

CRISTIAN GĂNESCU
OMUL ÎN AFARA TRUPULUI

CRISTIAN GĂNESCU

OMUL
ÎN AFARA TRUPULUI

EDIȚIA A DOUA

☞ HOFFMAN ☞

2024

© Cristian Gănescu

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

EDITURA HOFFMAN

Tel: 0740.984.910

contact@editurahoffman.ro

www.EdituraHoffman.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GĂNESCU, CRISTIAN

Omul în afara trupului / Cristian Gănescu. - Caracal : Editura Hoffman, 2024

ISBN

Distribuitor:

Oltenia Star SRL, Craiova, Str. Câmpia Islaz 85

biz.craiova@gmail.com

Cărțile se pot cumpara de pe www.cab.ro

Telefon: 0723663100

În momentul nașterii, la fel ca și în momentul morții, oamenii se întâlnesc, pentru o fracțiune de secundă, cu ei înșiși, cunoscându-și toate întrupările și morțile anterioare. Acest flash este însă atât de scurt, încât nu toți oamenii pot conștientiza clar momentul respectiv.

Este interesant și cazul acelor oameni, care, în existența anterioară, au suferit morți violente - în care sângele lor s-a scurs pe pământ. De altfel, datorită condițiilor istorice ce existau acum trei-patru-cinci sute de ani, mulți oameni care se întrupează în prezent au trecut prin astfel de morți. În momentul reîntrupării, oamenii din această categorie pot percepe, printr-un flash cognitiv intens, toată istoria planetei Pământ, păstrată în depozitul psiho-informațional - memoria akashică - a Spiritului Pământului. Printr-o moarte anterioară violentă, în care sângele li s-a scurs pe pământ, oamenii se leagă, într-un fel tainic, de Spiritul Pământului, iar la următoarea încarnare în trup fizic se pot conecta spontan la memoria planetară. Astfel, în momentul următoarei nașteri fizice, ei retrăiesc fulgerător toate evenimentele trecutului globului terestru în care a curs sânge de om, imprimare în memoria Spiritului Pământului: crime, războaie, mari cataclisme etc. Iar dacă, la sfârșitul existenței actuale, chiar în secunda morții, au deja activat corpul haric al plaselor mesianice - care constituie motorul formării, în lumea pământească, a Comunității lui Iisus Hristos, ca o consecință directă a evenimentelor petrecute acum 2000 de ani - oamenii în cauză pot percepe mai mult.

Activitatea lui Iisus Hristos nu a încetat după răstignire - momentul în care sângele Său s-a scurs pe Pământ - ori după înălțarea la cer, ci se perpetuează în prezentul continuu în care se manifestă Ființa Sa.

Mijlocul concret prin care, de 2000 de ani, Iisus Hristos ajută în mod efectiv oamenii să transeandă actuala stare de fapt, destinul adamic ca rezultat al căderii inițiale, constă în formarea chakrei iubirii și în apariția celui mai misterios corp auric: corpul haric al plaselor mesianice. Aceste două elemente aurice fundamentale - chakra iubirii și corpul haric al plaselor mesianice - se formează la orice om, în momentul rostirii cu voce tare a numelui lui Iisus Hristos sau, firește, în cazul rugăciunii creștine.

De două mii de ani, Numele lui Iisus Hristos a devenit cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ. Prin Jertfa Sa, Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat, a plătit Prețul sacrificiului. Plătind Prețul sacrificiului, Iisus Hristos a dobândit Puterea și Domnia. Iisus Hristos a devenit Domnul și Învățătorul - Regele - tuturor oamenilor din Terra aurica. Prin Puterea pe care a dobândit-o, Iisus Hristos a pus în toți oamenii Efigia Puterii Sale și a stabilit "o nouă cârmuire". Datorită acestui fapt, tot ce se face în Cer și pe Pământ se face doar prin Iisus Hristos; astfel se consfințește cele ce le-a spus la scurt timp după Înviere: "Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ... Și iată, Eu sunt cu voi, până la sfârșitul veacului. Amin".

PARTEA ÎNTÂI
**STRUCTURA AURICA
A FIINTEI UMANE**

CERCETAREA CELOR VĂZUTE ȘI A CELOR NEVĂZUTE

☞ Un eveniment neobișnuit ☞

Eugen Nicolae Gîscă reprezintă un caz tipic de persoană care, în urma unui șoc existențial, și-a schimbat mentalitatea materialistă cu cea specifică unui investigator spiritual.

Lucrând la o secție de transformatoare a unei mari întreprinderi, Eugen a avut un accident de muncă care i-a modificat structura aurică, ceea ce i-a permis să pătrundă conștient, în stare de veghe, într-un alt palier al cosmosului, în care percepe ființe și evenimente total diferite de cele care pot fi observate prin intermediul simțurilor fizice.

În acea zi crucială pentru existența lui, de om obișnuit într-o lume obișnuită, Eugen și-a început programul de lucru ca de obicei, și nici o stare specială nu anunța că se va petrece ceva important. Era în apropierea sărbătorii Paștelui, anul de grație 1994. Potrivit caietului de sarcini din ziua respectivă, Eugen trebuia să pătrundă în zona unde se afla, în probă, un transformator de mare putere. Lucrând la transformator, la un moment dat, în apropiere, dar suficient de departe pentru a nu-l afecta fizic, a avut loc un scurt-circuit puternic, iar Eugen și-a pierdut, pentru câteva fracțiuni de secundă, cunoștința.

A remarcat totuși cum un val de căldură l-a străfulgerat dinspre baza coloanei vertebrale spre creștetul capului. Părea că el însuși se transformase într-o fântână arteziană; șuvoiul de căldură urca cu violență dinspre baza trupului spre creștetul capului, pentru a izbucni în afară cu mare intensitate. Deși trupul era fierbinte, creștetul capului rămăsese rece ca gheața. Undeva, în creștet, parcă se deschisese ceva ce semăna cu o antenă parabolică, iar șuvoiul de neoprit se scurgea în afară. Întregul cap începuse să pulseze, iar în zona frunții apăruse o senzație de durere, ca și cum ar fi avut un țărș fierbinte înfipț între sprâncene.

După ce pulsațiile cald-rece s-au diminuat sau poate n-au mai fost conștientizate, Eugen a remarcat cu stupeoare cum mediul familiar se estompează treptat, lăsând locul unui alt mediu, pe care-l vedea pentru prima oară. Datorită faptului că evenimentele derulate foarte rapid i-au produs o senzație de greață intensă, s-a așezat pe o băncuță din lemn, dintre acelea care pot fi găsite în orice întreprindere. În locul imaginii atât de familiare a locului de muncă, el distingea foarte clar o altă imagine, ca ruptă dintr-un vis, a unei alte lumi, cu alt mediu. O lume diferită, deși asemănătoare cu lumea materială. Arbusti, fructe, flori formau, într-adevăr, un peisaj de basm.

În primele fracțiuni de secundă, la fel ca orice om aflat în astfel de situații, nici nu a realizat ce se întâmplă. Imaginile s-au succedat pe retină, au fost înregistrate automat într-un colț al conștiinței, dar nu au fost analizate corespunzător. Eugen privea imagini dintr-o altă lume, fără să realizeze ce se petrece. Surpriza cea mai mare a venit însă în câteva secunde; când să se ridice de pe băncuța pe care se așezase, s-a văzut pe sine în două ipostaze diferite, în două trupuri diferite. Prima tocmai se ridica de pe băncuță, iar cealaltă sta în continuare așezată. Cele două “personalități” se priveau una pe cealaltă stupefiate. Pe bancă continua să

stea trupul material, care nu apucase să se ridice, iar în picioare se afla o dublură din “fum”. Cea reală era așezată pe băncuța de lemn, iar cea din “fum” stătea în picioare. Fiecare dintre ele o privea pe cealaltă și spunea “eu”. Trupul din “fum” sau, mai corect spus, din lumină era identic cu trupul material, cu deosebirea că se prezenta într-o stare oarecum idealizată: dantură perfectă, părul lung și ondulat și nu scurt și ceva mai rar, precum era în realitate. Dar nici n-a avut timp să cerceteze prea amănunțit fenomenul că dublura energetică, trupul de lumină, a revenit brusc, ca aspirat, în trupul material, iar atența lui Eugen a fost atrasă de peisajul ce se deschidea în jurul său. Un peisaj cu adevărat paradisiac, cu arbori și pomi fructiferi, de diferite forme și categorii, care se întindeau până departe, la marginea orizontului observabil. O lume paralelă se insera lumii materiale, atât de familiară.

La un moment dat, după ce, parcă pierdut în observarea a ceea ce nu trebuia să se afle acolo, Eugen a tresărit brusc când, chiar în fața lui, la nici doi metri, a apărut o ființă cu un trup asemănător, ca esență, dublurii sale energetice. Purta o haină cu falduri, ce se prelingea vaporos peste o statură impresionantă ce măsura aproape doi metri și jumătate înălțime. Ființa levita la mică distanță de solul acelei lumi, foarte atentă la mișcările ființei umane pe care o observa prin ochii negri, lipsiți de iris. La un moment dat, ființa respectivă i-a întins lui Eugen o mică bilă luminoasă, ca un glob terestru, pe suprafața căruia se puteau remarca clar contururile unor continente. Totuși, la o privire superficială aruncată de Eugen, era evident că nu semăna cu globul terestru din momentul prezent, întrucât configurația uscatului și a apei era total diferită. Curios, Eugen a întins mâna pentru a lua globul luminos, dar, chiar în acel moment, de undeva de foarte departe, dintr-un alt timp și alt spațiu, ceva sau cineva l-a împiedicat să facă acest gest, iar imaginea pe care

a avut-o, de data aceasta în minte, era a bunicii sale, defunctă de mult timp. În acel moment, Eugen a pierdut contactul cu acea lume și a revenit, nu fără părere de rău, în lumea atât de familiară și de prozaică a bancului de lucru, alături de transformatorul de mare putere.

Deși amintirea evenimentului straniu a persistat mult timp după aceea - la fel cum a persistat și amintirea mai puțin plăcută a evenimentelor ce au urmat, modul și împrejurările în care a leșinat, felul în care colegii de serviciu l-au adus într-un vestiar să-și revină -, Eugen a reușit totuși să treacă destul de ușor peste acea întâmplare șocantă. De fapt, așa se întâmplă cu noi toți. Avem anumite senzații sau trăiri în urma unor evenimente mai mult sau mai puțin dramatice - în cazul unor operații, accidente de muncă, traume, ca să nu vorbim despre morțile clinice destul de frecvente -, dar le uităm la fel cum, în fiecare dimineață, atunci când aprindem lumina, uităm visele care încă ne stăruie într-un colț al minții, vagi precum vechile amintiri. Chiar dacă noi uităm prea ușor, iar uitarea pare să fie singura cale de salvare a unei conștiințe prea fricoase sau prea comode, care nu poate accepta decât ceea ce i-a devenit deja cunoscut, există ceva în noi care nu uită și care nu trece cu vederea evenimentele sau trăirile ce par să se încadreze în regulile unei alte logici.

În acea dimineață a anului 1994, după ce și-a revenit din șocul inițial, Eugen și-a reluat viața de dinainte, fără a se preocupa prea mult în a găsi explicații. Avusese un accident, urmat de halucinații trecătoare și atâta tot. Dar, la nici trei săptămâni, așa-zisele halucinații s-au dovedit a nu fi chiar atât de trecătoare precum crezuse. Într-o zi, la vremea prânzului, o senzație stranie de amețală, urmată de o stare de vomă, îl înștiințară pe Eugen că lucrurile sunt ceva mai complicate decât crezuse. La fel ca prima oară, pe fondul slăbiciunii trupului, lumea familiară perceptibilă prin

intermediul simțurilor se estompă progresiv - fără însă a dispărea cu totul - pentru a face loc lumii paralele deja cunoscute, cu peisaje mirifice, rupte parcă din visurile inocente ale unui copil. De data aceasta, pe fundalul peisajului, ființe în trupuri făcute parcă din lumină, cu staturi impresionante, se mișcau cu viteze amețitoare într-o direcție sau în alta. După sperietura de rigoare, imaginea acelei lumi a dispărut brusc, iar Eugen s-a întors la traiul de toate zilele.

Totuși, acesta a fost începutul unei aventuri ce nu s-a încheiat nici în ziua de astăzi. La câteva zile după aceea, “halucinațiile” au revenit, dar de data aceasta Eugen nu s-a mai speriat la fel ca prima oară, ci, metodic, a început să investigheze ceea ce se perinda în jurul său. A înțeles că s-a petrecut un eveniment important, dar nu a înțeles de la început că a dobândit o capacitate nouă, definită de cercetările parapsihologiei moderne prin termenul de “clarvedere” sau “a doua vedere”. Cu timpul, Eugen a învățat să-și provoace singur, prin presarea anumitor puncte de pe suprafața trupului, capacitatea de a o percepe prin cea de-a doua vedere, ori de câte ori dorește. În cele din urmă, a fost remarcat de ființele care, nu cu mult timp în urmă, îl speriaseră de moarte.

Ulterior, între acele ființe impresionante și Eugen s-a înfiripat un dialog, care continuă și astăzi. La început neîncrezător, Eugen le-a întrebat dacă sunt într-adevăr “extraterestre”, așa cum crezuse inițial. Zâmbind, acele ființe i-au replicat că nu auziseră vreodată despre “extratereștri” - despre ființe provenite din afara globului terestru, care să se deplaseze cu aparate de zbor materiale -, dar l-au invitat pe Eugen ca, în cazul în care va remarca vreuna, să le dea și lor de știre, să se minuneze împreună că există ceva despre care n-au aflat. Iar în momentul în care a dorit să știe cine și ce sunt, Eugen a primit de la impozantele ființe care populau acea lume răspunsul că sunt “frații mai mari ai fiilor femeii”,

adică, ceea ce, noi, oamenii, denumim prin termenul generic de îngeri. În momentul în care Eugen conversează cu o astfel de ființă, discuția începe, invariabil, cu întrebarea: “Ce vrei să știi”. Uneori, este necesar ca ființa îngerească să explice de mai mai multe un subiect pentru a fi priceput de o minte omenească; dincolo de toate, răbdarea, bunătatea și modul lor impecabil de comportare depășesc orice limită a imaginației. Nimeni nu se supără când este chestionat cu privire la un subiect sau altul, toate ființele sunt fericite că pot răspunde unei ființe umane încarnate. Nimeni nu este în criză de timp, deși vastitatea activităților pe care le desfășoară este imposibil de conceput. Toate ființele îngerești se comportă cu un om ca și cum ar fi cel mai important element din cosmos, iar aceasta nu se petrece doar cu o singură ființă umană, ci cu toți oamenii deopotrivă. Când omul suferă, ființele îngerești suferă împreună cu el, când omul este bucuros, se bucură împreună cu el. Bucuria lor cea mai mare este de a-l ajuta pe om, “fratele lor mai mic”, care, de cele mai multe ori, greșește și suferă consecințele faptelor sale.

Paralel cu investigarea amănunțită a lumii respective și a ființelor întâlnite, Eugen a remarcat un alt fapt interesant: ori de câte ori era conectat la cea de-a doua vedere, putea vedea dublura eterată, aura energetică ce învăluie orice ființă vie din lumea materială. În acea perioadă, Eugen nu știa încă faptul că, în afara trupului material, omul are aură, suflet sau spirit și nici că există o “lume a spiritelor”, o lume de “dincolo” o lume eterică sau o lume astrală. Educația sa, mai mult materialistă, nu îi adusese până atunci în atenție faptul că dincolo de lumea materială mai poate exista și altceva. Acesta este și motivul pentru care, în prima etapă a dezvoltării capacităților de clarvăzător, denumea într-un mod impropriu structurile aurei prin termeni precum “cămăși”, iar chakrele prin termeni precum “leduri” sau “beculețe”.

După ce s-a obișnuit să perceapă prin cea de-a doua vedere, Eugen a fost implicat într-un alt eveniment dramatic. Internat în spital, în urma unei crize renale, a fost supus unei operații. După terminarea perioadei de convalescență ce a urmat operației, Eugen a reluat metodic investigația. O lungă perioadă de timp, prin procedeul deja cunoscut, Eugen și-a activat voluntar cea de-a doua vedere, pentru a putea observa atât aurele umane, cât și lumea repectivă - care nu este alta decât “lumea eterică”.

După cum Eugen a aflat ulterior, lumea eterică este diferită de lumea astrală - lumea în care merg oamenii după momentul morții. Lumea eterică poate fi considerată o lume (un palier cuantic) aflată între lumea fizică și lumea astrală. În ceea ce privește lumea eterică, Eugen poate observa prin “cea de-a doua vedere” doar ce se află în fața lui și ceea ce-i permite acuitatea vizuală; el poate vedea doar cât îi permite acuitatea vizuală în astfel de condiții.

Decorul lumii eterice este diferit de decorul lumii materiale, deși cuprinde aceleași forme de relief: câmpii, munți, ape curgătoare. Acolo unde există orașe în lumea materială, în lumea eterică nu există decât forme de relief asemănătoare câmpiilor, în care cresc arbori și pomi fructiferi. Întrucât, în lumea eterică există și munți înalți, este firesc ca Eugen să-i poată observa doar de la depărtare. Munții din lumea materială nu sunt situați în aceleași locuri în care se află cei din lumea eterică. Astfel, dacă în lumea eterică, Eugen are în față un copac, să spunem la cinci metri, trebuie să se deplaseze cinci metri în lumea materială, pentru a fi exact în fața lui.

Totuși, nu doar observarea vizuală a lumii eterice și a aurei umane constituie atributul fundamental al clarvăzătorului Eugen. În afara simțului văzului, el are dezvoltate alte trei simțuri de bază, care pot aduce informații valoroase: auzul, mirosul și simțul vechimii.

Prin văz, Eugen observă formele și culorile mediului lumii eterice și ale aurei. Culorile, de cele mai multe ori, sunt diferite de cele care există în lumea materială, au o altă strălucire și o altă intensitate. Verdele din lumea materială nu este asemănător cu cel din lumea eterică sau cu cel prezent în straturile aurei. De asemenea, există și culori fără corespondent în lumea materială.

Auzul este un simț complementar de mare valoare cognitivă, întrucât, spre deosebire de lumea materială, fiecare obiect, ființă sau element din lumea eterică emite un anumit sunet. De fapt, sunetul nu poate fi despărțit de culoarea sa corespondentă. Fiecare ființă a lumii eterice emite propriul sunet de fond, care nu seamănă cu al altuia. Fiecare element auric are, de asemenea, propriul său sunet. Universul nu este doar cromatic, ci și sonor, iar aceste două elemente oferă o bogăție de informații pe care cunoașterea din lumea materială nu o poate oferi.

Asemănător, mirosul este un factor suplimentar în procesul cunoașterii. În general, mirosurile perceptibile în lumea eterică și în structurile aurei sunt diferite de cele existente în lumea materială, precumpănind în general mirosurile florale. Se poate stabili totuși o corespondență cu mirosuri cunoscute din palierul fizic.

La toate acestea se adaugă un simț care nu are corespondent în lumea materială: simțul vechimii. Acest simț, care nu pare să aibă un organ specific, precum este urechea pentru auz sau ochii pentru văz, permite o înțelegere aprofundată a mediului eteric, dar mai ales a ființelor umane sau nonumane întâlnite. Fiecare ființă are propria sa experiență de viață, care este percepută sub forma acestui simțământ uman: vechimea. De asemenea, prin intermediul simțului vechimii, Eugen poate percepe într-un mod inedit vechimea straturilor aurice. Simțul vechimii este destul de dificil de explicat. Mulți dintre noi, în anumite momente ale

existenței noastre, ne simțim, dintr-o dată, foarte bătrâni sau simțim difuz faptul că avem în spate o îndelungată experiență de viață, ce pare să tranșeandă scurta existență în lumea materială. Dacă am ridica la puterea a zecea un astfel de simțământ, ne-am putea face o idee cu privire la ceea ce este simțul vechimii. Ființele spirituale au o vechime incomensurabilă, care aproape șochează pe cel care le poate percepe. Oamenii sunt, la rândul lor, diferențiați: unii sunt mai tineri, alții sunt mult mai bătrâni, deci au o experiență spirituală mult mai îndelungată.

Acum trebuie făcută o constare extrem de importantă: Eugen nu poate pătrunde în lumea eterică, ci doar o poate vedea. Nici un om încarnat nu poate pătrunde corporal în lumea eterică (în stadiul evolutiv actual), pentru că nu are cum. Eugen doar vede lumea eterică - desigur, prin clarvedere - dar nu poate interacționa cu ea. De exemplu, în lumea eterică există arbori cu fructe, dar el nu poate culege un fruct de pe o ramură. De câte ori a încercat să culegă un fruct, să rupă o crenguță sau să atingă o ființă spirituală a fost ca și cum ar fi încercat să prindă vântul: a trecut prin ea, așa cum trece mâna unui om printr-o imagine holografică proiectată de un sistem laser. Este ca și cum un copil ar încerca să prindă o rază de soare ce se strecoară prin fanta unei uși întredeschise.

Este extrem de interesant și modul în care imaginea lumii eterice se proiectează omnidirecțional în jurul lui, precum o hologramă. Să spunem că, într-un anumit moment, Eugen privește spre direcția fizico-geografică terestră vest. În acel moment, se deschide o imensă panoramă, în care se vede acea parte din lumea eterică. Decorul din lumea materială - imaginea vizuală a lumii fizice - se estompează aproape complet, iar în locul ei apare un alt decor: de exemplu, o pădure gigantică, cu arbuști imenși, bogați în fructe. Dacă își schimbă poziția, imaginea se modifică, în

funcție de perspectivă: se văd alți copaci sau se vede alt peisaj. Eugen poate comunica, de asemenea, cu ființele din acea lume, dar nu poate fi atins material; poate fi influențat doar auric.

Mai mult decât atât, Eugen a devenit un canal de comunicare între cele două lumi: pe de-o parte, el poate observa lumea eterică, iar pe de altă parte ființele din lumea eterică pot vedea, prin intermediul lui, lumea materială, așa cum se vede prin ochii fizici ai unui om.

❧ Asocierea ❧

În a doua jumătate a anului 1999, s-a produs întâlnirea dintre semnatarul acestor rânduri și Eugen Nicolae Gîscă. În acea perioadă, care încă mai stăruie în amintirea mea într-un mod straniu, Eugen era în căutarea unei persoane care să-l înțeleagă și, mai ales, să-l ajute să se poată descurca în hățișul de informații pe care, într-un limbaj total inadecvat în acea perioadă, era dispus să le împărtășească oricui avea bunăvoința de a-l asculta.

Fiind prins pe atunci cu propriile mele probleme - făceam corecturile finale la prima mea carte, care a apărut ulterior sub titlul “Tainele inițiaților vechiului Egipt”, paralel cu pregătirile preliminare necesare redactării unei a doua cărți -, nu am avut timpul necesar mă implic cu adevărat în ceea ce voia Eugen să facă. În acea perioadă, Eugen căuta pe cineva capabil să-l ajute să aștearnă pe hârtie o parte din experiențele sale de până atunci.

Deși, de o bună bucată de timp bătuse la multe uși, Eugen a fost refuzat, mai mult sau mai puțin politicos. Eu însumi, tributar opiniei că fiecare, dacă are ceva de spus, trebuie să facă singur efortul de a-și comunica în scris concepțiile sau experiențele, am ezitat o lungă perioadă de timp înainte de a mă apuca în mod serios de treabă.

Gândindu-mă totuși la faptul că propriile mele neliniști, propriile mele erori sau propriile mele întrebări sunt ale multor oameni, gândindu-mă, în același timp, că încercarea de a răspunde la ele poate aduce, dacă nu răspunsuri, cel puțin conștientizarea unor aspecte care să ajute la înțelegerea globală a unor stări de fapt ce vizează înțelegerea omului și a lumii, am acceptat în cele din urmă să aștern în scris dezvoltările lui Eugen.

În momentul primelor discuții cu Eugen, eu aveam o opinie oarecum formată, atât despre clarvăzători, cât și despre aspectele ce pot fi cercetate prin intermediul clarvederii. Cu toate că opinia mea era deja formată în principalele linii directoare, nici una dintre temele de fond nu era în contradicție cu ceea ce-mi spunea Eugen. Ceea ce era cu adevărat inedit pentru mine erau amănunțele și aspectele concrete. Eram uimit de faptul că Eugen a putut percepe o lume despre care se știe foarte puțin lucruri, o lume pe care doar puțini clarvăzători au fost capabili să o cunoască.

Dificultățile legate de redactarea textului final al primei cărți, "Forță contra Forță", și debutul colaborării cu Eugen pot arunca o lumină lămuritoare asupra evenimentelor petrecute atunci. La început, lucrurile nu au fost întru-totul limpezi pentru mine. Deși, inițial, am ezitat să reproduc în scris ceea ce Eugen decisese să-mi dezvăluie despre experiențele sale, ulterior mi-am învins reticența. Totuși, între momentul în care am discutat pentru prima oară cu Eugen și momenentul în care m-am apucat efectiv de scris s-au scurs mai multe luni. Desigur, în urma primelor întâlniri, dincolo de stupefacția inițială, sentimentul meu general a fost acela de neîncredere. Am lăsat totuși lucrurile să curgă. Treptat, întâlnirile noastre au devenit mai dese, sfârșind prin a ne petrece ore întregi în discuții și clarificări.

Treptat, pe măsură ce se derulau discuțiile, pe măsură ce însăilam capitolele, iar subiectele erau cât de cât

dezvoltate și parțial elucidate, mi-am dat seama că, în ciuda limbajului, de multe ori atipic, pe care, sincer să fiu, nu prea îl înțelegeam, Eugen vorbea despre aspecte relativ cunoscute. Vorbea dintr-o perspectivă pe care nu o cunoșteam și nu o întâlnisem nicăieri. În faza inițială, total neîncrezător, i-am pus lui Eugen multe, foarte multe întrebări. La întrebările mele insistente și adesea enervante - eterna întrebare “de ce” -, Eugen răspundea invariabil: pentru că așa se vede. Cum întrebările mele curgeau în avalanșă, iar neîncrederea era pe măsură, Eugen a reușit, cel puțin în prima parte a discuțiilor noastre, să mă arunce într-o stare de confuzie cvasitotală.

O barieră în comunicare era, pe atunci, limbajul atipic al lui Eugen, pe care nu-l înțelegeam în totalitate, și, într-o oarecare măsură, era și incapacitatea mea de a lăsa la o parte ceea ce știam, pentru a asculta nepărtinitor ceea ce mi se povestea. Cu timpul, am început să ne armonizăm limbajul, mai ales în ceea ce privește aspectele “tehnice” referitoare la aură. Pe parcurs, deși nu am dorit inițial acest lucru, rolul meu a trebuit să devină mult mai activ. Dacă, inițial, rolul meu consta doar în transcrierea într-un limbaj coerent a experiențelor lui Eugen, mi-am dat foarte repede seama de faptul că lucrurile sunt mai complicate decât păruseră. Dată fiind natura celor expuse de Eugen, trebuia depășit rolul, liber asumat, de “scrib autorizat”. Era nevoie de un efort imens de triere, selectare, analiză, sinteză și, mai ales, de interpretare a unor informații diverse. Multe din informații aveau toate șansele să se piardă, în cazul în care efortul de analiză și de sinteză, specifice unui astfel de demers, nu era dus până la capăt.

În perioada de început a colaborării între mine și Eugen, mi-am pus problema felului în care să reflect cele afirmate de el. Gândindu-mă la modul în care voi proceda, am descoperit câteva soluții. Aveam de ales între a face un reportaj, de a urma întocmai firul celor narate de el, de a

realiza cartea sub forma unui interviu sau de a realiza o carte în care să-mi revină rolul de narator obiectiv. Am renunțat curând la varianta unui reportaj, apoi am renunțat la varianta unei cărți interviu - variantele cele mai facile - și m-am înhămat la munca cea mai dificilă. Ceea ce mă interesa cu adevărat și, mai ales, ceea ce voiam să fac era construirea unei concepții bazate pe descrierile lui Eugen și pe explicațiile primite de la ființele cu care el are capacitatea de a dialoga. Am considerat că nu noi, ca persoane, suntem importante, ci concepția ce ar putea rezulta.

Cu timpul, aspectele puse în discuție au început să se lămurească. Efortul comun de descifrare a rolului și a funcționării elementelor care pot fi observate prin cea de-a doua vedere a lui Eugen a dus în cele din urmă la o concepție generală. Este de la sine înțeles faptul că, fără explicațiile lămuritoare provenite de la ființele cu care dialoga Eugen în lumea eterică, nu am fi ajuns la nici un rezultat. Aceste explicații au constituit temeiul care a făcut posibilă redactarea primei cărți: "Forță contra Forță". De fapt, meritul esențial aparține ființelor cu care Eugen a dialogat în lumea eterică, căci fără explicațiile lor răbdătoare, n-ar fi fost posibil nimic.

A urmat o perioadă în care am încercat să analizez și să sintetizez într-un tot coerent informațiile obținute. Cum terminam un capitol, i-l citeam lui Eugen și făceam corecturile din mers. Treptat, efortul depus a produs roade. Capitolele se constituiau încetul cu încetul, fragmentele aparent dispartate începeau să se lege. După mai bine de nouă luni de redactare, am stabilit configurația generală a cărții - nu înainte, desigur, de a avea acceptul lui Eugen.

Convenisem cu Eugen ca, înainte de toate, să am dreptul să stabilesc așa cum consider redactarea finală a textului, modul de concepere și de exprimare. Trebuia doar să fiu atent să nu modific în vreun fel încărcătura

informațională inițială, rod al investigației sale prin clarvedere. În cele din urmă, citind varianta finală, Eugen a fost de acord cu textul propus de mine, considerând că inadvertențele sunt minore.

Firește, nu a uitat să-mi reproșeze prietenește faptul că, încă nu mă putusem dezbăra de concepțiile mele “învechite” - cum afirma el în glumă -, pentru a primi cum se cuvine informațiile inedite comunicate prin intermediul său de către ființele din lumea eterică.

Tot ce am reprodus în carte este, desigur, rodul cercetării lui Eugen prin clarvedere, dar pentru a nu încărca textul și, mai ales, pentru a păstra coerența explicațiilor, am preferat să-l desemnez uneori pe Eugen prin termenul *clarvăzătorul*. De asemenea, ori de câte ori, va fi folosită în carte expresia *prin clarvedere*, Eugen este subiectul subînțeles.

CRISTIAN GĂNESCU

AURA OMULUI

~ Perspective ~

Scrierile mai mult sau mai puțin recente care descriu structura aurei umane pun accentul doar asupra elementelor cantitativ-statistice: dimensiuni, culori, densități etc. Într-un fel, scrierile respective cercetează aura umană ca pe un motor de mașină, după normele metodologice specifice științelor pozitivistice.

Este totuși de la sine înțeles faptul că nu se poate face o analiză a structurii aurei umane fără a ține cont de palierele cosmosului spiritual, după cum nu se poate face o analiză pertinentă fără a se ține cont de ființele îngerești care le populează. Analiza structurilor aurei poate fi realizată prin două metode de lucru: una dintre metode pornește dinspre general spre particular, iar cealaltă dinspre particular spre general. Una dintre metode pornește dinspre macrocosmos spre microcosmos, iar cealaltă metodă pleacă dinspre microcosmos spre a ajunge la macrocosmos. Am considerat că este de preferat metoda ce pleacă de la microcosmos spre macrocosmos. Microcosmosul este, desigur, omul și alcătuirea sa aurică, iar fără înțelegerea modului în care este structurat omul, nu se poate înțelege macrocosmosul.

Omul, ca structură materială, spirituală, energetică și informațională este copia Întregului. Omul este “imago

mundi” - omul este un microcosmos care reflectă structura macrocosmosului, cosmosul spiritual. La fel ca și macrocosmosul, ființa omenească este alcătuită dintr-un aspect existențial, care este corpul fizic și dintr-un aspect ortoexistențial, format, la rândul său, din mai multe structuri energetice, care împreună formează ceea ce numim aura.

Preluând o tradiție statornică de multă vreme, am considerat că este bine ca aceste structuri aurice să primească, cu toate, denumirea de *corpuri*. Se știe, denumirea de *corp auric* nu a satisfăcut pretențiile criticilor, ceea ce este perfect întemeiat dacă ne gândim ce înseamnă în fond termenul de *corp*. Prin corp ne-am obișnuit să înțelegem un corp material mai mult sau mai puțin dens, care ocupă un loc în spațiu. Desigur, din această perspectivă, utilizarea termenului de *corp* nu este prea corectă. Cu toate acestea, dat fiind faptul că structurile aurice sunt situate pe un alt nivel cuantic decât trupul material, pe nivelul respectiv ele se comportă precum corpurile materiale în lumea fizică. Acesta este temeiul pentru care folosirea termenului de *corp auric* poate intra în terminologia acestei cărți.

În plus, pentru a evita orice înțelegere eronată cu privire la ființa omenească și la modul în care este alcătuită, în cele ce urmează vor fi prezentate principalele elemente constitutive ale ființei umane din *patru perspective*. Prima perspectivă este cea a modului în care se prezintă structura energetico-informațională a omului în limitele unei existențe în lumea materială, deci se referă la omul încarnat în trup fizic. Această perspectivă va fi întregită prin descrierea, în ordinea lor, a elementelor constitutive ale ființei umane. A doua perspectivă este cea a modului în care se prezintă structura energetico-informațională a omului atât înaintea nașterii în lumea materială, cât și după moarte sau, cu alte cuvinte, cum apare *omul ... în afara trupului*. A treia

perspectivă este perspectiva palierelor cuantice. Fiecare structură a amplului sistem auric uman este dispusă în propria sa “lume”, adică pe propriul ei palier cuantic. În fine, a patra perspectivă este cea funcțională, în care componentele aurei umane vor fi analizate în dinamica manifestării lor la omul încarnat.

După cum afirmă Eugen (ale cărui informații au constituit baza acestei cărți; în cele ce urmează, pentru fluidizarea textului, deși nu va fi menționat de fiecare dată nominal, Eugen este sursa subînțelească a informațiilor prezentate), ființa omenească este formată, în afara trupului material, din mai multe elemente, după cum urmează: spiritul, învelișul spiritului, corpul causal al spiritului, corpul duh, corpul adamic, linia divină, sufletul, corpul eteric interior, corpul eteric exterior, corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual, sistemul de protecție șablon, plasele aurice, inima aurică, banda de lumină din jurul capului, corpul plaselor mesianice, noul corp eteric.

În cele ce urmează descrierea elementelor principale ale structurii aurice va fi realizată pornind de la elementul cel mai important, spiritul, care este situat pe cel mai profund nivel cuantic. Toate elementele structurii aurice ale ființei umane vor fi analizate în ordinea lor firească, indiferent de importanța sau de caracteristicile pe care le manifestă în ansamblul general.

❧ Individualitatea ❧

Elementul central al ființei umane, nucleul neperisabil, este, așadar, **spiritul**. Spiritul este poziționat în interiorul trupului omenesc în regiunea pieptului, undeva între chakrele manipura și vishudi.

Există însă diferențe sensibile de poziționare a spiritului; unii oameni au spiritul situat în apropierea chakrei anahata, în timp ce alți oameni au spiritul în apropierea chakrei manipura. Diferența de poziționare a spiritului nu depășește trei-patru centimetri.

Spiritul are forma sferică a unei mingi de ping-pong, strălucitoare, care pulsează intermitent în trei culori: roșu, alb și albastru. Această structură sferică este nucleul imperisabil al ființei omenești. De la spirit se formează o legătură cu trupul material printr-un cordon format din lumină, ca o rază laser strălucitoare. Spiritul este legat de corpul material în două puncte principale: coșul pieptului și în spate, între omoplați.

La toți oamenii, spiritul are o structură standard. Cu toate că este identic la toți oamenii, spiritul prezintă anumite caracteristici, în funcție de nivelul evolutiv al fiecărui om. Ceea ce diferă este strălucirea și luminozitatea sa. Astfel, spiritul prezintă culori, sunete și mirosuri diferite, în funcție de nivelul evolutiv al omului respectiv. Într-un cuvânt, spiritul are o culoare, un miros, o luminozitate și un sunet în funcție de gradul de evoluție al omului.

Al doilea element al ființei umane este **învelișul spiritului**, o membrană cu circumferința de mărimea unei mingi de tenis de câmp, ce învăluie spiritul propriu-zis. Învelișul spiritului este format, la rândul său, din trei sfere. Fiecare dintre cele trei sfere are propria sa culoare. Cele trei sfere sunt dispuse în jurul spiritului. Spiritul și învelișul său formează o unitate indestructibilă.

Al treilea element este **corpul causal al spiritului**, care are forma unei sfere cam de mărimea unei portocale. Corpul causal învelește precum o membrană spiritul și învelișul spiritului. Printe alte caracteristici, corpul causal are rolul de a proteja spiritul de orice agresiune din afară. Corpul

cauzal este sediul conștiinței și voinței, conștiinței și memoriei. El poate fi considerat depozitul ancestral în care se strâng toate experiențele spiritului, de când s-a încarnat pentru prima oară. Corpul cauzal este, pe drept cuvânt, depozitul în care se află stocate toate amintirile individualității umane, de la prima încarnare până în prezent.

Între cele trei corpuri - spiritul, învelișul spiritului și corpul cauzal - nu există, în mod aparent, nici o legătură energetică, deși sunt incluse una în alta. Ele se urmează una pe cealaltă, ca și cum ar fi situate în același câmp gravitațional. Deși par a forma un ansamblu perfect, este de la sine înțeles că fiecare dintre ele se află pe propriul nivel cuantic, în propria sa lume și în propriul său mediu.

Următorul element al structurii energetico-informaționale a ființei umane este **linia divină** - o linie de energie strălucitoare, asemănătoare unei raze de lumină, care se vede foarte clar prin intermediul clarvederii lui Eugen începând de la un metru și treizeci de centimetri deasupra capului unui om și care se termină undeva sub tălpile picioarelor. Linia divină trece exact prin centrul spiritului, secționând structura ființei umane în două părți egale, precum canalul Sushumna la nivelul corpului eteric sau coloana vertebrală la nivelul corpului material. Linia divină se prezintă ca o linie laser de culoare argintie, ce pare să coboare de sus, pătrunde prin interiorul chakrei sahasrara și iese prin muladhara.

Linia divină nu se termină la distanța de un metru și treizeci de centimetri deasupra capului, ci continuă în infinit. Limita terminus a liniei divine este chiar Dumnezeu. Linia divină poate fi considerată "firul de argint" ce leagă spiritul omului de Dumnezeu. Linia divină reprezintă legătura perenă și indestructibilă a omului cu Dumnezeu, proiecția lui Dumnezeu în corpul omenesc fiind chiar spiritul.

Linia divină apare clarvederii lui Eugen ca un tub gros de jumătate de centimetru, alcătuit din milioane de particule minuscule, de culoare roșie, galbenă sau albastră, care nu se ating între ele, dar care se aprind continuu unele de la altele, ca prin inducție. Privită de aproape, linia divină pare să se exfolieze în mai multe ramificații luminoase, fiecare ramificație având culori, sunete și mirosuri specifice.

Prin linia divină “curge” neîncetat o energie cristalină, de forma unor fulgi luminoși, cu o culoare fără corespondent în culorile spectrului solar. Fulgii luminoși emit un miros oarecum asemănător mierii de albine. În biserici, la preoții aflați în exercițiul funcțiunii, această energie se revarsă mult mai abundent decât la oamenii obișnuiți, precum o ninsoare formată din fulgi mari, luminoși, ce coboară printr-un tub transparent - la fel ca la acele jucării formate din globuri de sticlă în interiorul cărora par să cadă fulgi groși de zăpadă.

Linia divină emite culori în funcție de nivelul evolutiv al oamenilor. Oamenii se împart în șapte clase evolutive, fiecare clasă evolutivă fiind caracterizată prin anumite particularități. La oamenii din primele două clase evolutive, linia divină are culoarea albă strălucitoare. La oamenii care au depășit a doua clasă evolutivă, linia divină are culoarea albastră. La cei din clasa a patra, linia divină are culoarea roșie intensă, cu sclipiri argintii. La oamenii din a cincea clasă evolutivă, linia divină are culoarea argintie.

O altă structură aurică este **vechea linie divină**. Vechea linie divină este o structură aurică identică până la un punct cu linia divină actuală. Ea pare să fi fost în activitate cândva, în trecutul îndepărtat. Actualmente, vechea linie divină este o reminiscență aurică pe cale de a se șterge definitiv. Vechea linie divină apare astăzi ca un tub din care lipsesc mai multe părți. Este alcătuită din mii și mii de zale minuscule, puțin luminoase, de formă pătrată. Vechea linie

divină pare să se descompună tot mai mult de la o existență la alta. În trecutul umanității, vechea linie divină a avut rolul și funcțiunea identice cu actuala linie divină. În ziua de astăzi, vechea linie divină nu mai emite nici un miros și nici un sunet, iar luminozitatea sa este din ce în ce mai slabă.

Următoarea structură a ființei umane este **corpul duh** sau **duhul**. Corpul duh - numit uneori *perispirit* (mai ales în cazul în care este vorba despre omul decorporat), adică purtător al spiritului -, este primul element al structurii energetico-informaționale ce are o formă umanoidă. Dacă primele elemente ale ființei omenești, spiritul, învelișul spiritului și corpul cauzal au forme sferoide - în vechile scrieri, spiritele sunt numite “stele” -, corpul duh este primul element de formă umanoidă.

Corpul duh este acel element al ființei omenești care persistă oarecum neschimbat atât în timpul existențelor fizice, cât și în lumea de dincolo. Acesta este motivul pentru care corpul duh poate fi considerat un element peren al ființei umane. Evident, corpul duh este situat la un alt nivel cuantic decât corpul material sau decât corpul eteric, dar, din punct de vedere spațial, la omul încarnat, se găsește în interiorul formei materiale și nu depășește niciodată conturul trupului fizic.

Corpul duh este un element al ființei umane despre care se poate vorbi foarte mult, fără a epuiza însemnătatea sa deosebită. Despre corpul duh se poate vorbi din două perspective oarecum independente, dar în același timp interdependente. În primul rând, se poate vorbi despre corpul duh din perspectiva *omului ... în afara trupului*, iar în al doilea rând se poate vorbi din perspectiva omului aflat în trup material. Atât înainte de nașterea în lumea materială, cât și după trecerea prin Poarta morții, corpul duh este “trupul” de lumină în care se manifestă omul.

Deși înaintea nașterii în lumea materială are dimensiuni apreciabile, înălțimea sa atingând aproximativ 2,30 metri, în momentul nașterii corpul duh suferă o comprimare aproape de neconceput pentru o minte rațională. În momentul nașterii, corpul duh se comprimă brusc, devenind mai mic decât trupul fătului. Treptat, de-a lungul vieții omului, corpul duh rămâne permanent mai mic decât trupul material, dar continuă să se maturizeze și să crească o dată cu corpul material; corpul duh nu depășește în nici o împrejurare limitele trupului material.

În timpul existenței întrupate, corpul duh se prezintă ca o păpușă luminoasă, ca o figurină din neon, care emite o luminozitate constantă. Corpul duh este unicolor, iar culoarea sa unică este în funcție de nivelul evolutiv al fiecărui om. Dacă, de-a lungul vieții omului, corpurile auri - de exemplu, corpul eteric, corpul emoțional ori corpul astral - își modifică neîncetat coloritul în funcție de sentimentele și de pasiunile trecătoare, corpul duh nu își modifică culoarea.

Pe toată durata vieții unui om, corpul duh păstrează aceeași culoare, emite același miros și același sunet, în funcție de nivelul său evolutiv. Caracteristicile de bază ale corpului duh nu se modifică decât după moartea fizică, atunci când are loc “metabolizarea” experiențelor din timpul vieții. Într-un fel, culoarea unică a corpului duh este o rezultantă vectorială, reprezentând nivelul evolutiv acumulat în decursul palingeneziei omului prin Terra aurica, de-a lungul nenumăratelor existențe încarnate, dar și de-a lungul perioadelor petrecute în “lumea de dincolo”.

Culoarea corpului duh este o rezultantă vectorială, care reflectă calitatea energetico-informațională globală a ființei umane. În funcție de culoarea corpului duh, oamenii pot fi împărțiți în șapte clase evolutive. Fiecare clasă evolutivă corespunde unei anumite culori.

Prima clasă evolutivă se caracterizează prin culoarea roșie a corpului duh, a doua prin culoarea portocalie, a treia prin culoarea galbenă, a patra clasă prin culoarea aurie, a cincea prin culoarea albastră, a șasea clasă prin culoarea indigo, a șaptea prin culoarea alb-argintie a corpului duh. După cum se poate remarca, din punct de vedere cromatic, culorile corpurilor duh urmează întrucâtva - există câteva deosebiri de nuanță, având în vedere faptul că și culorile transfizice sunt diferite de cele din lumea materială - culorile spectrului solar, iar din punct de vedere sonor par a urma notele gamei muzicale, de la Do la Si.

După trecerea omului prin Poarta morții, când are loc desprinderea tuturor structurilor aurice de trupul material, corpul duh, în urma unui proces de restructurare și de reformatare, revine la dimensiunile pe care le-a avut înaintea nașterii în lumea materială; după moarte, omul redevine o ființă de lumină, de aproximativ 2,30 metri.

În interiorul corpului duh sunt dispuse șapte chakre principale, care pot fi denumite chakre-atribut. Chakrele-atribut au formă sferică, fiind asemănătoare ca aspect cu spiritul omului. Aceste chakre se află situate în aceleași locuri în care sunt dispuse, la nivelul corpului eteric, chakrele eterice. În fond, chakrele eterice sunt doar manifestările chakrelor-atribut. Chakrele situate la nivelul corpului eteric sunt prelungirile chakrelor de la nivelul corpului duh. Chakrele-atribut au rolul de a metaboliza informațiile primite de la chakrele corpului eteric.

La nivelul corpului duh există, de asemenea, trei mari **pete karmice**. Aceste pete karmice sunt identice la toți oamenii, în regiunea pieptului, dar ceea ce diferă este structura, dimensiunea și coloratura lor. Petele karmice sunt zonele de la nivelul corpului duh în care este reflectată karma acumulată de-a lungul existențelor trecute.

În timpul vieții omului, corpul duh nu este accesibil observației unui clarvăzător, fiind acoperit de structurile aurice derivate - corpul eteric, corpul emoțional, corpul astral etc. Există totuși o mică porțiune, undeva în regiunea pieptului, în care Eugen poate observa o fantă ce dezvăluie culoarea corpului duh. Această fantă este numită “vizor de control”.

După moarte, în lumea astrală (lumea duhurilor), omul redevine un corp duh. Dincolo de lumea astrală există însă o altă lume, denumită uneori “lumea spiritelor” - sau, pentru a folosi terminologia creștină, “cerul”. Pentru a pătrunde în lumea spiritelor, omul are nevoie de un alt corp. Acest corp de lumină - care însă nu poate fi observat la omul încarnat, după cum nu poate fi observat nici măcar la omul aflat pe unul din palierele lumii astrale, fiind ascuns complet de corpul duh - este **corpul spiritual-adamic**. Acest corp își dezvăluie existența abia după ce omul a terminat șederea în lumea astrală, când are loc un fenomen extraordinar. În timpul unei ceremonii la care participă înalte ființe angelice, corpul duh se aprinde instantaneu, ca un joc de artificii, și “arde” complet, lăsând să se vadă un alt corp, de o mare frumusețe: corpul spiritual-adamic.

Corpul spiritual-adamic este un corp de lumină de o frumusețe imposibil de exprimat în termeni omenești. El nu are caracteristici precum culoare, fiind identic la toți oamenii. Corpul spiritual-adamic este, într-adevăr, trupul arhetipal al omului, creat cândva de către Dumnezeu, “după Chipul și Asemănarea Sa”. Omul care se manifestă în corpul spiritual-adamic este asemănător unui înger strălucitor. Capacitățile sale de manifestare sunt extraordinare. Desigur, omul nu trebuie identificat cu un înger, fiind vorba doar despre o comparație. Manifestându-se sub ipostaza de corp spiritual-adamic, omul se întoarce în ceea ce s-ar putea numi

“patria” sa, “cerul” sau lumea spiritelor, locul de unde a venit cândva pentru a îndeplini procesul palingeneziei. După o perioadă nedefinită, în care are posibilitatea de a locui în cer, omul revine în palierul astral, înveșmântându-se din nou într-un corp duh. În momentul în care revine din cer, trupul strălucitor de lumină care este corpul spiritual adamic se acoperă cu o peliculă-înveliș, care este corpul duh. Din acel moment, se poate vorbi iarăși despre corpul duh al unui om.

Este dificil de a face diferența între aspectul ființei umane care este corpul duh și aspectul care este corpul spiritual-adamic. Într-un fel, poate fi vorba despre aceeași structură spirituală în care omul se poate manifesta în două paliere diferite: în palierul astral și în palierul spiritual. Este, de asemenea, dificil de a stabili cu exactitate dacă este vorba de două “corpuri” sau de unul singur, în două ipostaze. Fiind totuși prea depărtat de interesul cotidian și de structura aurei la omul încarnat - de altfel, corpul spiritual adamic nu poate fi observat nici măcar în lumea astrală -, este de preferat să nu fie inclus în clasificarea obișnuită a elementelor de bază ale ființei umane.

Spiritul, învelișul spiritului, corpul cauzal și corpul duh alcătuiesc **individualitatea** omului, care se manifestă, aproape neschimbată, de-a lungul încarnărilor terestre.

❧ Personalitatea ❧

De-a lungul unei singure întrupări în lumea materială, individualitatea - formată din spirit, învelișul spiritului, corpul cauzal și corpul duh - nu se poate manifesta în mod direct. De aceea, la fiecare nouă întrupare, individualitatea emite o reflectare limitată, o emanție energetico-informațională, alcătuită dintr-o energie inferioară, prin care se poate manifesta la nivelul lumii materiale. Această

emanație este **sufletul** sau **personalitatea**. Sufletul este format din cinci elemente componente: sufletul propriu-zis, corpul causal al sufletului, corpul sufletului, corpul conștiinței și corpul conștiinței.

Sufletul propriu-zis se prezintă ca o sămânță luminoasă, situată în dreptul laringelui. Despre sămânța sufletului nu se pot spune prea multe; se prezintă ca o steluță ce strălucește foarte puternic. Sufletul propriu-zis este învelit într-o membrană energetică, asemănătoare unui cocon de dimensiunea unei mingi de ping-pong, situată la intersecția dintre fosele nazale și laringe. Acest cocon este **corpul causal al sufletului**. Corpul causal al sufletului are o culoare albă-mată, pulsează la fiecare inspirație și expirație, emițând o lumină strălucitoare. El pare, în limbaj omenesc, cleios.

Ansamblul format din sămânța sufletului și din coconul care o învelește este legat prin mii de fire de lumină de întregul trup omenesc - de oase, de tendoane, de mușchi, de organele interne și de glandele endocrine -, formând o structură energetică asemănătoare unei fantome albicioase. Fantoma albicioasă este **corpul sufletului**.

Corpul sufletului este așadar un înveliș energetic ce învăluie trupul fizic, ca un abur albicios. Totuși, spre deosebire de corpul eteric, cu care nu trebuie confundat, corpul sufletului nu reproduce cu prea mare exactitate conturul trupului material. Extremitățile, mâinile sau picioarele corpului sufletului sunt difuze și estompate. Cea mai accentuată asemănare între trupul material și corpul sufletului este în regiunea capului. Chipul fizic și, mai ales, ochii se observă foarte bine la nivelul corpului sufletului. Corpul sufletului este situat, spațial, între corpul eteric și corpul duh, făcând legătura dintre ele.

Steluța sufletului se manifestă prin încă două elemente: **corpul conștiinței**, care are forma unei flacări și

corpul conștiinței, de forma unei oglinzi. Cele două corpuri, corpul flacără al conștiinței și corpul oglindă al conștiinței, culisează - termenul este, desigur, metaforic - străluminând celelalte structuri aurice umane.

Corpul “flacără” al conștiinței se prezintă ca o flacără strălucitoare, de aproximativ 60 de centimetri, ce pornește din sămânța sufletului. Rolul corpului conștiinței este de a imprima omului conștiința a tot ce percepe. Poziționarea corpului conștiinței este diferită de la un om la altul. Corpul conștiinței străluminează câte un strat auric, în funcție de nivelul evolutiv al omului în cauză. La oamenii din prima clasă evolutivă - corespunzătoare corpului duh de culoare roșie -, corpul flacără al conștiinței este situat la nivelul corpului eteric. La oamenii din a doua clasă - culoarea portocalie a corpului duh - corpul conștiinței este centrat la nivelul corpului emoțional și la nivelul corpului astral. La oamenii celei de-a treia clase evolutive - culoarea galbenă a corpului duh - corpul flacără al conștiinței este centrat la nivelul corpului mental inferior. Acesta este chiar nivelul în care este centrat corpul conștiinței la majoritatea oamenilor, fiind stadiul actual de evoluție. Cândva, corpul conștiinței va fi situat la nivelul mentalului superior, apoi la nivelul corpului spiritual.

La oamenii activi în corpul mental inferior - “intelectualii”, cei care lucrează prin intermediul intelectului: profesori, doctori, ingineri, muncitori etc -, culoarea corpului flacără este aurie-argintie, are un miros de mere sau de fructe verzi, necoapte, iar sunetul emis este asemănător șuieratului unui șarpe. La oamenii activi în corpul mental superior - cei preocupați de filosofie, de esoterism, de aspectele nevăzute ale existenței -, culoarea corpului flacără al conștiinței este alb-argintie, mirosul este de piersici coapte, zemoase, iar sunetul emis este asemănător vântului ce adie

blând printre copaci. La oamenii activi în corpul spiritual - misticii, cei care se roagă mult, cei preocupați de religie și de problematica spirituală -, culoarea corpului conștiinței este de un alb strălucitor, extrem de clar; emite un miros suav, de pâine caldă înmuiată în vin, miros asemănător cu cel emanat de Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos. Sunetul este asemănător clipocitului dulce al unui izvor de munte.

Prin corpul conștiinței, oamenii conștientizează legile subtile ale cosmosului și înțeleg mecanismul de funcționare al lumii. În funcție de capacitatea de conștientizare și, implicit, de înțelegere a lumii, oamenii își adaptează comportamentul. Cu timpul, prin corpul conștiinței, oamenii înțeleg că motorul evoluției cosmice este Iubirea.

Corpul “oglină” al conștiinței este, la fel ca și corpul conștiinței, o manifestare a steluței sufletului. Corpul conștiinței apare clarvederii lui Eugen ca o oglindă sau ca o antenă paraboloidă, de dimensiunea întregii aure, ce învăluie omul din creștetul capului până la tălpile picioarelor.

Substanța din care este alcătuit corpul conștiinței seamănă cu un lichid gelatinos albastru-verzui, cristalin. Prin corpul conștiinței omul devine conștient de lumea înconjurătoare.

Conștiința, ca manifestare a psihicului, nu este altceva decât activitatea acestui corp auric. Atunci când un om este preocupat de aspectele emoționale ale vieții, corpul conștiinței este în relație cu corpul emoțional. Atunci când un om este preocupat de problemele intelectuale - de exemplu, când rezolvă o situație care implică folosirea intelectului -, corpul conștiinței este în legătură cu corpul mental. Când omul se dedică unei activități abstracte sau filosofice, corpul conștiinței este în legătură cu corpul mental superior. Când omul se dedică unor probleme ce depășesc cadrul restrâns al existenței umane, îndreptându-se

spre problemele mistice, corpul conștiinței este în legătură cu corpul spiritual. Atunci când omul mănâncă tort și este conștient de acest fapt, corpul conștiinței miroase a tort; atunci când omul privește în mod conștient ploaia, corpul conștiinței are mirosul ploii. Atunci când rezolvă o problemă prin intermediul intelectului, corpul conștiinței capătă un miros anumit - ceva asemănător unor fructe ce dau în pârg. Tot astfel, când omul meditează la problemele mistice, corpul conștiinței împrumută caracteristicile principale, manifestate ca miros, sunet și culoare, ale ființei sau ale nivelului cosmic asupra cărora se axează meditația sa. Așadar, corpul conștiinței reflectă ceea ce face omul într-un anumit moment.

Nu întotdeauna corpul conștiinței se află la același nivel cu corpul conștiinței. La mulți oameni, corpul conștiinței poate fi situat la nivelul corpului astral, iar corpul conștiinței la nivelul corpului mental inferior.

❧ Corpurile aurice derivate ❧

Recapitulând în mod succint cele afirmate, se poate spune că ființa omului este un ansamblu alcătuit din trei aspecte: **individualitatea** (duhul purtător de spirit), **personalitatea (sufletul)** și **materialitatea** (corpul material).

Mecanismul de funcționare al ansamblului este următorul: individualitatea nemuritoare - spiritul, învelișul spiritului, corpul causal și corpul duh -, datorită naturii energetice foarte înalte, nu se poate manifesta, în mod direct în trupul material sau, cel puțin, nu se poate manifesta în actualul stadiu de evoluție; după câte se pare, nu o va putea face încă mult timp de acum înainte. De aceea, la fiecare întrupare, este nevoie ca individualitatea să-și formeze un înveliș: acesta este sufletul, adică personalitatea.

Spiritul, învelișul spiritului, corpul causal al spiritului și corpul duh se reflectă astfel în cele trei structuri ale sufletului: sufletul propriu-zis, corpului causal al sufletului și corpul sufletului. Sămânța sufletului situată la nivelul laringelui este, pentru o singură existență încarnată, reflectarea spiritului. Corpul causal al sufletului este reflectarea corpului causal al spiritului. Experiențele dintr-o singură încarnare sunt stocate la nivelul corpului causal al sufletului. Acesta este ceea ce unii definesc a fi “subconștientul”. Corpul sufletului este reflectarea, pe parcursul unei singure existențe încarnate, a corpului duh căruia îi manifestă atributele și caracteristicile.

La toți oamenii, la naștere, sufletul este *tabula rasa*. Din acest punct de vedere, toți oamenii sunt egali. Indiferent de nivelul lor evolutiv reflectat la nivelul corpului duh, din punctul de vedere al sufletului toți oamenii pleacă din același punct: *tabula rasa*. Pe această pagină albă care este sufletul, în funcție de faptele omului, se vor scrie experiențele vieții.

Personalitatea începe să se manifeste prin nașterea în trup fizic și se formează de-a lungul anilor, pe măsura acumulării experiențelor. Prin însuși faptul de a exista, deci de a acumula experiențe, omul își formează karma: aceasta este karma existenței prezente. În timpul existenței trupesti, karma este înmagazinată în “subconștient”, adică în coconul de culoare alb-mată, situat la nivelul laringelui și reflectată în petele karmice situate la nivelul corpului sufletului.

Karma acumulată de-a lungul unei existențe nu este transferată complet de la nivelul corpului sufletului la nivelul corpului duh decât după trecerea prin Poarta morții, iar acest fapt are o mare însemnătate, dacă ne gândim la faptul că înseamnă o șansă imensă pentru orice om. Atâta timp cât omul nu trece prin Poarta morții, informațiile conținute la nivelul sufletului, care reprezintă karma acumulată în actuala

existență, nu sunt transmise corpului duh, ceea ce permite arderea lor chiar și în ultimile zile ale vieții. Poate că o boală la sfârșitul unei existențe înseamnă o șansă, desigur foarte dureroasă, acordată în extremis omului pentru a-și plăti datoriile karmice și a evita astfel transferarea karmei de la nivelul personalității la nivelul individualității.

Ca efect al manifestării individualității și personalității prin intermediul materialității (adică prin trupul material) se formează corpurile aurice derivate. Aceste sunt, în ordine: corpul eteric, corpul emoțiilor, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior și corpul spiritual.

Corpul eteric a primit foarte multe denumiri de-a lungul timpului, iar existența sa este bine cunoscută de bioenergeticieni. Rolul corpului eteric este de a asigura buna funcționare a trupului material. Fără existența corpului eteric, trupul material, supus entropiei atotprezente la nivelul întregii lumi materiale, s-ar dezintegra rapid, așa cum se întâmplă cu orice cadavru. De fapt, la moarte, corpul eteric își încetează activitatea, iar trupul este lăsat sub dominația forțelor care există în lumea materială. Rezultatul acțiunii legii entropiei este prea bine cunoscut pentru a mai fi detaliat.

Corpul eteric este un ansamblu format din două aspecte. Ansamblul poate fi considerat ca fiind format din două structuri ale aceluiași corp sau poate fi considerat ca fiind format din două corpuri.

Prima structură este **corpul eteric interior**, care este mai mic decât trupul material; acest corp este întrucâtva asemănător corpului duh. De fapt, corpul eteric interior este o emanație directă a corpului duh. El are o culoare albicioasă, brăzdată de numeroși curenți energetici aflați în continuă mișcare. Corpul eteric interior nu reproduce organele interioare ale trupului material, dar are anumite

elemente anatomice specifice. Cel mai important element anatomic al corpului eteric interior este un “organ” de formă sferică, situat la câțiva centimetri sub ombilic. Acest organ de formă sferică este acumulatorul de energie al corpului eteric.

A doua structură este **corpul eteric exterior**, care reproduce structura și înfățișarea corpului material. Propriu vorbind, el este dublura energetică perfectă a trupului material, menționată de bioenergeticienii de astăzi. Corpul eteric exterior nu este nici el mai mare decât corpul material, dar reproduce perfect organele trupești. Ceea ce, într-adevăr, depășește limitele trupului material este radiația sau **aureola corpului eteric exterior** - pe care, pentru a o distinge ca element reflectat, o putem denumi câmp sau aură de sănătate. Ea depășește cu aproximativ cinci-zece centimetri conturul trupului material.

Corpul eteric exterior are culoarea gri-albastruie. La nivelul corpului eteric exterior pot fi observate foarte clar de Eugen contrapărțile tuturor organelor anatomice ale corpului material. La acest nivel, el poate determina starea de sănătate a fiecărui organ și a fiecărui element anatomic cu mult înainte ca disfuncțiile să se manifeste la nivelul trupului material. Dacă o persoană are un organ sau un membru lipsă - o mână, un picior, un deget -, contrapartea eterică a acestor organe continuă să persiste. Cu timpul, contrapartea energetică a membrilor lipsă se retrage, dispărând de la nivelul eteric.

Pentru a nu fi create confuzii, deși este vorba despre două aspecte distincte ale corpului eteric, la care se adaugă aura de sănătate, întregul ansamblu va fi desemnat prin formula înglobatoare de corp eteric. De altfel, dată fiind structura lor oarecum asemănătoare, nu există diferențe notabile între cele două aspecte ale corpului eteric.

Corpul eteric (considerat ca ansamblu) pulsează neîncetat. În momentul pusațiilor, corpul eteric emite zeci de parfumuri și de sunete, care se modifică neîncetat. Corpul eteric emite mirosuri asemănătoare întrucâtva mirosurilor florale: de ghiocei, de violete sau de fân proaspăt cosit. Corpul eteric emite o muzică suavă, asemănătoare cu sunetul emis de mii de tuburi de cupru, care vibrează și se ating în adierea vântului. Corpul eteric emite aceleași sunete și mirosuri ca și întreaga lume eterică.

La nivelul corpului eteric există numeroase elemente anatomice specific eterice. Astfel, corpul eteric este străbătut de o rețea complicată de canale prin care circulă energia. Aceste canale energetice au primit diferite denumiri de-a lungul timpului. În ziua de astăzi, datorită influenței unor concepții extrem orientale, aceste canale au fost desemnate prin termenul sanscrit **nadis**, termen care va fi folosit în continuare. La nivelul corpului eteric există trei canale energetice principale. Cele trei canale energetice principale au primit numele Sushumna, Pingala și Ida. În afara celor trei canale principale, există un număr nedeterminat, oricum foarte mare, de canale secundare, de mai mică importanță. O parte din aceste canale secundare au fost denumite **meridiane**, folosindu-se un termen preluat din vechea concepție chineză a acupuncturii. Unele canale au un rol definițiv în buna funcționare a trupului și a corpului eteric, în timp ce altele au importanță pentru procesul evolutiv uman în ansamblu.

În afara canalelor prin care circulă energia, există și alte elemente componente, care fac posibilă funcționarea corpului eteric și a ființei umane. Aceste elemente, care se prezintă ca niște vârtejuri de energie, au primit denumirea de **chakre** - de la termenul sanscrit “chakra”, care înseamnă roată, prin extensie vârtej.

De-a lungul canalului central, Sushumna, sunt situate șapte chakre principale. În afara celor șapte chakre principale mai există un număr mare de chakre mai mici, cu diferite roluri și funcțiuni. Aceste mini-chakre sunt mai luminoase sau mai puțin luminoase, în funcție de nivelul evolutiv al omului și de activitatea desfășurată la un anumit moment.

La nivelul corpului eteric se manifestă, de asemenea, un curent de energie vitală, o energie de viață ce pare să pornească de la nivelul chakrei muladhara. Energia vitală se ramifică și “curge” prin nadisuri, precum un lichid curge printr-un sistem de tuburi, transformându-se neîncetat în forme de energie particulare. Fiecare dintre energiile particulare are propria sa culoare, propriul său miros și propriul său sunet. Totuși, energia de viață care animă trupul, deși pornește dintr-un loc situat la baza coloanei vertebrale, nu este energia cunoscută sub numele Kundalini. De altfel, Kundalini este o energie transfizică, care nu pare să fie situată la nivelul eteric al ființei omenești, ci la un nivel mult mai profund. Energia ce urcă de la baza coloanei vertebrale va fi denumită în continuare prin termenul **energie vitală** sau **energie de viață**, cu precizarea că nu trebuie confundată cu energia Kundalini.

Următorul corp auric, **corpul emoțional**, este situat, spațial, imediat după corpul eteric. El exprimă senzațiile și emoțiile primare ale omului, motiv pentru care, la fel de bine, poate fi denumit “corpul senzațiilor”. Nivelul său de manifestare vibratorie este apropiat de cel al trupului fizic. La nivelul acestui corp se exprimă senzațiile și emoțiile primare. Corpul emoțional este un corp de formă ovoidală, care nu copiază structura corpului fizic. Conturul corpului emoțional depășește cam cu șapte-zece centimetri limitele trupului fizic, ocupând un spațiu bine delimitat în interiorul și în exteriorul acestuia. El se prezintă ca un balon ce imită

imprecis trupul fizic, mult mai lat la umeri și mai subțire în partea inferioară. Corpului emoțional este alcătuit din formațiuni energetice fumurii, de diferite culori - cele mai des întâlnite sunt culorile roșu, galben și albastru - care nu se amestecă între ele. Aceste formațiuni energetice colorate, ce apar ca niște norișori translucizi, emit sunete și parfumuri diferite, în funcție de stările de moment ale omului.

Atunci când un om are senzații și emoții intense, la nivelul corpului emoțional se produc modificări rapide ale configurației culorilor, sunetelor și mirosurilor. Fiecare stare sau senzație se manifestă printr-o anumită configurație. Modificările se produc atât de rapid încât, în momentul în care clarvăzătorul Eugen dorește să descrie o anumită configurație, aceasta s-a și schimbat. Norișorii se depalsează rapid, în funcție de starea senzorială și emoțională a omului, intrând uneori în interiorul corpului eteric. În momentul în care pătrund în corpul eteric, norișorii devin mult mai fluizi și, întrucâtva, diferiți de modul în care se prezintă la nivelul corpului emoțional.

La persoanele care au senzații și stări negative - de angoasă, spaimă, frică, teroare - norișorii se colorează în culori întunecate, urâte, emițând sunete joase și dizarmonice, asemănătoare sirenei răgușite a unui vapor care părăsește rada unui port. Simultan, mirosul corpului emoțional devine aproape pestilențial. În momentul în care un om este bine dispus și percepe lucruri plăcute sau se simte confortabil, corpul emoțional dobândește culori frumoase, vii, deschise, sunetul devine foarte melodios, ca și cum ar fi emis de mii de clopoței de argint, iar mirosul devine aseamănător cu cel al florilor de primăvară.

Corpul astral este situat, cel puțin spațial, imediat după corpul emoțional. Corpul astral reflectă sentimentele și dorințele omului. El nu trebuie confundat cu corpul

emoțional, care reflectă doar senzațiile și emoțiile primare. Ca structură aurică, corpul astral are o formă ovoidală mult mai amplă decât a corpului emoțional. Corpul astral depășește cu peste optzeci de centimetri limitele epidermei trupului material. Practic, corpul astral învăluie toate celalalte corpuri ale auri.

Corpul astral este alcătuit din formațiuni colorate de energie, care nu se amestecă unele cu altele. Atunci când o persoană este plină de supărare sau de ură, formațiunile noroase de la nivelul corpului astral se colorează în culori închise, urâte, emițând sunete foarte joase, la fel ca și în cazul corpului emoțional. Dimpotrivă, în momentul în care o persoană iubește sincer o altă persoană, corpul astral devine un bulgăre strălucitor de culoare trandafirie, cu o peliculă argintie pe margine. În acest caz, mirosul emis seamănă cu un suav parfum de trandafiri, iar sunetul este foarte melodios, distingându-se o melodie ce se repetă parcă la infinit: AAAEEEEOOO... Această melodie, ce se aude ca pe un fond de harpe, răsună simultan din mai multe locuri.

Corpul astral este asemănător membranei unui difuzor ce vibrează în momentul în care impulsurile electromagnetice se transformă în sunete. Primind impulsurile din mediu, corpul astral vibrează și se colorează în funcție de natura impulsului. Întrucât impulsurile primite sunt sentimente sau dorințe, înseamnă că fiecare norișor sau formațiune energetică ce apare la nivelul corpului astral reflectă sentimentele și dorințele persoanei respective.

Informațiile provenite din mediul exogen sunt "procesate" de corpul astral și transmise mai departe prin intermediul chakrelor. Chakrele sunt ca niște cilindri ce fac legătura între toate straturile auri. Flashurile de energie ce provin din mediu sau de la alți oameni sunt aspirate foarte rapid prin intermediul chakrelor.

Mulți cercetători moderni ai domeniului confundă adesea corpul duh cu corpul astral, afirmând că omul pătrunde în lumea de dincolo “înveșmântat” în corpul astral. Acest fapt este nu numai inexact, ci chiar ilogic. Corpul astral - element care apare clarvederii lui Eugen ca o radiație ce se întinde până la optzeci de centimetri sau mai mult de trupul material - este într-o continuă modificare. În ceea ce privește compoziția coloristică și forma sub care se prezintă, corpul astral este cel mai instabil element al ființei umane. Atât forma, cât și compoziția coloristică a corpului astral, nu reprezintă altceva decât manifestarea unor energii modulate informațional, ce se modifică cu repeziciune, în funcție de dorințele și sentimentele momentane ale omului. Corpul astral, atât de instabil, nu poate constitui temelia prin care să se poată manifesta ființa umană în lumea de dincolo. Individualitatea omului nu poate fi constituită dintr-o structură aurică instabilă, căci omul și-ar pierde identitatea.

Corpul astral își încetează existența la moarte, fiind resorbit prin intermediul chakrelor - ca prin niște pâlnii - în elementul suflet și, apoi, în corpul duh (la fel ca și celelalte corpuri aurice). În consecință, corpul astral - ca sediu al dorințelor și pasiunilor - nu este și nu poate fi “vehiculul” omului în lumea de dincolo. Temelia ființei umane este de fapt corpul duh, a cărui stabilitate energetico-informațională, manifestată prin culoarea unică și prin structura sa interioară, neatinsă de sentimente și de stări afective trecătoare, permite continuitatea conștiinței, potrivit legii continuității informației.

Următorul corp auric ovoidal, **corpul mental inferior**, se prezintă ca o structură de forma unui ou ce înconjoară trupul material, mult mai amplă în regiunea umerilor și a capului și mai subțire în partea inferioară a trupului. Corpul mental inferior reflectă gândurile concrete, legate de lumea

fizică; el este oglinda gândurilor omului. Corpul mental inferior nu funcționează decât cu gânduri care au ca suport realități ale lumii fizice. Mentalul inferior combină, separă, sintetizează, analizează. Spațial, locul corpului mental inferior este între corpul emoțional și corpul astral cu care, uneori, fuzionează. Cum, de regulă, nu se poate vorbi despre sentiment pur sau gândire pură, corpul mental inferior formează adesea o unitate cu corpul astral.

Energia fluidă a corpului mental este foarte fină, precum fumul de țigară. Are un miros foarte puternic de iod. Corpul mental inferior pare a fi interconectat cu chakra manipura. În momentul în care omul are o idee, chakra manipura emite o anumită vibrație, iar în energia fluidă a corpului mental se formează nenumărate explozii luminoase, ca niște stropi colorați pe geamul unui parbriz. Deși, inițial, are o culoare verzuie, fluidul energetic al corpului mental devine galben și se dialtă, contopindu-se cu corpul astral. Acest fapt determină impresia că cele două structuri aurice - corpul astral și corpul mental inferior - formează o unitate.

Datorită faptului că omul are în permanență senzații, sentimente, dorințe, gânduri și idei, din cele două corpuri aurice izvorăsc permanent miliarde de stropi multicolori, ce tind să se depărteze până la o anumită distanță de aură, în funcție de puterea mentală a omului care le emite. Gândurile rele sunt închise la culoare, emit un sunet foarte jos și au un miros greu, de frunze putrezite. În schimb, gândurile de dragoste au o culoare portocalie și un miros asemănător săpunului de casă. De altfel, acest miros se simte uneori și la nivelul fizic, persoanele cu sufletul curat emit un miros de săpun, ca și cum s-ar fi spălat de curând.

Corpul mental superior este o structură aurică ce învește corpul mental inferior, precum o manta. La omul mediu actual, corpul mental superior este mai mare cu șase-

șapte centimetri decât corpul mental inferior. Corpul mental superior are o culoare trandafiriu-aurie și un miros de zambile. Sunetul emis de acest corp este asemănător sunetului produs de o harpă. El pare a veni din toate părțile, ca și cum s-ar auzi o melodie cu ajutorul unor difuzoare stereo. Corpul mental superior permite înțelegerea lumii prin intermediul conceptelor abstracte. El pare să exprime și dragostea necondiționată pentru toate ființele vii.

Întrucât reflectă și iubirea necondiționată față de întreaga lume și față de toate ființele din cosmos, însușirea principală a corpului mental superior este ceea ce, în limbajul obișnuit, s-ar putea numi iubire-înțelepciune. Omul nu poate accede la înțelegerea cosmosului cu rațiunea pură decât în cazul în care aceasta este învăluită de iubire. Iubirea-înțelepciune este singurul instrument prin intermediul căruia cosmosul, în sfârșit, începe să se deschidă. Totuși, iubirea-înțelepciune se manifestă plenar doar într-un anumit stadiu al evoluției omului, motiv pentru care corpul mental superior nu apare decât la persoanele care au un corp duh de culoare galbenă sau aurie. Corpul mental superior este dezvoltat inegal, în raport cu celelalte structuri aurice: unii oameni îl au mai mic, alții ceva mai mare și mai strălucitor, în timp ce alții nu-l au dezvoltat deloc. El poate fi dobândit doar în momentul în care ura, mânia și răutatea sunt, în mare măsură, eliminate.

Următorul corp auric derivat, **corpul spiritual**, apare clarvederii lui Eugen ca o aureolă situată deasupra corpului mental superior. El pare format din miliarde de sclipiri ce incomodează privirea, precum zăpada proaspăt așternută în bătaia razelor soarelui.

Corpul spiritual are culoarea argintie; emite un sunet asemănător unei trâmbițe și are un miros ce aduce cu cel de pâine caldă, îmbibată în vin roșu. Uneori, corpul spiritual

emite un sunet ce seamăna cu un OOOO.. prelung, ca o exclamație de uimire. În stadiul evolutiv actual, foarte puțini oameni au un corp spiritual bine conturat și dezvoltat. La majoritatea oamenilor, corpul spiritual depășește doar cu câțiva centimetri corpul mental superior. Există totuși și oameni care au un corp spiritual ce depășește cu un metru corpul mental superior, după cum există oameni - foarte puțini - care au un corp spiritual care depășește treizeci de metri în diametru, iar radiațiile sale se întind mult mai departe. Corpul spiritual este legat intim de elementului iubire, dar nu de iubirea carnală manifestată în lumea fizică, ci de acea iubire perenă ce stă la temelia cosmosului, iubire pe care, acum aproape 2000 de ani, Iisus Hristos a sădit-o în inimile tuturor oamenilor - un dar neprețuit pe care Fiul lui Dumnezeu l-a adus umanității.

Sistemul de protecție-șablon nu este propriu-zis un corp, ci un sistem de formă globulară, constituit din linii de lumină, care se suprapun într-o rețea de plase ce încadrează întreaga aură. El este situat imediat după corpul spiritual. Sistemul de protecție-șablon conține, ca un negativ al unei fotografii, toate formele structurilor fizice ale trupului.

Sistemul de protecție-șablon se prezintă ca un model arhetipal - sau ca un pattern energetic-informațional - al trupului material. Dacă o celulă a trupului este distrusă, dacă omul suferă un accident, o operație sau o deformare a unui organ, datorită acestei structuri-șablon trupul se poate reface și își poate redobândi forma și structura inițială. Faptul că o rană sau o operație se vindecă rapid, nu se datorează doar simplei "înțelepciuni" sau "inteligențe" a materiei, ci faptului că, undeva, la un anumit nivel auric, există o structură matricială în care sunt imprimare toate informațiile referitoare la trupul fizic. Pe baza acestor informații, energia vitală poate opera însănătoșirea.

“Înțelepciunea” sau “inteligența” materiei nu este altceva decât capacitatea materiei de a fi receptivă la impulsurile informaționale provenite de la nivelul sistemului de protecție-șablon, ajutată fiind de energia vitală generată de corpul eteric. Rolul sistemului șablon este de a susține întreaga structură a aurei. Despre această structură se poate spune că este alfa și omega, deoarece susține, ca pattern energetico-informațional, toate celelalte corpuri aurice. Sistemul de protecție-șablon este susținut de linia divină.

Mirosul sistemului de protecție-șablon este asemănător aerului curat ce poate fi respirat pe vârfurile munților. Sistemul de protecție-șablon are o frumoasă culoare albastruverzui închisă, culoare formată din amestecul dintre roșu și albastru - culoarea liniilor energetice ce-l străbat. Sistemul de protecție-șablon emite un sunet complex, format din suma tuturor sunetelor care-l compun, la care se adaugă alte sunete, despre care nu se poate spune de unde provin.

Plasele aurice sunt elemente distincte care îndeplinesc rolul de protecție între corpurile aurice. Plasele aurice despart două corpuri succesive ale aurei. Există astfel o plasă aurică situată între corpul emoțional și corpul astral, o altă plasă aurică situată între corpul astral și corpul mental inferior și așa mai departe. Rolul plaselor aurice este acela de a asigura o protecție adecvată între corpurile aurice, dar și de a facilita transmiterea energiei și informației. Plasele aurice sunt extrem de fine, fiind formate dintr-un păienjeniș de fire de lumină, cu o grosime de mai puțin de un milimetru. Ele seamănă de la distanță cu o pânză de păianjen. O plasă aurică este formată din două straturi, una de culoare roșie, de semn negativ, cealaltă de culoare albastră, de semn pozitiv. Cele două straturi nu se ating între ele, deși sunt situate la nici un milimetru distanță. Între cele două straturi se formează neîncetat mici fulgere.

Corpul eteric superior nu face parte din structura aurică propriu-zisă, fiind situat în afara acesteia. Corpul eteric superior nu este produsul structurii aurice umane, fiind total independent. Structura aurică a unui om nu interacționează cu el.

Corpul eteric superior are o grosime de aproximativ zece centimetri, fiind format din miliarde de particule mici de lumină albă. Miliardele de particule infinitezimale tind la un moment dat să se umfle, pentru a se sparge apoi ca niște balonașe de săpun. Culoarea acestui corp este în continuă schimbare, iar luminozitatea particulelelor creează impresia unei anumite culori, care nu poate fi determinată cu precizie, întrucât nu seamănă cu vreo culoare din lumea materială. Sunetul emis de acest corp se aseamănă cu muzica sferelor sau a îngerilor, care nu are corespondent cu ceea ce noi, oamenii numim muzică. Aceste sunete melodioase se repetă la infinit: sunetele triste și, parcă, tânguitoare alternează cu sunetele sprintene și vesele. Mirosurile emise de acest corp sunt extrem de parfumate.

Inima aurică - deși termenul de inimă este impropriu, fiind folosit în sensul de *inimă a ființei*, iar nu de inimă ca organ fizic - este un element despre care, cel puțin până în acest moment, nu s-a mai spus nimic în cărțile ce tratează astfel de subiecte.

Termenul de inimă aurică a fost dat de către Îngerii Veghetori din lumea eterică, dar termenul cel mai adecvat înțelegerii noastre umane pare să fie cel de inimă a conștiinței. Să ne imaginăm că, în jurul trupului, la o distanță de câțiva centimetri de trup, chiar la nivelul inimii fizice, se află o bilă luminoasă, care execută o mișcare de rotație continuă pe o orbită apropiată de marginea corpului eteric. Această bilă luminoasă are diametrul de aproximativ 3-4 milimetri. În interiorul ei se poate distinge un miez, nu

mai gros de un milimetru, care este înfășurat în două învelișuri ce strălucesc continuu, unul de culoare galbenă, celălalt de culoare albastră. Inima aurică emite o radiație de aproximativ 2 centimetri.

Rotindu-se cu mare viteză în jurul trupului, bila strălucitoare emite un “bip” foarte scurt, chiar în momentul în care ajunge în dreptul inimii fizice. Inima aurică se prezintă ca un satelit minuscul ce orbitează cu viteză în jurul trupului și care, la fiecare bătaie a inimii, se află exact în dreptul organului fizic al inimii pentru a emite un bip foarte scurt. Practic, inima fizică, împreună cu inima aurică pulsează împreună. Inima aurică este legată însă de funcționarea corpului conștiinței. În momentul în care omul devine conștient de un lucru anume, inima aurică emite fulgere energetice, care interacționează cu corpul conștiinței și cu corpul conștiinței. Prin intermediul acestei interacțiuni se formează gândurile oamenilor, exprimate la nivelul auric.

Prin acest proces continuu, spun Îngerii Veghetori, omul învață tainele lumii materiale. Firește, acest proces se desfășoară instantaneu. Este un proces subtil, care are loc la nivelul microscopic al auri; fără explicațiile Îngerilor Veghetori, ar fi fost greu, dacă nu imposibil, de surprins în cuvinte.

Banda de lumină din jurul capului este un alt element al structurii aurice umane despre care nu s-a spus nimic în cărțile ce tratează astfel de subiecte. La nivelul auri, în jurul capului fiecărui om gravitează în jur de 11 steluțe strălucitoare. Fiecare dintre cele 11 steluțe are propria sa strălucire, propria sa culoare, propriul său sunet și propriul său miros. Există însă oameni la care sunt vizibile mai mult de 11 steluțe - de exemplu, unii oameni au 12 sau 14 steluțe. Nu poate fi estimată cauza acestui fenomen, astfel încât, ca principiu, vor fi menționate doar 11 steluțe.

Cele 11 steluțe, a căror strălucire este mai pală decât a corpului duh, pulsează ritmic ca niște blițuri ce emit fascicule de lumini multicolore. Fiecare dintre cele 11 steluțe luminoase are diametrul de maximum un centimetru. Între toate cele 11 steluțe se formează flashuri luminoase care, de la distanță, dau impresia unei benzi continue de lumină cu străluciri multicolore. La copii, banda de lumină este mai apropiată de cap, dar, o dată cu trecerea timpului, se depărtează. La bătrâni, banda de lumină este ceva mai depărtată de cap.

Rolul celor 11 steluțe este de a înregistra, ca niște camere de filmat, toate evenimentele vieții omului, de la naștere până la moarte. Toate faptele omului sunt înregistrate direct prin intermediul celor 11 steluțe strălucitoare, viu colorate. Prin intermediul steluțelor sunt înregistrate toate acțiunile omului atât în stare de vis, cât și în stare de veghe. În mod concret, primele trei steluțe frontale înregistrează acțiunile omului aflat în stare de veghe. În partea opusă a capului, alte trei steluțe înregistrează comportamentul omului în stare de somn. În părțile laterale sunt situate alte două steluțe, care înregistrează mediul și persoanele din jur. Ultimele steluțe sunt canale directe prin care omul poate avea răspunsuri concrete transmise de Îngerii Păzitori.

Fiecare steluță este “specializată” într-o anumită activitate umană. Atunci când omul rostește un cuvânt, inelul de lumină din jurul frunții vibrează. În momentul în care omul se enervează, unele steluțe vibrează violent, emițând culori murdare, sunete joase și mirosuri urâte. În acest caz, emisiile steluțelor din jurul capului se transmit la distanță, reușind uneori să spargă aura persoanelor din preajmă. În cazul în care omul este vesel, râde sau glumește, steluțele emit culori plăcute, sunete cristaline și mirosuri parfumate. În cazul în care omul se roagă, toate steluțele devin argintii,

luminoase, producând sunete asemănătoare clipocitului unui râu ce coboară vesel printre stânci și un miros oarecum asemănător strugurilor tămâioși. În timpul rostirii Numelui lui Iisus Hristos sau a rugăciunii creștine, întreaga bandă luminoasă se colorează trandafiriu și emite un miros asemănător pâinii calde abia scoasă din cuptor.

Datorită informației înregistrate prin intermediul stelulelor, omul este capabil, imediat după Pragul morții, să-și amintească evenimentele existenței fizice, dar nu ca văzute prin intermediul ochilor fizici, ci ca și cum ar fi înregistrate de undeva de sus, de deasupra capului său. Banda de lumină ce înconjoară fruntea omului este în relație directă cu corpul duh. De fapt, atât inima aurică, cât și banda de lumină din jurul capului țin de nivelul cuantic al corpului duh.

Următoarea structură aurică, **corpul haric al plaselor mesianice**, nu este generată de structura aurică umană propriu-zisă. Corpul haric al plaselor mesianice apare instantaneu, doar în cazul rugăciunii creștine sau în cazul rostirii cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos. În momentul în care pronunță cu voce tare Numele lui Iisus Hristos, omul este învăluit instantaneu într-o cupolă aurică strălucitoare.

Corpul haric al plaselor mesianice persistă doar atâta timp cât omul este conectat lui Iisus Hristos, care se manifestă în Trupul de Slavă. Rolul corpului haric al plaselor mesianice este de protecție, de purificare și de întărire. El protejează aura umană, prea slabă, față de influențele provenite din exterior.

❧ A doua perspectivă ❧

Totuși, analiza ființei umane din prima perspectivă, ce dezvăluie modul în care se prezintă *omul în timpul existenței încarnate*, nu este suficientă pentru înțelegerea subiectului în

complexitatea sa. De aceea, primei perspective trebuie să-i adăugăm o a doua perspectivă, care să dezvăluie modul în care se prezintă *omul în afara trupului*, și care să cuprindă analiza ființei umane înaintea nașterii în lumea materială și după trecerea prin Poarta morții - deci, modul în care se manifestă omul ca “duh liber”, necondiționat de trup.

Cercetarea *omului în afara trupului* relevă faptul că, înainte de nașterea în lumea materială, omul este o ființă de lumină foarte frumoasă, cu dimensiuni mai mari decât ale omului încarnat. Înainte de întruparea în lumea materială, ființa umană depășește doi metri înălțime, iar strălucirea și culoarea duhului este în concordanță cu nivelul său evolutiv.

Corpul de lumină în care se prezintă omul înainte de nașterea în lumea materială este corpul duh, elementul fundamental al manifestării sale în lumea de dincolo. În pofida strălucirii corpului duh, pot fi totuși identificate câteva elemente importante, care pot să ofere o idee asupra modului în care se prezintă ființa umană înaintea nașterii, precum și asupra modului în care se prezintă după trecerea prin Poarta morții.

Astfel, la omul decorporat, în regiunea pieptului corpului duh se află spiritul. Prin centrul spiritului trece o linie de lumină - linia divină. Linia de lumină trece exact prin centrul spiritului, împărțind trupul de lumină - corpul duh -, în două secțiuni egale. Tot la nivelul corpului duh, situate pe linia divină, precum mărgelile pe o ață, se află mai multe sfere strălucitoare. Aceste sfere strălucitoare, în număr de șapte, ceva mai mici și mai pale decât spiritul, sunt poziționate în aceleași locuri în care, la omul încarnat, la nivelul corpului eteric, se află chakrele. Cele șapte sfere de lumină sunt chakrele-atribut (sau chakrele-mamă). Pentru corpul duh, chakrele-atribut îndeplinesc același rol pe care-l îndeplinesc chakrele corpului eteric.

În funcție de nivelul evolutiv, corpul duh al unui om decorporat emite o luminozitate ce se poate întinde până la o distanță apreciabilă în jur. De departe, de la zece metri depărtare, duhul unui om pare un bulgăre de lumină care emite irizări feerice. În starea decorporată, omul se mișcă extrem de rapid, iar capacitățile sale de manifestare sunt extraordinare. Practic, *omul în afara trupului* se poate manifesta plenar în palierul cosmosului spiritual cu care vibrează prin rezonanță, dar și în toate palierele inferioare acestuia. El poate face tot ce dorește și tot ce este în consonanță cu propria lui ființă.

Făcând însă comparație între felul în care se prezintă “omul în timpul existenței trupești”, și modul în care se prezintă “omul în afara trupului”, pot fi evidențiate două concluzii extrem de importante pentru înțelegerea ființei umane și a mecanismelor sale de funcționare. Prima concluzie se impune de la sine: există o diferență fundamentală de structură aurică între cele două ipostaze ale omului. În timpul existenței încarnate există toate structurile aurice. În schimb, înainte de naștere, dar și după moarte, lipsesc o serie de elemente: corpul eteric, corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual și, firește, trupul material. Această concluzie indică faptul că structura aurică de bază a omului este formată doar din cinci elemente: spiritul, învelișul spiritului, corpul cauzal al spiritului, linia divină și corpul duh. Cele cinci elemente sunt prezente atât la omul decorporat, cât și la omul întrupat. Ele formează individualitatea nemuritoare.

Celelalte elemente ale ființei umane se formează la întruparea în lumea materială și dispar la moarte. Ele constituie personalitatea terestră. Astfel, corpul eteric se formează pe măsura dezvoltării fătului în timpul perioadei de gestație; sufletul apare în perioada intrauterină, dar se

desăvârșește abia o dată cu prima respirație în lumea materială. Restul elementelor componente - corpul emoțional, astral, mental inferior, mental superior și corpul spiritual - se formează treptat, de-a lungul existenței omului în lumea materială. Primul care se formează este însă corpul astral. La moartea omului, toate aceste corpuri aurice sunt resorbite în suflet. Scurt timp după aceea, la rândul său, sufletul este resorbit în corpul duh. Într-o fracțiune de secundă după momentul morții, toate experiențele câștigate de suflet de-a lungul vieții sunt transmise corpului duh.

A doua concluzie constă în stabilirea unei diferențe clare, din punct de vedere calitativ, între cele două categorii fundamentale de structuri aurice: pe de-o parte, elementele ce formează individualitatea, iar, pe de altă parte, elementele ce formează personalitatea. Toate structurile ce formează individualitatea - spiritul, învelișul spiritului, corpul causal, linia divină și corpul duh - emit lumină. Structurile ce formează personalitatea - sufletul, corpul eteric, corpul emoțional etc - primesc lumină și o reflectă, precum Luna devine vizibilă datorită faptului că reflectă lumina Soarelui.

Ele devin vizibile datorită faptului că reflectă lumina primită de la elementele individualității (de la duhul purtător de spirit), la fel cum orice obiect din lumea materială devine vizibil datorită faptului că reflectă lumina Soarelui.

OMUL ÎN AFARA ... TRUPULUI

☞ Caracteristicile structurilor aurei ☞

Fără îndoială, perspectivele analizate anterior - omul în timpul existenței materiale și omul în afara trupului - nu epuizează subiectul complex care este ființa umană.

Corpurile și elementele ce alcătuiesc structura aurică a ființei omului au o serie de caracteristici a căror analiză completează înțelegerea subiectului. Cele mai evidente caracteristici sunt culoarea și vechimea.

Astfel, fiecare corp auric are propria sa paletă cromatică. Totuși, culorile corpurilor aurei nu trebuie confundate cu culorile care există în lumea materială. În general, pentru a desemna culoarea unui corp auric, trebuie folosit sistemul de referință din lumea materială, culorile spectrului solar, dar nu trebuie uitat nici o clipă faptul că nuanțele și culorile corpurilor aurice nu corespund într-un total nuanțelor și culorilor din lumea materială. Strălucirea culorilor din aura omului nu are corespondență în lumea materială, iar folosirea denumirilor culorilor - de exemplu, galben, auriu, albastru etc - este mai mult orientativă și nu trebuie interpretată într-un mod strict material. În aura omului există nuanțe care nu există în palierul terestru.

Pe de altă parte, trebuie precizat că culoarea unui corp duh este diferită de culoarea omonimă a corpurilor ce

formează aura exterioară. De exemplu, există o asemănare relativă între culoarea galbenă a corpului astral și culoarea galbenă a corpului duh. Culoarea galbenă a corpului duh are o nuanță diferită, o strălucire interioară aparte, pe care galbenul de la nivelul corpului astral nu o are și nu o poate avea. Ce să mai vorbim despre culoarea galbenă din lumea fizică, de exemplu culoarea unui automobil, care este doar o palidă umbră a galbenului de la nivelul aurei. În concluzie, printr-o generalizare forțată, se poate spune că la nivelul corpului duh, la nivelul aurei și la nivelul fizic se manifestă culoarea galbenă, dar trebuie avut în vedere că între ele există diferențe apreciabile.

Spiritul are culorile cele mai diferite față de cele din palierul material. Spiritul - scânteia divină din om - are, în general, culoarea argintie-aurie; el se aseamănă cu un soare ce emite raze cu scânteieri multicolore. În funcție de nivelul evolutiv, spiritul își poate modifica nuanțele, precumpănind o nuanță sau alta. **Învelișul spiritului** are, la rândul său, culori ce diferă în funcție de nivelul evolutiv al unui om. În general, învelișul spiritului emite radiații roz. **Corpul causal** al unui om mai evoluat are culoarea violet deschis.

Tot astfel, culorile corpurilor duh ale oamenilor urmează culorile spectrului solar, în funcție de cele șapte clase evolutive. Astfel, oamenii din prima clasă evolutivă au culoarea corpului duh roșie, oamenii din cea de-a doua au corpul duh de culoare portocalie, oamenii din a treia clasă au corpul duh de culoare galbenă, oamenii din a patra clasă au corpul duh de culoare aurie, oamenii din a cincea clasă au corpul duh de culoare albastră, oamenii din a șasea au corpul duh de culoare violetă, iar oamenii din a șaptea clasă au corpul duh de culoare alb-argintie. Culoarea corpului duh nu se modifică în decursul existenței unui om. Ea se modifică abia după moartea trupului fizic.

Aceeași afirmație este valabilă și cu privire la aspectul cromatic prin care se manifestă **sufletul** și, în primul rând, corpul sufletului. Culorile sub care se prezintă **corpul sufletului** urmează aceeași gamă coloristică precum în cazul corpului duh - desigur, cu limitările de rigoare -, în funcție de nivelul evolutiv al omului în decursul unei existențe.

În decursul vieții omului, culoarea corpului duh nu coincide cu cea a corpului sufletului. Sufletul învață greu din evenimentele vieții. Orice eroare comportamentală aduce automat “pătarea” anumitor zone ale corpului sufletesc, astfel încât culoarea generală și petele ce apar periodic pe suprafața sa se modifică în funcție de evenimentele vieții și de “jocurile” karmice care au loc la un anumit moment.

La naștere, corpului sufletului are o culoare alb-lăptoasă. Treptat, corpul sufletului dobândește o tentă coloristică de bază - ce urmează culorile spectrului solar, în funcție de comportamentul omului: roșu, portocaliu, galben etc. De multe ori, corpul sufletului are o culoare mai închisă în regiunea capului. Unii oameni au în creștetul capului o strălucire aurie cu margini verzi. Mijlocul pieptului corpului sufletului are, la mai toți oamenii, o culoare vânt-întunecată, semn al neputinței și dezamăgirii aproape constante.

Este foarte interesant de remarcat faptul că la nivelul corpului sufletului, pe ochi, gură, urechi și nas se află mici pete. Aceste pete, denumite “peceți” de ființele din lumea eterică, au culori diferite. De regulă, la majoritatea oamenilor, pecetea de pe ochi are o culoare violetă, pecetea de pe gură are o culoare maron, cele de pe nas au o culoare albastră, iar cele de pe urechi au o culoare portocalie-gălbui.

Marea majoritate a oamenilor păstrează pecetea intactă tot timpul vieții. Dacă, printr-o tehnică de inițiere ar fi eliminată o pecete, omul ar căpăta capacități spirituale (paranormale). Astfel, dacă ar elimina pecetea de pe ochi,

omul ar deveni clarvăzător și ar vedea lumea eterică sau astrală, dacă ar elimina pecetea de pe urechi, ar avea ceea ce se numește clarauz, adică ar auzi “muzica sferelor”, “corul îngerilor” sau vorbirea ființelor îngerești. Dacă ar elimina pecetea din dreptul nasului, omul ar putea percepe mirosuri specifice lumii eterice sau astrale. Dacă ar elimina pecetea de pe gură, omul ar putea comunica cu ființe necorporale.

Următoarea structură, **corpul eteric**, nu are o culoare standard la toți oamenii. Culoarea corpului eteric se modifică des în funcție de alimentație. Totuși, culoarea de bază a corpului eteric este în general albăstruie, cu tente verzui, ceea ce indică relații bune ale omului cu natura și cu Pământul ca planetă, o alimentație ponderată și o sănătate trupească satisfăcătoare. La persoanele cu o vitalitate mai scăzută, corpul eteric are o culoare albastruie-albicioasă. Aceste persoane au, de regulă, un organism fizic mai slab, o încăpățănare dezvoltată, dar și o capacitate de regenerare rapidă, mai ales prin intermediul somnului. În schimb, corpul eteric al oamenilor solizi are o culoare ce tinde spre cafeniu.

Dacă un om este obosit, corpul său eteric are nuanțe închise, cenușii, iar dacă este odihnit sau într-o bună condiție fizică, corpul eteric are sclipiri portocalii sau verzui. La omul bolnav apar nuanțe mai întunecate, ce bat spre cenușiu închis, iar însănătoșirea aduce în corpul eteric culoarea portocalie sau argintie-albăstruie. Contrapartea eterică a fiecărui organ al trupului material are o anumită coloratură și o anumită strălucire, în funcție de nivelul de sănătate.

Sistemul osos al corpului material emite o strălucire argintie ce nu dispare nici după moarte, ci doar își modifică culoarea. Din argintie, cum era în timpul vieții, după moarte culoarea sistemului osos care “odihnește” o lungă perioadă de timp în pământ devine sângerie, violetă sau maronie. Atâta timp cât oasele sunt îngropate în pământ, sângeriul

devine din ce în ce mai închis. Culoarea oaselor îngropate este reținută de memoria planetei. De fapt, întreaga structură a trupului îngropat este înmagazinată în memoria planetei și, în funcție de ea, se va forma trupul material al omului în viitoarea încarnare.

După moarte, pe măsură ce trupul se descompune, se disipează și corpul eteric. Oasele însă rezistă cel mai mult, iar luminozitatea lor se estompează treptat. Dacă se întâmplă cumva ca omul să se reîncarneze în lumea materială iar oasele continuă să subziste îngropate, acestea se colorează instantaneu în culoarea neagră. Practic, ele vor emite o “luminozitate” de culoare neagră (desigur, în lumea materială, negrul nu poate emite o luminozitate, dar la nivelul auri acest tip de luminozitate este posibil. Pentru clarvăzătorul Eugen, luminozitatea neagră este fascinantă și, mai ales, paralizantă. Ea poate induce o amortire rapidă a simțurilor, ca și cum privitorul ar pătrunde într-un câmp de forță foarte intens, care-i paralizează orice mișcare.)

Câmpurile aurice derivate - în special corpul emoțional și corpul astral - își modifică des culoarea pe parcursul unei zile, în funcție de impresiile primite prin intermediul celor cinci simțuri și, oarecum, prin intermediul impresiilor inconștiente. Fiecare corp auric derivat are o culoare de bază. Aceasta este culoarea personală a omului respectiv. Personalitatea omului încarnat se modifică lent. Se modifică doar stările, sentimentele și gândurile.

Corpul emoțional este format din mici norișori energetici, pufoși și colorați. Corpul emoțional are, în general, naunțe de roșu deschis, roz și vișiniu, ceea ce indică senzații și stări emoționale “calde”, precum și relații amiabile cu cei din jur, în special cu persoanele de sex opus, cu care se închide un circuit energetic bipolar. Prezența culorii galbene în corpul emoțional indică prudență, atenție mărită la

evenimentele vieții, ceea ce corespunde unei stări afective “liniștite”, specifică omului care nu trăiește cu capul în nori, atent și circumspect la ceea ce se întâmplă în jurul lui. Prudența firească - nu și cea exagerată - în toate momentele vieții, atenția mărită asupra influențelor de toate tipurile, constituie răspunsurile corecte și binevenite ale omului la ceea ce viața îi oferă. Nu tot ce zboară se mănâncă și nu tot ce sclipește este aur pur. Uneori, aurul se ascunde și în noroi, iar strălucirea generată din dorința de a epata ostentativ poate ascunde mizeria. Culoarea verde indică capacitatea de a iubi în sens pământesc și, într-un sens larg, capacitatea unui om de a se apropia de alți oameni într-un mod binevoitor.

Culoarea albastră indică înțelepciune în gestionarea emoțiilor și a stărilor afective, o anumită pace, dar și singurătate. Culoarea aurie sau, destul de rar, culoarea albă denotă faptul că persoana respectivă este capabilă să dăruiască iubirea dincolo de sexualitate și să aducă mângâierea celorlalți în momentele grele. Minciuna aduce nuanțe de gri, în timp ce rostirea adevărului aduce nuanțe de albastru sau auriu. Când este alături de cei pe care-i iubește, corpul emoțional al unui om se colorează în roșu deschis sau în vișiniu, iar când două persoane se ating fizic, corpurile lor emoționale se colorează în verde sau verde-albăstrui.

Când două persoane întrețin raporturi sexuale, corpurile emoționale se “îmbrățișează”, devenind verzi ca firul de iarbă. Anterior orgasmului sau emisiei seminale, pentru o scurtă perioadă de timp, corpurile emoționale ale partenerilor devin vișinii sau sângerii; după orgasm devin albastre cu reflexe argintii. Vrăjitoarele au, în marea majoritate a timpului, corpul emoțional de culoarea neagră, iar la prostituate corpul emoțional capătă tente cenușii.

Corpul astral are, în general, culori asemănătoare cu cele ale corpului emoțional. Totuși, culorile corpului astral

sunt mai frumoase și mai luminoase. Influențele negative, care se manifestă prin culori întunecate, cuprind corpul astral doar când omul în cauză are vicii de fond, iar boala sufletească devine cronică. Influențele negative se traduc prin culori întunecate ce emit sunete dizarmonice; ele seamănă cu mici paraziți care murdăresc aura.

Corpul astral, care este situat oarecum deasupra sau paralel față de corpul mental inferior, este cel mai greu de atins de influențele negative pentru simplul motiv că aceste influențe sunt, de cele mai multe ori, oprite de corpul mental. Numai în cazul unor “bombardamente” serioase, mentalul este străpuns, iar noxele - influențele aurice nefaste - ajung la corpul astral. Totuși, chiar dacă pătrund până la nivelul corpului astral, noxele pot fi ușor îndepărtate când omul este convins de necesitatea modificării felului de viață și a eliminării viciilor.

La rândul său, **corpul mental inferior** are, de obicei, culoarea galben-strălucitoare a soarelui, dar se întâmplă, de multe ori, să se “păteze”, dobândind culori întunecate datorită influențelor corpului emoțional.

Corpurile aurice se comportă precum subsistemele unui sistem mai vast, fiecare dintre ele având o anumită conștiință difuză și o anumită autonomie. În cadrul întregului sistem care este ființa omenească, subsistemele aurice au tendința de a uita de “stăpân” și de a se manifesta potrivit nivelului propriu de evoluție. Cel care trebuie să ia comanda este spiritul, dar, cel puțin la omul obișnuit, spiritul doarme, la fel cum doarme și corpul duh. Astfel, sufletul omului este elementul care, în timpul existenței încarnate, trebuie să preia “frâiele puterii”.

Sufletul omului are o oarecare stăpânire asupra întregului ansamblu prin intermediul corpului astral și, mai ales, prin intermediul corpului mental inferior. Corpul

mental a fost înrobît mereu atît de corpul eteric (instincte primare: supravieţuirea, lupta pentru existenţă), cît şi de corpul emoţional. Păcălit mereu de poftte, dorinţe şi pasiuni, corpul mental este într-o continuă luptă cu corpul emoţional, fiind obligat, de cele mai multe ori, să taie cu bisturiul orice exces al acestuia. Cu cît omul este mai evoluat, cu atît mentalul se opune mai hotărât oricăror tendinţe de “păcălire” şi de “seducere”. În fiecare om se duce o luptă acerbă între “pofte” şi “raţiune”, iar cele mai puternice câştigă. Corpul mental - ca subsistem autonom în cadrul structurii aurice a fiinţei umane - se opune atît cît poate poftelor, trăind permanent cu frica de a fi “eliberat” sau “suspendat” din funcţie, răstimp în care aspectul emoţional ar putea să-şi facă de cap. În fond, beţia nu este altceva decît suspendarea din funcţie a mentalului, răstimp în care corpul emoţional îşi satisface poftele. În momentul în care câştigă corpul emoţional, corpul mental se acoperă în unele locuri cu o peliculă energetică cafenie, în funcţie de natura erorii, seducţiei sau ispitei.

În funcţie de comportamentul omului, la nivelul corpului mental au loc o serie de procese subtile. Bunăoară, dacă omul acţionează într-un mod brutal - de exemplu, înşelându-şi sau lovindu-şi aproapele -, toate corpurile aurice se încarcă cu noxe negative, care se manifestă prin culori întunecate. Repetând de mai multe ori aceleaşi fapte, vorbe şi gânduri, acestea se înrădăcinează adânc la toate nivelurile aurice, prezentându-se ca nişte norişori întunecaţi. În momentul în care noxele întunecate pătrund în profunzime, formând ceea ce s-ar denumi un caracter negativ, mentalul devine din ce în ce mai întunecat, iar boala se cronicizează.

Mentalul - sau mai exact spus omul centrat în corpul mental, omul “raţional” - ştie din experienţele anterioare ce înseamnă să faci răul, să urăşti, să loveşti, să furi, să jigneşti,

și dă indicațiile cuvenite celorlalte corpuri aurice. În cazul în care nu este suficient de convingător ori nu are suficientă experiență, tot el va fi - cel puțin în primă instanță - cel care va plăti “oalele sparte”. Făptuind răul, omul va fi lovit cu aceeași monedă, primind de la viață exact ceea ce el a dat altora, iar cei care-l vor face să sufere vor fi cei de care se simte atașat. Suferind neîncetat aceleași lovituri de la cei pe care-i iubește și-i sunt apropiați, omul înțelege că nu trebuie să se mai comporte în același mod și, astfel, apare o nouă culoare la nivelul corpului mental inferior: un amestec între cenușiu și verde, care este culoarea remușcării. Alchimia proceselor mentale are la bază conștientizarea și formarea conștiinței.

Următoarele două structuri aurice, **corpul mental superior** și **corpul spiritual** nu sunt prezente la toți oamenii, ci doar la cei care au depus eforturi în vederea dezvoltării lor. Prin intermediul corpului mental superior, omul înțelege intuitiv Ordinea cosmică. Luminozitatea, culoarea și volumul corpului spiritual indică acea capacitate a omului de a iubi necondiționat în afara limitărilor ce țin de o persoană anume sau de sex. Culoarea de bază a corpului mental superior este galben-auriul. Uneori, corpul mental superior dobândește o culoare aurie strălucitoare. Argintiul pur este culoarea celor care se roagă, iar această culoare apare ca un nimb argintiu de câțiva centimetri.

Corpul spiritual se manifestă la marginea corpului mental superior precum se manifestă “efectul de coroană” în cazul unei eclipse de soare. În cazul persoanelor care se roagă zilnic, mai ales în cazul preoților, corpul spiritual este mult mai mare decât la ceilalți oameni.

Culorile corpului mental superior și ale corpului spiritual sunt diferite de culorile care se manifestă la nivelul corpurilor emoțional și astral. Ele sunt mult mai fine, mai

strălucitoare, mai luminoase, mai diafane. Culoarea albastră sau aurie de la nivel corpului emoțional este destul de departe de culoarea omonimă ce se manifestă la nivelul corpului mental superior sau spiritual.

Pe măsură ce oamenii evoluează, culorile auriu dobândesc o strălucire mai intensă și o luminozitate mai mare. De exemplu, la oamenii situați în clasa a treia evolutivă, corespunzătoare culorii galben a corpului duh - care este clasa evolutivă cea mai răspândită în zilele noastre - culorile de bază ale tuturor corpurilor aurice par a avea nuanțe opace. Puțin câte puțin, prin eforturi susținute din partea oamenilor care se “civilizează”, nuanțele opace se transformă în culori plăcute, în care predomină galbenul strălucitor și auriul, iar în cazul în care celor care se roagă, argintiul pur.

Astfel, se poate vorbi despre o alchimie aurică, datorită căreia culorile închise și murdare, însoțite de tonuri sonore grave și joase, precum huruitul trenului care intră într-un tunel, se transformă în culori frumoase și luminoase, ce emit sunete melodioase și plăcute, tot mai asemănătoare cu muzica sferelor, “zgomotul de fond” al cosmosului.

❧ Vechimea structurilor aurice ❧

Analiza culorilor structurilor și corpurilor aurice nu epuizează însă subiectul complex care este ființa umană. O altă caracteristică ce permite analiza detaliată a ființei umane este **vechimea**.

Fiecare dintre elementele constitutive ale ființei umane, de la spirit la ultimul corp al auriu, are o anumită vechime. Eugen afirmă că vechimea poate fi detectată prin intermediul “simțului vechimii”. La fel cum o gospodină, atunci când merge la piață, simte prin percepția comună dacă o legumă

este veche sau proaspătă, tot astfel Eugen afirmă că poate percepe, prin intermediul simțului vechimii, dacă un element constitutiv al ființei omenești este mai vechi sau mai recent.

Evident, vechimea cea mai mare o are spiritul. Spiritul, care este situat în centrul pieptului și care se prezintă ca o sferă strălucitoare de mărimea unei mingi de ping-pong, pare să aibă o vechime incomensurabilă. Următorul corp, învelișul spiritului - care învelește spiritul ca o membrană - are o vechime aproape identică. Corpul duh par a fi mai tânăr. Sufletul este cel mai recent dintre elementele constitutive ale omului, el formându-se în momentul nașterii. În schimb, deși pare paradoxal, corpurile aurice derivate (emoțional, astral etc) au o vechime mult mai mare. Aceasta se datorează faptului că, în acest caz, vechimea nu se referă la corpurile aurice din existența prezentă, ci la vechimea esenței acestora.

Ceea ce este cu adevărat surprinzător este însă vechimea corpului fizic, care, nu-i așa, ar trebui să aibă vechimea cea mai mică, el formându-se în momentul nașterii. Este mai mult decât o simplă curiozitate faptul că vechimea corpului fizic este foarte mare. Totuși, atunci când se fac referiri la corpul material, trebuie avute în vedere câteva elemente greu de digerat prin logica obișnuită. Perceput de Eugen prin intermediul simțurilor eterice - vederea eterică, mirosul eteric, auzul eteric și, mai ales, prin simțul vechimii -, un corp material nu are vârsta pe care i-ar conferi-o data nașterii, să spunem patruzeci sau cincizeci de ani, ci este cu mult mai vechi.

Așadar, prin simțul vechimii nu se percepe vechimea limitată la o singură existență trupească, ci ceva ce transcende toate încarnările unei ființe umane, începând de la prima sa încarnare în trup material. Este ca și cum omul ar avea același trup începând de la prima sa încarnare în lumea

materială. Trupul material actual este urmașul tuturor trupurilor pe care le-a avut un om în toate încarnările, iar prin simțul vechimii se percepe tocmai această vechime. Este ca și cum un om moare într-o existență, pentru ca în viitoarea existență să reia esența aceluiași trup. Din acest punct de vedere se poate spune că trupul unui copil din ziua de astăzi este rezultanta vectorială a trupului unui bătrân care a murit, să spunem, acum cinci sute de ani.

În consecință, vechimea trupului material pe care un om îl are în existența actuală este dată de vechimea tuturor trupurilor pe care le-a avut începând cu prima încarnare. După câte se pare, numai în momentul nașterii și în momentul morții un om poate deveni conștient de acest fapt. În momentul nașterii, la fel ca și în momentul morții, omul se întâlnește pentru o fracțiune de secundă cu sine însuși, cunoscându-și toate întrupările și morțile anterioare. Acest *flash* este însă atât de scurt, încât omul nu poate conștientiza clar momentul respectiv.

Este interesant și cazul oamenilor care în ultima existență au suferit morți violente, în special cei care au fost asasinați. În aceste cazuri, care nu sunt nici foarte rare, dar nici foarte dese, oamenii percep în momentul reîntrupării, printr-un flash cognitiv foarte intens, toată istoria planetei păstrată în depozitul psiho-informațional al Spiritului Pământului. Printr-o moarte violentă, în care sângele s-a scurs pe pământ, omul se leagă într-un fel tainic de Spiritul Pământului, iar la următoarea încarnare în trup fizic se conectează spontan la memoria planetară. Astfel, în momentul următoarei nașteri fizice, omul respectiv re trăiește fulgerător toate evenimentele trecutului globului terestru în care a curs sânge de om, imprimare în memoria Spiritului Pământului: crime, războaie, mari cataclisme etc. Iar dacă, în secunda morții, are activat corpul haric al plaselor mesianice

- care constituie motorul formării, în lumea pământească, a comunității (Bisericii) lui Iisus Hristos, ca o consecință directă a evenimentelor petrecute acum 2000 de ani - omul poate percepe mult mai mult.

Pe de altă parte, percepția vechimii structurii moleculare a trupului material poate releva date diferite de cele pe care, să spunem, le relevă buletinul de identitate. De exemplu, o persoană de cincizeci de ani, care nu s-a menajat și a trăit intens, care a avut multe experiențe de viață, a învățat multe lucruri și a tras multe învățăminte, are pentru simțul vechimii o vârstă mult mai înaintată, să spunem de optzeci sau nouăzeci de ani. Tot astfel, este posibil ca o persoană să îmbătrânească cu treizeci de ani în cinci ani calendaristici sau să îmbătrânească doar cu un an în zece ani calendaristici, petrecuți în liniște. Acesta este și motivul pentru care unii oameni se pot simți foarte oboșiți la treizeci de ani, iar alții se simt foarte tineri la optzeci de ani. În limbajul obișnuit, oamenii spun că “se simt bătrâni în interior” sau că “se simt tineri în interior”, dar aceste sentimente sunt legate de anumite stări aurice și de modul în care trupul material trăiește evenimentele vieții. Tocmai acest “uzaj” trupesc este perceptibil prin simțul vechimii, unul dintre cele patru simțuri eterice ale lui Eugen.

La rândul lor, corpurile aurice exterioare au vechimi diferite. Dar, pentru a înțelege în mod corect acest aspect, trebuie să facem un exercițiu de imaginație. Să ne imaginăm, deci, că, actualmente, un om are toate corpurile aurice exterioare - emoțional, astral, mental inferior, mental superior, spiritual - dezvoltate plenar. Desigur, aceste corpuri nu s-au dezvoltat în timpul unei singure existențe. Așa ceva ar fi imposibil. Corpurile aurice s-au dezvoltat în mai multe încarnări, în diferite trupuri, în diferite locuri. Să ne imaginăm, în continuare, că acest om, care are toate

structurile aurice dezvoltate plenar, a avut, de-a lungul a cinci mii de ani, zece existențe în lumea materială sau, cum se mai spune, zece încarnări. În primele trei existențe, și-a format corpul emoțional și corpul astral, în următoarele două și-a format corpul mental inferior, în alte două existențe și-a format corpul mental superior, iar în ultimile două și-a format corpul spiritual. Dacă am considera că cele zece încarnări ale acestui om s-au succedat la un interval de cinci sute de ani, am putea spune că corpul emoțional și corpul astral s-au structurat în prima lor formă acum 3500 de ani, corpul mental inferior s-a structurat acum 2000 de ani, corpul mental superior s-a structurat acum 1500 de ani, iar corpul spiritual a început să se dezvolte, ca germene, acum cinci sute de ani. Abia în existența prezentă, omul respectiv a devenit capabil să-și formeze un corp spiritual bine conturat.

Totuși, prin intermediul simțului vechimii nu se poate calcula cu certitudine, în ani, care este vârsta exactă a unei structuri aurice. Estimarea în ani este doar încercarea de a traduce stări de natură spirituală într-un limbaj specific înțelegerii actuale. Prin simțul vechimii se pot stabili doar câteva constante și, pe baza lor, se poate aproxima vechimea structurilor ce compun aura. Calculul este deci relativ, în ecuația dificilă a acestei estimări intervenind anumite necunoscute legate de factorul timp, care, în succesiunea existențelor umane, pare destul de elastic. Se poate spune însă cu destulă precizie că, de exemplu, în urmă cu trei încarnări a început să se formeze corpul mental inferior. Sau că, în ultimile două existențe s-a format corpul mental superior. De asemenea, se poate determina cu cât o structură aurică este mai veche decât alta.

Această analiză succintă evidențiază faptul că, în urmă să spunem cu cinci mii de ani oamenii nu aveau un corp mental inferior prea bine dezvoltat, funcționând pe baza

impulsurilor pe care le numim astăzi instinctuale - ale corpului eteric, ale corpului emoțional sau ale corpului astral, care erau insuficient maturizate. Acesta este și motivul pentru care, în acea perioadă îndepărtată de timp - prin anul 3000 înainte de Iisus Hristos - existau atâtea satrapi, atâtea crime, atâtea războaie de cucerire și drame. În acea perioadă de timp, viața unui om avea o valoare aproximativ egală cu a unui cal.

Abia acum aproximativ 2500 de ani, deci cu câteva sute de ani înaintea nașterii Mântuitorului, oamenii au început să-și formeze un corp mental inferior. Din punct de vedere istoric, acest moment pare să corespundă - iar istoriografia pare să confirme acest fapt - cu apariția filozofiei clasice grecești, care a fost primul demers intelectual serios din istoria umanității.

Ulterior, la aproximativ cinci sute de ani după nașterea în lumea materială a lui Iisus Hristos, oamenii au început să-și formeze corpul mental superior. Acum aproximativ o mie de ani, oamenii au început să-și formeze corpul spiritual.

La rândul său, corpul haric al plaselor mesianice, care constituie începutul formării în lumea pământească a comunității (Bisericii) lui Iisus Hristos, este consecința directă a evenimentelor petrecute acum 2000 de ani. Corpul plaselor mesianice nu ține de structura aurică a oamenilor, ci reprezintă darul lui Iisus Hristos pentru întreaga omenire.

Această scurtă digresiune, care poate constitui temelia unui viitoare filozofii a istoriei, nu are decât rolul de a indica, în termeni generali, modul în care, de-a lungul timpului și a încarnărilor succesive, s-au format structurile aurice.

Este foarte adevărat, unii oameni au fost mai vrednici, formându-și aceste structuri aurice mai repede, în timp ce alții le-au format mai greu. Dar aceasta este deja o altă problemă.

☞ **Palierele cuantice - ferestre de lumină** ☞

O altă perspectivă din care poate fi cercetată ființa omului este cea a **palierelor cuantice**. În ceea ce privește palierele cuantice, trebuie menționat că fiecare corp auric este întrucâtva autonom. Astfel, spiritul este situat în propriul său palier cuantic, corpul duh este situat în propriul său palier, sufletul este situat în al său și așa mai departe.

Firește, palierele cuantice - la fel ca și corpurile aurice - interacționează unele cu altele, dar ca structură energetico-informațională rămân autonome.

La omul încarnat, palierele cuantice apar ca niște felii suprapuse de spațiu. Eugen afirmă că atunci când își focalizează atenția asupra palierelor cuantice are senzația oarecum asemănătoare cu a unui om obișnuit care privește o fotografie tridimensională. Atunci când omul privește o fotografie tridimensională, privirea i se focalizează într-un mod diferit decât atunci când privește o imagine bidimensională - o fotografie obișnuită. Astfel, dacă un om privește o fotografie tridimensională, este ca și cum are de-a face cu două "palier" cuantice: primul palier cuantic poate fi considerat palierul "normal", iar al doilea palier cuantic poate fi considerat cel care apare în momentul în care privirea este focalizată asupra imaginii tridimensionale. Eugen afirmă că această senzație apare și în cazul în care observă lumea eterică și ființele întâlnite acolo.

Spiritul, învelișul spiritului, corpul causal și linia divină sunt situate, fiecare, pe câte un palier cuantic. Următorul palier cuantic, al cincilea, este cel al corpului duh. Corpul duh, nu trebuie uitat, este mai mic, ca mărime, decât trupul material în timpul existenței încarnate a unui om. Pe același nivel cuantic se află situate inima aurică și banda de lumină din jurul capului. Al șaselea palier cuantic este cel al

sufletului. Pe propriul său palier, sufletul este format din sămânța sufletului, corpul cauzal al sufletului, corpul sufletului, corpul conștiinței și corpul conștienței. Al șaptelea palier este cel al corpului eteric interior, iar al optulea este cel al corpurilor derivate: corpul eteric exterior, corpul emoțional, corpul mental inferior, corpul astral, corpul mental superior, corpul spiritual. Sistemul șablon se află pe propriul său palier cuantic, la fel ca și corpul haric al plaselor mesianice și corpul eteric superior. Ultimele două elemente transcend structura aurică umană, intrând într-o altă categorie, drept pentru care vor fi clasificate ca atare. La toate aceste paliere cuantice se adaugă, firește, palierul cuantic material, în care se manifestă trupul fizic.

În funcție de vechime, palierele cuantice pot fi clasificate astfel. Cel mai vechi este palierul cuantic al spiritului. Urmează, în ordine, palierul cuantic al corpului duh, palierul sufletului, palierul corpului eteric interior și palierul corpurilor aurice derivate. La omul încarnat, palierele cuantice sunt structurate în jurul liniei divine, ca un fel de ferestre de lumină destul de palide, în care se modulează energetico-informațional corpurile aurice.

De exemplu, la un om încarnat, palierul cuantic al spiritului se prezintă ca o fereastră de lumină sau ca o felie de spațiu cu coordonate speciale; felia de spațiu este întrucâtva asemănătoare unui acvariu cilindric umplut cu un gaz diafan. În interiorul acvariului “plutește” sau gravitează spiritul. Același lucru se poate spune și despre corpul duh, care pare să plutească sau să graviteze în interiorul unui acvariu cilindric cu o luminozitate mai palidă. Corpul duh este structurat chiar în luminozitatea palierului cuantic corespunzător.

Modul în care se prezintă elementele structurii aurice în interiorul palierului corespunzător este întrucâtva

asemănător cu modul în care un embrion uman putește în lichidul amniotic. Bineînțeles că la nivelul structurii auri umane nu există niciun fel de “acvariu cilindric”, nu există niciun fel de “plutire”. Termeni precum “cilindri”, “plutesc”, “gravitează” sunt termeni materiali prin care se descrie o realitate spirituală.

La omul încarnat, **palierul cuantic al spiritului** se prezintă ca o felie de spațiu lată de aproximativ 15 centimetri și lungă de aproape 2,50 metri. Palierul cuantic al spiritului este alcătuit dintr-o lumină argintie foarte clară. Eugen afirmă că dacă-l privește de aproape, palierul cuantic al spiritului îl “încălzește”, iar dacă încearcă să-l privească prea mult timp există pericolul de a-i afecta privirea. Palierul cuantic al spiritului emite un miros continuu, floral, care nu există nicăieri în lumea fizică. De asemenea, emite un sunet continuu, pe nenumărate tonuri, asemănător vocalei AAA... rostită neîncetat de sute de voci. Paradoxal, spiritul propriuzis nu face parte din palierul cuantic respectiv. Spiritul, ca manifestare a lui Dumnezeu, este situat “dincolo de dincolo”, în afara manifestării cosmosului.

Ca vechime, palierul cuantic al spiritului transcende tot ce se află în Terra aurica. Palierul cuantic al spiritului este palierul cuantic primordial în care, cândva, a avut loc creația lui Dumnezeu. De fapt, palierul cuantic primordial este palierul în care se poate încă percepe Sunetul primordial, Cuvântul dintru începuturi, prin intermediul căruia Dumnezeu a creat tot ce există. Ființele din lumea eterică afirmă că palierul cuantic al spiritului este singurul viu. **Dumnezeu este singurul viu**, iar creația Sa directă, spiritul omului, este singura creație vie. Spiritul omului este rezultatul creației primordiale a lui Dumnezeu, Domnul Lumilor, prin Cuvântul dintru începuturi. Tot restul - toate lumile și tot ce există în aceste lumi - este o creație derivată.

Palierul cuantic al spiritului este singurul element care emite lumină proprie. El transmite această lumină tuturor celorlalte paliere cuantice. Nu trebuie însă pierdută din vedere deosebirea fundamentală între palierul cuantic care se prezintă ca o “felie de spațiu” și spiritul propriu-zis. Între ele există o diferență energetică-informațională foarte mare - de culoare, luminozitate, sunet și miros. La rândul lor, **învelișul spiritului și corpul causal** au propriile lor paliere.

Umătorul palier, **palierul cuantic al corpului duh**, se prezintă la omul încarnat ca o fereastră de lumină de forma unui acvariu cilindric, groasă de aproximativ 45 centimetri și lungă de 2,5 metri. Acest palier pare a se suprapune peste palierul cuantic al spiritului. Palierul corpului duh are o culoare albastră, foarte clară. Emite un parfum floral delicat, asemănător florilor din palierul astral. Totuși, parfumul floral al palierului corpului duh este mereu altul, schimbându-se mereu. Palierul cuantic al corpului duh emite un sunet continuu, care se percepe pe mai multe tonuri, asemănător vocalei EEE... rostită pe mai multe voci, la nesfârșit. Despre palierul cuantic al corpului duh, Îngerii Veghetori - care au furnizat multe dintre explicațiile prezente în această carte prin intermediul lui Eugen -, afirmă că “este necreat”.

Palierul cuantic al corpului duh emite un fel de căldură. Nu este totuși vorba despre o căldură calorică, ci despre o stare asemănătoare căldurii sufletești. De fapt, există o variație de căldură; uneori căldura este mai intensă, alteori este normală. Palierul cuantic al corpului duh are o vechime extrem de mare. La fel ca și în cazul spiritului, în “felia de spațiu” de formă cilindrică a acestui palier cuantic “plutește” corpul duh. Și în cazul corpului duh, comparația cu embrionul uman ce “plutește” în lichidul amniotic se impune de la sine. La omul încarnat, între palierul cuantic propriu-zis și corpul duh există o diferență energetică foarte mare.

Palierul cuantic al sufletului se prezintă ca o fereastră de lumină de forma unui acvariu cilindric cu grosimea de 1 metru și cu lungimea de 2,5 metri. Are o culoare roz-trandafirie extrem de clară. Palierul sufletului emite, la nesfârșit, pe mai multe voci, vocala OOO... Acest palier emană un miros puternic de trandafiri. Palierul cuantic al sufletului emite o anumită răceală și, mai ales, o acută teamă de moarte. Teamă de moarte este specifică personalității, care se manifestă doar în decursul unei singure vieți. Teamă de moarte este prezentă la fiecare om, pe toată durata vieții, ca o senzație subconștientă. La sfârșitul existenței întrupate, informațiile din corpul sufletului sunt transferate în corpul duh, care le “procesează”.

Urmează **palierul cuantic al corpului eteric interior**, care corespunde lumii eterice. Corpul eteric interior este patternul energetic-informațional pe care este constituit corpul material. Corpul eteric interior pare a “pluți”- iarăși sunt folosite cuvinte împrumutate din limbajul cotidian, singurele care pot desemna o asemenea stare de fapt - în palierul său, precum embrionul plutește în lichidul amniotic.

După palierul cuantic eteric, urmează **palierul material** - ceea ce știința modernă numește “continuumul spațio-temporal 3+1”. În palierul material, omul se manifestă în trup fizic. Se poate spune că, întrucâtva, trupul material este rezultatul final al funcționării celorlalte paliere cuantice.

Așadar, cei care afirmă că omul este “coroana creației” nu se înșeală decât, poate, în ceea ce privește perspectiva. Trupul este, cu adevărat, coroana creației întrucât la formarea sa concură forțe și energii provenite de pe toate celelalte paliere cuantice. La formarea trupului participă cele mai puternice forțe ale cosmosului, trupul fiind cel mai perfect element constitutiv al ființei omenești. Trupul este supus legilor fizice cunoscute. Principala consecință a

acestui fapt este degradarea sa continuă. Degradarea trupului se datorează acțiunii legii entropiei, adică tendinței naturale a oricărui sistem biologic viu de a se descompune.

La rândul său, corpul eteric interior este anentropic; el se opune tendinței naturale spre entropie a trupului material. Cu toată această opoziție, rezultatul este invariabil: uzura continuă, îmbătrânirea și, în final, moartea trupului.

Aici se impune o precizare: corpul eteric interior face parte din palierul cuantic eteric - al patrulea palier cuantic, care este substratul manifestării lumii materiale -, iar corpul eteric exterior face parte din al cincilea palier cuantic - palierul cuantic al corpurilor aurice derivate. Într-un fel, dacă raportăm cele afirmate la ceea ce se cunoaște actualmente prin prisma concepției materialiste, palierul material este cel în care funcționează legile newtoniene ale fizicii. În schimb, palierul eteric pare să fie palierul în care funcționează legile fizicii cuantice; în palierul eteric spațiul, timpul și mișcarea au coordonate asemănătoare cu cele demonstrate de fizica cuantică cu privire la particulele subatomice.

Ultimul palier este **palierul cuantic al aurei**, care conține toate corpurile ovoidale: corpul eteric exterior, corpul emoțional, corpul mental inferior, corpul astral, corpul mental superior, corpul spiritual. Palierul cuantic al aurei are dimensiuni diferite de la o persoană la alta, în funcție de nivelul de evoluție. El se prezintă ca un cilindru de lumină, ale cărui dimensiuni pot fi cuprinse între 3 metri în cazul unui om normal și 30 de metri sau mai mult în cazul persoanelor care practică tehnici de auto-îmbunătățire sau în cazul persoanelor evolute.

Palierul cuantic al aurei este împărțit în mai multe subdiviziuni cuantice. Fiecare corp - eteric, emoțional, astral, mental etc. - se află în propria sa subdiviziune cuantică; corpurile aurice se manifestă în concordanță cu

caracteristicile subdiviziunii din care fac parte. Pentru scopul propus, palierul cuantic al aurei va fi tratat în mod unitar, făcându-se abstracție de subdiviziunile din care este format.

Palierul cuantic al aurei este alcătuit dintr-o lumină de culoare roșie în care “plutesc”, precum într-un acvariu de formă cilindrică, corpurile aurice derivate. Privit de aproape, acest palier provoacă o senzație asemănătoare cu cea produsă de bulele ieșite din apa minerală carbogazoasă.

După cum s-a menționat, corpurile aurice - emoțional, astral, mental etc - indică foarte clar perioada în care s-au format și au început să se dezvolte în decursul evoluției. Unii oameni au deja, pe deplin dezvoltate, toate corpurile aurice, în timp ce alții le au dezvoltate incomplet. În ziua de astăzi, mulți oameni nu și-au format un corp mental superior și, mai ales, un corp spiritual. Cu toate acestea, la toți oamenii există deja subpalierile cuantice ale acestor corpuri. La cei ce încă nu și-au format de exemplu corpul mental superior sau corpul spiritual, subpalierile cuantice sunt goale.

Omul, în timpul unei existențe încarnate, este în primul rând un suflet. Corpul duh și, cu atât mai puțin, spiritul, nu se pot manifesta în timpul existenței încarnate. În schimb, ele pot da impulsuri elementului care asigură conștiința, conștiința și cunoașterea de-a lungul unei singure încarnări.

Sufletul este personalitatea terestră. Acesta este și motivul pentru care fiecare om trebuie să pună un accent deosebit pe educarea sufletului, care este principalul element care asigură evoluția individualității. De aceea, celelalte elemente ale structurii aurice facilitează sufletului - adică personalității terestre - obținerea cunoașterii. Cu alte cuvinte, sufletul, datorită înțeleptei organizări a ființei umane, are posibilitatea de a cunoaște.

Cunoașterea pe care o poate avea sufletul unui om este îndreptată în două direcții principale. În primul rând, sufletul

îl poate cunoaște pe Dumnezeu reflectat în cosmos, adică poate cunoaște manifestările lui Dumnezeu în natură. În al doilea rând, sufletul poate cunoaște manifestarea lui Dumnezeu în ființa omului și în care omul este una cu Dumnezeu. Acel loc este spiritul.

ANATOMIA ȘI FIZIOLOGIA CORPULUI ETERIC

☞ Energia vitală ☞

Corpul eteric este un element extrem de complex al ființei umane. Ca element fundamental al manifestării individualității în lumea materială, corpul eteric este un ansamblu ce conține atât contrapărțile energetice ale organelor trupului material, cât și mai multe elemente specifice, care asigură menținerea în activitate a acestuia.

Ca element distinct, corpul eteric are propria sa fiziologie, formată din trei tipuri de elemente specific eterice: energii, canale - nadisuri - și centri energetici - chakre.

Totuși, datorită faptului că structura aerei umane este un tot unitar, nu se poate vorbi despre energii, nadisuri și chakre raportând totul numai la corpul eteric. Corpul eteric este, într-adevăr, un element important, dar el trebuie pus în legătură cu trupul material pe de-o parte, cu sufletul și cu corpul duh de cealaltă parte. Corpul eteric este interfața elementelor superioare ale ființei umane. Activitatea sa este subordonată unui scop superior: manifestarea individualității în lumea materială.

Corpul eteric este străbătut de mii și mii de canale energetice, ce formează o rețea complicată și stufoasă. Pentru a desemna canalele energetice existente la nivelul

corpului eteric va fi folosită denumirea tradițională de *nadis*, denumire intrată în uz în epoca modernă. Termenul *nadis*, preluat din limba sanscrită, înseamnă “a curge”.

Nadisurile formează o vastă rețea de canale, asemănătoare până la un punct sistemului nervos de la nivelul trupului material. De-a lungul nadisurilor circulă mai multe tipuri de energii transfizice, care asigură buna funcționare a corpului eteric și, implicit, a trupului.

Nadisurile principale sunt în număr de trei: Ida, Pingala și Sushuma. Ele sunt canalele energetice cele mai bine conturate. În afara lor mai există un număr foarte mare de canale secundare. Sushuma este situată de-a lungul coloanei vertebrale. Ea pornește de la baza coloanei vertebrale și se termină în creștetul capului. Ida și Pingala, care pornesc din chakra muladhara și se termină în chakra ajna, se prezintă ca două fire luminoase, cam de grosimea unui conductor electric. Ida are culoarea argintie, iar Pingala are culoarea roșie. Pornind din chakra muladhara, canalele Ida și Pingala se încolăcesc precum doi șerpi în jurul canalului principal, Sushumna. Ida și Pingala intersectează de cinci ori Sushumna, în dreptul chakrelor principale.

La nivel eteric, cele trei nadisuri principale generează o rețea complicate de nadisuri secundare, care au aspectul unor fire luminoase. Nadisurile secundare, al căror număr este extrem de mare, sfârșesc în interiorul chakrelor. Ramificațiile subțiri ale nadisurilor secundare se opresc chiar în interiorul chakrelor, unde se formează un nucleu strălucitor.

La baza funcționării ființei umane în lumea materială - atât a organismului uman fizic, cât și a corpului eteric - se află activitatea unei energii fundamentale. Acestei energii fundamentale, care pornește din zona sacrală, îi putem da numele de **energie de viață** sau **energie vitală**.

Totuși, trebuie menționat încă de la început faptul că energia vitală nu este ceea ce vechii înțelepți indieni desemnau prin termenul Kundalini. Se știe, vechii înțelepți indieni afirmă că la baza coloanei vertebrale există o energie pe care o denumeau Kundalini. Scrierile indiene, precum și o mare parte dintre cercetătorii actuali ai domeniului, sunt de părere că energia Kundalini este trezită și activată în urma unui proces inițiativ, de exemplu în urma practicării tehnicilor yoga. Imaginea cunoscută în lumea modernă este aceea după care, în decursul practicilor de tip yoga, neofiii trebuie să “trezească” energia Kundalini, care “doarme” în chakra muladhara, și s-o conducă foarte încet de-a lungul canalului Sushumna. Evident, cercetătorii menționați afirmă că energia Kundalini nu este trezită la cei care nu practică tehnicile yoga. Totuși, trebuie notat - deocamdată doar în trecut - că din fericire energia Kundalini nu este trezită nici la cei care practică tehnicile yoga, deși ei au impresia că este trezită. De fapt, după cum arată structura aurică a ființei umane, energia Kundalini nici nu are de ce să fie trezită în actualul stadiu evolutiv.

Ceea ce interesează în mod deosebit în acest punct nu este însă Kundalini ori trezirea sa, ci modul în care se manifestă **energia de viață** și felul în care se prezintă structura aurică la omul obișnuit al zilelor noastre. La omul obișnuit al zilelor noastre, funcționarea energiei de viață este foarte complexă. Sediul energiei de viață este în regiunea sacrală, la baza coloanei vertebrale, acolo unde, într-o zonă nu mai mare de un centimetru pătrat, se întâlnesc toate palierele cuantice.

De fapt, regiunea sacrală este singurul loc unde se întâlnesc toate palierele cuantice: palierul cuantic al spiritului, palierul corpului duh, palierul cuantic al sufletului, palierul corpului eteric interior și palierul cuantic al aurei.

Regiunea sacrală este cel mai important punct al corpului eteric. În regiunea sacrală se reunesc mai multe plase fine, pătrate, aflate la o distanță de aproximativ o jumătate de milimetru una de alta. Din plase pornesc mii de ramificații luminoase, care duc la toate structurile trupului material, la oase, la chakre sau la alte structuri aurice. Între toate aceste plase se formează, pe toată durata vieții omului, flashuri luminoase. Privită de aproape, regiunea sacrală se aseamănă cu filamentul incandescent al unui bec. Prin acest loc unic palierele cuantice emit firicele subțiri de energie. Firicele subțiri de energie urcă apoi în sus pe canalul Sushumna și, de acolo, pe nadisurile secundare.

Fiecare palier cuantic emite propria sa energie particulară prin intermediul plasei corespondente; astfel, se poate vorbi despre patru tipuri de energie vitală: energia vitală a spiritului, energia vitală a corpului duh, energia vitală a sufletului, energia vitală a corpului eteric (care, de această dată, formează o unitate cu energia vitală a auri). Niciuna din cele patru energii nu este însă Kundalini.

La rândul său, nadisului central, Sushumna, este format din patru canale interioare. Fiecare dintre cele patru canale este situat pe câte un nivel cuantic distinct. Cele patru tipuri diferite de energie circulă prin cele patru canale. Cele patru canale ale Sushumnei sunt incluse unul în altul; canalul prin care circulă energia vitală a palierului cuantic al spiritului este situat în interior, apoi urmează canalul prin care circulă energia vitală a corpului duh; urmează canalul prin care circulă energia vitală a sufletului și canalul prin care circulă energia vitală a corpului eteric și a corpurilor aurice derivate.

Energia vitală a spiritului circulă pe un canal cu grosimea de aproximativ un milimetru, are o culoare argintie, un miros asemănător esenței de trandafir, iar sunetul emis se aseamănă cu un sunet de harpă. Acest tip de energie

vitală pare a fi compus din mii și mii de fulgi microscopici de lumină, care se ating unul de altul. Energia vitală a corpului duh circulă pe un canal de aproximativ 2 mm grosime; are culoarea albastră strălucitoare, emite un miros parfumat de fructe pârguite și un sunet asemănător cu foșnetul frunzelor unui copac. Energia vitală a sufletului circulă pe un canal de aproximativ 3 mm grosime. Are o culoare roz-trandafirie și un miros asemănător trandafirilor. Emite un sunet continuu, ca o tânguire lină. Energia vitală a corpului eteric circulă împreună cu energia vitală a corpurilor aurice derivate pe un canal de aproximativ 4 mm grosime; are culoarea roșie intensă, un miros de flori de câmp și un sunet asemănător unor tuburi de cupru ce se ating.

Fiecare din cele patru tipuri de energie vitală se ridică pe canalul propriu din interiorul Sushumnei în funcție de nivelul de evoluție al omului. Astfel, energia vitală a spiritului este emisia directă a a spiritului. Ea indică nivelul evolutiv al spiritului. Dacă spiritul este evoluat, energia emisă de propriul său palier cuantic se ridică mai sus pe canalul Sushumna, iar dacă este slab evoluat se ridică mai puțin. De exemplu, la unii oameni energia vitală a spiritului se ridică până în dreptul chakrei manipura, la alții până în dreptul chakrei anahata, iar în alte cazuri până în dreptul chakrei vishudi etc. Același lucru se poate spune despre celalalte trei tipuri de energii vitale: a corpului duh, a sufletului și a corpului eteric. Fiecare dintre ele urcă pe Sushumna în funcție de nivelul său evolutiv.

Datorită faptului că spiritul, corpul duh, sufletul și corpul eteric sunt inegal dezvoltate, ar fi logic ca fiecare tip de energie să se ridice independent pe canalul propriu din interiorul Sushumnei. Totuși, lucrurile stau cu totul altfel, iar cel mai important aspect este acela că energia vitală a

sufletului “îmbrățișează” prin inducție celelalte trei tipuri de energie care circulă pe Sushumna, precum iedera cuprinde streășina unei case. Fiecare dintre cele patru tipuri de energii vitale are tendința de urca independent pe Sushumna, dar datorită “îmbrățișării” energiei sufletului care le ține “în frâu”, urcă în mod uniform.

Cândva, în trecut (înaintea erei creștine), când exista o altă configurație a aurei umane, fiecare din cele patru tipuri de energie vitală se ridica pe canalul Sushumna potrivit nivelului său evolutiv. Uneori se întâmpla să se ridice mai sus energia vitală a spiritului, alteori energia vitală a corpului duh, alteori energia vitală a corpului eteric. La oamenii din trecut se putea întâmpla ca, de exemplu, energia vitală a spiritului să atingă nivelul chakrei vishudi, în timp ce energia vitală a corpului eteric să atingă doar nivelul chakrei anahata.

În schimb, la oamenii din prezent, cele patru tipuri de energie vitală sunt ținute la același nivel de energie vitală a sufletului. Chiar dacă energia vitală a corpului duh ar putea să se ridice pe Sushumna până la nivelul chakrei anahata, iar energia vitală a spiritului până la nivelul chakrei svadistan, datorită faptului că sunt penetrate de energia vitală a sufletului, toate tipurile de energie vitală rămân stabilizate la un nivel intermediar, undeva la nivelul chakrei manipura.

❧ Chakrele ❧

De-a lungul canalului Sushumna sunt situate șapte chakre: muladhara, care este situată la baza colanei vertebrale; svadistan, care este situată puțin mai jos de ombilic; manipura, care este situată în zona sternului; anahata, care este situată în mijlocul pieptului; vishuddi, care este situată în zona gâtului; ajna, care este situată între sprâncene; sahasrara, care este situată în creștetul capului.

Majoritatea chakrelor - în special primele patru chakre - sunt în stare de funcționare, mai mult sau mai puțin, într-un fel sau altul, la toți oamenii. Acest fapt nu se datorează însă practicării unor tehnici inițiatice, ci modului de comportare al oamenilor în funcție de experiențele la care viața îi obligă.

Din punct de vedere funcțional, primele trei chakre - muladhara, svadistan și manipura -, împreună cu numeroase alte chakre secundare, sunt în activitate numai atunci când omul este încarnat în lumea fizică. După moarte, aceste trei chakre își încetează activitatea. Desigur, la oamenii încarnați funcționează și chakrele superioare - anahata, vishuddi, uneori ajna -, în funcție de nivelul evolutiv al fiecăruia, dar, după moarte, primele trei chakre se sting, iar chakrele superioare dobândesc o altă configurație, în acord cu nivelul evolutiv atins de omul respectiv.

Chakrele nu sunt situate doar la nivelul corpului eteric. Vârtejurile de energie de la nivelul corpului eteric nu sunt decât aspectul exterior al chakrelor. Chakrele eterice sunt manifestările chakrelor-atribut de la nivelul corpului duh. Practic, chakrele sunt ca niște tunele, cilindri sau pâlnii, care străbat toate palierele cuantice, de la nivelul chakrelor-atribut situate la nivelul corpului duh, la nivelul sufletului, până la nivelul corpului eteric.

La prima vedere s-ar putea vorbi, de exemplu, despre chakre eterice, despre chakre ale corpului sufletului și despre chakre ale corpului duh. Este, totuși, incorectă analizarea chakrelor din acest punct de vedere. Există doar un singur rând de chakre. Deși la nivelul corpului eteric apar ca niște vârtejuri, chakrele străbat întreaga aură, începând din partea din față a trupului până în spate. O chakră se prezintă ca un cilindru care se termină cu pâlnii - vârtejuri - la ambele capete.

Pentru a ne face o imagine foarte clară asupra modului în care se prezintă o chakra, să ne imaginăm un cilindru care străbate patru substanțe cu densități diferite: pământ, apă, un gaz oarecare și aer. Nu poate fi vorba, desigur, despre patru cilindri, ci despre un singur cilindru care străbate patru elemente diferite atât ca structură moleculară, cât și ca densitate. Același lucru este valabil și pentru chakre. O chakră își are punctul de pornire în linia divină. Începând din punctul de origine situat pe linia divină, o chakra se “deschide” ca o pâlnie, mai strâmtă la bază și mai lată spre exterior. Pornind din palierul cuantic al corpului duh, chakra străbate palierul cuantic al sufletului și palierul cuantic al corpului eteric, locul unde se află interfața chakrei. Vârtejul de energie care apare la suprafața corpului eteric este doar punctul terminus al chakrei.

La nivelul corpului duh, pe linia divină, se află chakrele-atribut, care se prezintă ca niște sfere luminoase. În interiorul sferelor se află un nucleu strălucitor, care este reflectarea - imaginea reflectată a - spiritului. În jurul nucleului se află un înveliș. Nucleul din centrul chakrei-atribut are culoarea nivelului evolutiv al omului. În interiorul unei chakre-atribut se află încă trei sfere mai mici, de culori diferite: alb, albastru, roșu. Fiecare dintre cele trei sfere are un câmp de radiații, iar fiecare dintre aceste câmpuri de radiații corespunde uneia dintre petalele chakrei de la nivelul eteric. Acest angrenaj format din nucleu și din cele trei sfere este, la rândul său, învelit într-o altă sferă, de dimensiuni ceva mai mari, ca o membrană luminoasă. Deasupra acestora se află un alt înveliș, de culoare argintie. Aceasta este înfățișarea unei chakre-atribut.

Chakrele de la nivelul corpului sufletului sunt reflectările chakrelor-atribut. La rândul lor, chakrele eterice sunt reflectările chakrelor corpului sufletului. Intensitatea

energiei care se manifestă la nivelul palierului cuantic al sufletului generează în ultimă instanță forța cu care este capabil să se manifeste un om în lumea materială și modul în care este capabil să-și manifeste liberul arbitru.

La nivelul corpului eteric, chakrele arată ca niște pâlnii mai mari, în interiorul cărora se află, dispuse în jurul unui canal central asemănător unei tije, pâlnii ceva mai mici - petalele. Toate deschiderile chakrelor din partea din față a trupului au rolul de a recepționa și de a procesa energiile modulate informațional ce provin din mediu - fie acesta fizic, fie transfizic. Cu alte cuvinte, deschiderile din față ale chakrelor au rolul unor organe de simț prin care omul, dacă le-ar avea în stare de activitate, ar putea percepe foarte mult din ceea ce-l înconjoară. În schimb, deschiderile chakrelor din partea din spate a trupului au rolul de a exprima liberul arbitru și voința omului. Prin deschiderile din spate ale chakrelor, omul transmite mediului propriile sale energii modulate informațional.

În concluzie, o chakră arată ca un cilindru terminat la cele două capete - în față și în spatele trupului - cu un fel de pâlnie, formată din mici vârtejuri de energie, pe care le-am denumit petale. Prin partea din față a trupului, prin petalele aferente, omul primește energie din mediu; prin spate, omul transmite propria lui energie modulată informațional către mediu. Precum chakrele-atribut de la nivelul corpului duh, chakrele eterice sunt fixate într-un nod luminos, situat pe canalul Sushumna.

Chakrele situate la nivelul corpului eteric au rolul de a atrage informații din mediu sub formă de energie luminoasă. Energia recepționată de chakre este ulterior prelucrată și metabolizată. În momentul recepționării informațiilor din mediu, apar jerbe de energie luminoasă atât la suprafața chakrei, cât și în interior. Între oameni și mediu, între oameni

în general, între oameni și plante, între animale și oameni, într-un cuvânt între toate viețuitoarele au loc schimburi de energie și informație. În momentul în care relațiile dintre membrii întregului ecosistem viu care este globul terestru devin profunde, între chakrele corespondente se dezvoltă corzi energetice.

Vechile scrieri indiene comparau chakrele cu florile de lotus. Într-adevăr, o chakră se prezintă exact ca o floare de lotus sau ca o panseluță: este formată dintr-un număr variabil de petale - petalele nu sunt altceva decât vârtejuri de energie - în mijlocul cărora tronează o tijă. Diverși autori moderni vorbesc despre “activarea” unei chakre sau despre sensul de rotire al unei chakre, adică despre sensul în care este metabolizată energia. Opinia cea mai răspândită este aceea că unele chakre sunt închise, în timp ce altele sunt deschise, adică sunt activate. Mai mult decât atât, unii autori moderni consideră că doar trecerea energiei Kundalini printr-o chakră determină activarea acesteia. Totuși, trebuie evitate simplificările cu privire la modul de funcționare al chakrelor. Despre chakre se poate discuta ținând cont de mai multe sisteme de referințe; din acest motiv, explicarea ansamblului auric uman nu trebuie redusă doar la unele deziderate sau scopuri.

Chakrele sunt organe aurice, prin care ființa omenească cunoaște și interacționează cu lumea. Chakrele sunt aidoma unor antene parabolice, prin intermediul cărora informația recepționată din mediu este asimilată la nivelul aurei. Chakrele sunt ceva mai mult decât simple vârtejuri de energie ce apar la suprafața corpului eteric; chakrele eterice nu sunt decât ultima manifestare a unui angrenaj auric foarte vast. Folosind spre comparație imaginea prezentată anterior, a unui cilindru cu capetele de forma unor pâlnii, se poate afirma că chakrele sunt organe aurice complexe, care străbat

transversal toate corpurile sistemului auric, din față până în partea opusă. O chakră nu poate fi redusă numai la manifestarea sa eterică, adică la vârtejul ce apare la suprafață; prin chakră se poate înțelege întregul cilindru care străbate toate corpurile aurice.

Rolul unei chakre este de a capta informațiile provenite din mediu și de a le metaboliza. Astfel, energiile modulate informațional provenite din mediu - de la oameni, de la pământ, de la animale, vegetale sau chiar de la ființele necorporale - trec prin plasele aurice ce înconjoară întreaga aură umană și sunt captate de chakre. În momentul în care o energie modulată informațional atinge o chakră, petalele vibrează la fel ca un diapazon sau ca membrana unui difuzor, iar pistilul emite o radiație luminoasă intensă. Această radiație luminoasă este liantul prin care informația este transmisă de la petale la rădăcina chakrei - la chakra-atribut. Chakra-atribut va analiza energia luminoasă modulată informațional. După ce recepționează informația primită și o procesează, chakra-atribut răspunde excitației primite, iar în acel moment au loc o mulțime de fenomene luminoase: jerbe de lumini colorate și mici explozii.

Reacția chakrei se transmite instantaneu la nivelul întregii aure umane tot prin intermediul plaselor aurice, iar culoarea rezultată din procesele interne ale chakrei se transmite întregii aure. Astfel, are loc ceea ce se poate denumi, printr-un termen preluat din biologie, metabolizarea unei energii modulată informațional. Energiile modulate informațional, procesate de chakre, provin fie din interior, fie din exterior. Energiile modulate informațional din exterior provin din mediul înconjurător sau de la alte ființe. Energiile modulate din interior pot fi sentimente, stări, trăiri sufletești etc. Fiecare sentiment sau stare sufletească, la fel ca și fiecare energie modulată informațional primită din mediu

produce în aură un flash luminos. O teamă intensă sau o supărare se poate traduce la nivelul chakrei și, implicit, a aerei umane printr-o culoare întunecată și printr-un sunet extrem de jos - în care predomină bașii, sunet asemănător sirenei unui tren ce trece printr-un tunel - și printr-un miros greu, înțepător.

În cazul unei bucurii sau în cazul unei senzații de confort emoțional sau mental, culorile rezultate din metabolizarea informației sunt plăcute - predomină rozul și culorile deschise -, sunetele sunt foarte melodioase, iar mirosurile emanate sunt parfumate.

☞ Chakrele situate pe canalul Sushumna ☞

Ceea ce ne interesează în aceste pagini este modul în care se prezintă sistemul auric uman - inclusiv chakrele - la oamenii obișnuiți din zilele noastre. În consecință, informațiile ce vor fi prezentate în continuare se referă la caracteristicile aurice ale oamenilor obișnuiți.

Precum a fost menționat, de-a lungul canalului Sushumna - corespunzător, până la un punct, coloanei vertebrale - sunt situate de jos în sus șapte chakre principale: muladhara, svadistan, manipura, anahata, vishudi, ajna, sahasrara. Petalele chakrelor - care vor fi denumite în acest mod poetic mai mult pentru a păstra o tradiție străveche - sunt mici vârtejuri de energie asemănătoare unor pâlnii. La toate chakrele petalele vor fi numerotate în sensul acelor de ceasornic, începând de la petala ce corespunde orei 12.

Prima chakră importantă situată pe canalul Sushumna este **muladhara**, care este situată la baza coloanei vertebrale. Chakra muladhara este în relație cu elementul pământ, cu globul terestru în ansamblul său și cu palierul material. Potrivit tradiției, culoarea specifică muladharei este roșie.

Chakra muladhara are patru petale. Fiecare dintre cele patru petale are un anumit rol și o anumită funcție. Cele patru petale sunt dispuse în cruce.

Prima petală are rolul de a prelua și prelucra informațiile provenite de la elementul pământ. Ea mai are rolul de a echilibra energiile umane ce țin de elementul pământ. În cazul de față, expresia “pământ” trebuie înțeleasă în sensul ei ezoteric - ca emanație a aurei Pământului - iar nu din perspectiva științifică.

A doua petală a chakrei muladhara are rolul de a metaboliza energiile elementului pământ, în speță ale Spiritului pământului. Pământul, ca structură materială și aurică, este într-o continuă transformare și așa va fi mereu. Pământul și-a modificat neîncetat structura de-a lungul timpului. Prin această petală, trupul uman - care este format din aceleași substanțe ca și pământul - simte orice modificare a globului terestru, și-o însușește și își modifică neîncetat parametrii. Dacă un om acționează defectuos asupra pământului și asupra mediului înconjurător, pământul - ca ființă vie - se îmbolnăvește, iar această îmbolnăvire este sesizată prin intermediul celei de-a doua petale. Îmbolnăvirea pământului duce, prin repercusiune, la îmbolnăvirea întregului sistem corporal și auric uman. Ceea ce face omul în exterior este transmis în interior prin cea de-a doua petală a chakrei muladhara.

A treia petală are rolul de a atrage energii modulate informațional de la un element din natură - aerul, focul, apa, pământul. Prin elementele din natură, omul primește sprijin în anumite situații. Este, într-un fel, o confirmare a unei vechi idei considerată a fi simplă figură de stil, după care omul este ajutat în activitățile sale de elementele din natură: marea, muntele, râul, ramul. Cu cât omul este mai apropiat de natură, cu atât natura se comportă mai frumos față de el,

scutindu-l să devină victimă a unui cutremur, a unui uragan, a unei tornade, a unei avalanșe, a unei alte calamități sau a oricărei situații existențiale dramatice.

A patra petală are rolul de a atrage energii modulate informațional - prin "simpatie" sau prin rezonanță - ce provin de la elementul pământ, în funcție de modul în care omul se comportă față de el. Nu este vorba, nici de această dată, despre elementul pământ considerat din punct de vedere științific, ci despre spiritele naturii ce țin de acest element.

Experiențele oamenilor și, implicit, trăirile pe care le au, provoacă intrarea treptată în stare de funcționare a câte unei petale. În momentul în care chakra muladhara intră complet în funcțiune, tija interioară devine sediul de manifestare a unei frumoase lumini roșii. Această lumină inundă toate cele patru petale, iar chakra emană un miros asemănător cu cel al pământului proaspăt săpat.

Chakra svadistan este situată la aproximativ trei degete sub ombilic. Svadistan are șase petale, iar în mijloc are tija de legătură cu straturile profunde. Prin chakra svadistan, oamenii recepționează energiile modulate informațional ce provin din regnul vegetal, regnul animal și regnul uman; de asemenea, prin chakra svadistan oamenii sunt legați de spiritele naturii cu care sunt în rezonanță. Tot prin petalele chakrei svadistan, oamenii se leagă la nivel primar de semeni prin corzi energetice.

Prin primele patru petale ale chakrei svadistan, oamenii se leagă energetic de persoanele de sex opus, iar prin următoarele două petale se leagă de persoanele de același sex - de anturaj, de prieteni, de persoanele întâlnite în cadrul relațiilor sociale cotidiene. Când, de exemplu, un bărbat face cunoștință sau, cel puțin, când privește o femeie, iar această femeie îi cade "cu tronc" din punct de vedere sexual, simte o încălzire a zonei în care se află chakra svadistan. De fapt, în

acest caz este vorba despre activarea instantanee a primei și a celei de-a treia dintre petalele chakrei svadistan. În acel moment are loc un schimb de informații - de energie modulată informațional -, între petalele corespondente ale celor două persoane de sex opus. Bărbatului i se “încinge” prima petală, calculând instantaneu în sinea lui în ce măsură femeia respectivă se aseamănă idealului său feminin - arhetipul eternului feminin -, în timp ce femeii i se “încinge” petala corespondentă, făcând aceleași socoteli. Dacă răspunsurile sunt pozitive în ambele cazuri, relațiile se înscriu pe o turnantă promițătoare; începând din acel moment este posibil să se formeze un cordon energetic de legătură între persoanele în cauză.

Chakra manipura este situată între a douăsprezecea vertebră toracică și prima vertebră lombară. Are culoarea galben-citron. Manipura are zece petale, iar în mijloc se află o tijă ce face legătura cu palierele profunde ale chakrei-tribut. Manipura este în relație cu corpul astral și cu corpul mental inferior, astfel încât rolul și funcțiile sale, la fel ca și funcțiile fiecărei petale în parte, se raportează la binomul sentiment-mental.

Primele două petale ale manipurei au rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce conțin gândurile persoanelor din jur. La omul obișnuit activitatea primelor două petale se reduce la o vagă cunoaștere intuitivă a celor din jur. Uneori, un om poate avea (pre)sentimentul că știe ceea ce dorește să-i spună cineva, înainte ca acesta să deschidă gura. Se spune atunci că îi “ia vorba din gură”. Acesta se datorează faptului că primele două petale ale chakrei manipura sunt în stare de funcțiune. Cu alte cuvinte, între petalele corespondente ale celor două persoane se realizează cordoane de legătură. Această conexiune se produce, cel mai adesea, în cazul în care persoanele

conviețuiesc un timp ceva mai îndelungat. Următoarele două petale ale manipurei au rolul de a recepționa energiile materne, respectiv de a recepționa energiile paterne. Prin aceste petale, un om este în legătură aurică - prin cordoane luminoase - cu mama și cu tatăl său pe toată durata vieții. Dacă relațiile cu mama, respectiv cu tatăl sunt proaste, aceste petale apar deformate, iar culorile pe care le emit sunt întunecate.

Următoarea pereche de petale are rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce provin de la elementul feminin cu care un bărbat intră în contact social: soție, prietenă, colegă de serviciu. La femei este invers. Bărbații care-și bat soțiile ori care nu respectă elementul feminin, la fel ca și cei care, de exemplu, sunt misogini, pot avea aceste petale deformate. Ultimele petale a chakrei manipura au rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce provin de la familie, pe linie de sânge: frați, surori, nepoți, bunici etc. În cazul în care legăturile cu membrii familiei nu sunt corespunzătoare, aceste petale apar, de asemenea, deformate.

În afara celor zece petale care sunt dispuse concentric în jurul tije de legătură, în interiorul chakrei manipura se află trei vârtejuri. Prin cele trei vârtejuri, un om primește energii modulate informațional de la Îngerul Protector al poporului din care face parte (de la Prințul Poporului).

“Specificul național” nu este doar o vorbă în vânt, ci se raportează cu multă exactitate la o realitate energetico-informațională bine definită. Cei ce își urăsc poporul, cei ce îl trădează, poate chiar și cei care emigrează în căutarea unei situații materiale mai bune, pot avea aceste petale deformate.

Născându-se într-o familie anume, într-o națiune anume, pe un teritoriu anume, fiecare om se situează sub “umbrela” protectoare a Îngerul Protector al poporului din care face parte (în cazul românilor, al Îngerului Protector al

poporului român), la fel cum, din punct de vedere individual, se situează sub umbrela protectoare a Îngerilor Veghetori personali. În cazul în care un om trădează sau părăsește o perioadă mai lungă teritoriul natal, se sustrage protecției Îngerului Protector al poporului.

Și în cazul emigrării se produc modificări ale vârtejurilor respective. Rezultatul este o anumită înstrăinare și însingurare a persoanelor respective, care nu-și găsesc locul în noul habitat social decât după o lungă perioadă de acomodare. Privită din acest punct de vedere, emigrarea provoacă o rupere de “specificul național”, adică de Îngerul Protector al poporului în care omul s-a născut; apoi urmează o nouă armonizare - de cele mai multe ori anevoioasă - cu Îngerul Veghetor al poporului respectiv (dacă, evident, poporul respectiv are așa ceva).

Chakra anahata este situată în mijlocul pieptului, în apropierea sternului. Nucleul chakrei eterice este fixat în canalul Sushumna. Potrivit tradiției, chakra anahata are culoarea verde. Totuși, culorile chakrei diferă în funcție de nivelul evolutiv al fiecărui om, iar culorile descrise în lucrările mai vechi sunt pur ideale.

Chakra anahata are 12 petale care arată ca niște vârtejuri în formă de pâlnii. Pe măsură ce petalele intră în stare de funcțiune prin intermediul experiențelor de viață, culoarea chakrei se modifică. În momentul în care 15% din petale sunt în stare de funcțiune, culoarea chakrei anahata este verde; dacă sunt în funcțiune mai mult de 45 % din petale, culoarea chakrei se transformă în gri. Dacă mai mult de 60% dintre petale sunt în stare de funcțiune, culoarea chakrei devine aurie. Cele 12 petale principale ale chakrei anahata sunt dispuse concentric în jurul tije centrale.

Rolul primelor zece petale este asemănător, până la un punct, dar pe un nivel superior, cu cel descris la chakra

manipura. Ultimile două petale, inexistente la manipura, au rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce provin de la ființele îngerești. Oamenii care au chakra anahata în stare de funcțiune - aici este vorba despre funcționarea chakrei - percep, chiar vag, gândurile Îngerilor Veghetori sau ale altor ființe îngerești.

La fel ca în cazul chakrei manipura, chakra anahata are trei vârtejuri interioare. Cele trei vârtejuri centrale din spațiul circumscris de chakră au un rol asemănător cu cel descris la chakra manipura: reprezintă legătura energetică a omului cu Îngerul Veghetor al poporului din care face parte.

Chakra vishudi este situată la nivelul gâtului, în dreptul laringelui. Ea are culoarea verde-cristal sau albastru-azur, în funcție de nivelul evolutiv al omului și de numărul de petale aflate în stare de funcțiune. Chakra vishudi este alcătuită dintr-o tijă centrală în jurul căreia sunt dispuse 16 petale. În interiorul cercului pe care sunt situate petalele se află trei vârtejuri, care sunt în legătură, la fel ca și la celelalte două chakre anterioare, cu Îngerul Protector al poporului.

Prin intermediul primelor două petale ale chakrei vishuddi oamenii recepționează energii modulate informațional ce provin de la ființele îngerești (îngeri, arhangheli) și de la alte ființe spirituale. Când un om greșește - și acest fapt se întâmplă destul de des - petalele respective sunt "scurt-circuitate", iar omul are senzația inconștientă, difuză, că s-a întâmplat ceva neplăcut, că s-a tăiat conducta de legătură cu ceva aflat în profunzimile sale. De fapt, omul în cauză, abuzând de liberul arbitru, a încălcat una din legile subtile ale cosmosului, rupând singur legătura care-l lega de palierele superioare și de ființele îngerești.

Următoarea pereche de petale a chakrei vishudi are rolul de a recepționa, pe un alt nivel decât în cazul chakrelor anterioare, energiile venite de la familie. Prin următoarele

două perechi de petale oamenii recepționează energiile modulate informațional din mediul social, cu tot ce implică aceasta. Următoarele patru perechi de petale au rolul de a conecta fiecare om în parte cu Îngerii săi Veghetori.

Perechea următoare de petale are rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce provin atât de la sufletul propriu, cât și de la sufletele oamenilor din jur. Prin intermediul acestor petale, oamenii simt într-un mod vag sufletul altor persoane cu care intră în contact și decid, în forul lor interior, dacă se pot baza sau dacă trebuie să se ferească de acei oameni.

În sfârșit, prin ultima pereche de petale, oamenii recepționează energii modulate informațional provenite din palierele subtile, de la marile ființe îngerești.

Chakra ajna este situată la un lat de deget deasupra locului unde se întâlnesc cele două sprâncene. Ajna se aseamănă cu o mică sferă strălucitoare, de mărimea unei vișine, dispusă undeva în mijlocul craniului, chiar la nivelul sprâncenelor. Această sferă strălucitoare emite în mod continuu un sunet format din 6 tonuri. Din sfera de mărimea unei vișine pornește un fel de pâlnie care se termină la interfața corpului eteric, cam la cinci centimetri în exteriorul acestuia. În centrul acestei pâlnii se termină canalul lunar, Ida. În partea opusă sferei interioare de mărimea unei vișine se află o altă pâlnie, de culoare albastră, unde se termină canalul solar, Pingala. Cele două pâlnii ale ajnei sunt protejate de o pâlnie mai mare, de formă conică, alcătuită din zale minuscule de lumină. Mirosul chakrei ajna este asemănător aerului curat.

Tradițional, chakra ajna are culoarea indigo. Totuși, culoarea chakrei ajna diferă în funcție de nivelul evolutiv al fiecărui om. La personale la care funcționează în proporție de 20%, chakra ajna are culoarea mov cu reflexe rozalii.

Atunci când funcționează în proporție de 55 %, chakra ajna are culoarea mov cu reflexe albastre, iar când funcționează la trei sferturi din capacitate are culoarea indigo. La oamenii la care funcționează peste 80 %, culoarea ajnei este aurie cu reflexe argintii.

Chakra Sahasrara este situată la limita dintre creștetul capului și aură. Sahasrara se află jumătate în interiorul craniului, jumătate în exterior. Această chakra are forma unei pâlnii ce pornește din interiorul craniului spre exterior.

În apropierea creștetului capului, la nivelul cuantic al corpului sufletului, se află trei sfere minuscule, puse una în alta. Cea mai mare dintre ele, care nu depășește grosimea unui fir de păr, are culoarea argintie. După cum afirmă Îngerii Veghetori, această sferă este ca un generator care permite tuturor palierelor cuantice să se manifeste la nivelul structurii aurice a ființei umane. În interiorul acestei sfere minuscule se află o energie foarte puternică, comprimată, care tinde să se manifeste în exterior. Îngerii Veghetori denumesc această energie HAIȘELH-OO, adică “sunetul ce pleacă”. Dacă această energie intensă ar fi capabilă să penetreze învelișul protector, omul ar fi inundat de ea și ar simți că devine infinit de mare. A doua sferă, jumătate cât prima, are culoarea verde. Ea conține, la rândul ei, o altă energie subtilă comprimată. Această energie este denumită de Îngerii Veghetori prin termenul HAIȘ-AA, în traducere liberă “sunetul care revine”. Dacă s-ar distruge învelișul protector, omul ar avea senzația că devine foarte mic, cât un sămbure de fruct. A treia sferă, care are dimensiunea “cât o parte dintr-un fir de păr” - iar aici folosim exact cuvintele prin care Îngerii Veghetori încearcă să se facă înțeleși - are culoarea neagră foarte intensă, diferită de orice altă nuanță de negru. Această sferă este foarte densă. Îngerii Veghetori

numesc a treia sferă “micul mare” sau “A circumscris într-un cerc”, adică A...O, Începutul și Sfârșitul, Alfa și Omega. În acest punct minuscul, Îngerii Veghetori spun că “există mai mult spațiu decât pot să vadă ochii fiilor femeii noaptea, pe cerul plin de stele. Acolo, este cu adevărat acasă”.

Din centrul celei de-a treia sfere pornește o construcție foarte complicată de pâlnii-petale, ca un brad întors invers, iar din cea de-a doua sferă pornește o altă construcție complicată, formată din zece petale-pâlnii suprapuse, de culoare argintie. În sfârșit, din prima sferă pornește o altă construcție energetică formată din sute de petale-pâlnii, ultima construcție înconjurându-le pe celelalte în cercuri concentrice tot mai largi. Toate petalele-pâlnii sunt dispuse în șapte cercuri concentrice. Este imposibil de numărat numărul acestor pâlnii-petale. Se știe, desigur, că, potrivit tradiției, Sahasrara are o mie de petale, dar acest indiciu poate fi doar metaforic sau simbolic.

Adevărul este că despre această chakra nu pot fi spuse prea multe lucruri, căci o chakra sahasrara aflată în stare de funcțiune nu prea există în lumea oamenilor. Probabil că la persoanele “trezite”, sahasrara se prezintă ca o fântână arteziană din care țâșnește nu apa, ci o superbă energie luminoasă. Informațiile referitoare la chakrele ajna și sahasrara au fost comunicate de Îngerii Veghetori personali ai lui Eugen.

❧ Chakre secundare ❧

La nivelul structurii aurice umane, în afara chakrelor principale, mai există un număr destul de mare de chakre secundare și de chakre minore, de mai mică importanță, care emit o luminozitate mai slabă decât cele principale. Chakrele secundare se prezintă ca mici puncte luminoase, unele mai

palide, altele mai intense. Întrucât se manifestă în funcție de nivelul evolutiv al fiecărui om, numărul chakrelor secundare aflate în activitate este variabil. Cu cât omul este mai evoluat, cu atât chakrele secundare se manifestă mai puternic și strălucesc mai intens.

Chakrele secundare sunt dispuse astfel: două în fața urechilor, două în palme, două în tălpile picioarelor, două în dreptul genunchilor, două în spatele globilor oculari, două legate de gonade, una situată în apropierea ficatului, una legată de stomac, una legată de splină, una în apropierea glandei timus, una în apropierea plexului solar.

Cam la un lat de palmă în apropierea fiecărei chakre principale există câte două chakre secundare: una în partea stângă, cealaltă pe partea dreaptă. Una este situată pe canalul lunar, iar cealaltă pe canalul solar. Astfel, în partea dreaptă și în partea stângă a chakrei svadistan principale se află câte o chakră svadistan secundară; tot astfel, în partea dreaptă și în partea stângă a chakrei manipura există câte o chakră manipura secundară. Chakrele svadistan secundare au, fiecare, diametrul de o jumătate de centimetru.

Fiecare chakră secundară are patru petale din care emană efluvii de energie de culoare violetă, ca niște bule, care se măresc progresiv până se sparg. În momentul în care se sparg, reapar în același loc. Atât din chakra svadistan din partea dreaptă, cât și din cea stângă pornesc mai multe nadisuri secundare, ca niște ațe luminoase, care se ramifică în toate direcțiile.

Chakrele din palme se prezintă ca două sfere strălucitoare, cu diametrul de aproape un centimetru, ca niște sori în miniatură aflați într-o fierbere continuă. Chakra din palma stângă are culoarea roșie, iar cea din palma dreaptă are culoarea albastră. Fiecare dintre ele are cinci petale. Petalele se prezintă ca niște conuri de lumină, ce par a ieși în afara

corpului ca niște proeminențe viu colorate. Din centrul fiecărei chakre pornesc cinci efluvii subțiri de energie ce ies în afara trupului, de-a lungul degetelor. Culorile lor nu au corespondent în culorile spectrului solar.

Chakrele situate în tălpile picioarelor sunt asemănătoare, ca structură, cu chakrele din centrul palmelor, dar sunt ceva mai mari. Fiecare are cinci petele, iar firele luminoase formate din efluvii de energie ies în afara trupului, de-a lungul degetelor picioarelor.

În afara chakrelor secundare mai există un număr destul de mare de chakre minore. Chakrele minore nu sunt mai mari decât ledurile ce se folosesc în electronică. De regulă, chakrele minore se află amplasate în locurile în care se întretaie cel puțin două nadisuri secundare. Unele chakre minore pâlpâie foarte slab, în timp ce altele se aprind o perioadă variabilă de timp, după care se sting, fără vreun motiv detectabil. Chakrele minore sunt în stare latentă la toți oamenii. La marea majoritate a oamenilor, chakrele minore “dorm”, dar în decursul evoluției intră progresiv în funcțiune. Când intră în funcțiune, încep să strălucească. În principiu, chakrele minore par să fie în legătură directă cu comportamenul și cu activitățile omului în viața fizică. Ele se găsesc în jurul chakrelor principale: svadistan, manipura, anahata, chakra inimii, chakra orgoliului, ajna.

Toate trăirile interioare ce se succed cu repeziciune de-a lungul vieții lasă urme vizibile la nivelul auric, în sistemul de chakre principale, de chakre secundare sau de chakrele minore. Prietenii, relațiile sociale, relațiile sexuale, activitatea de zi cu zi, ceea ce făptuiește, vorbește sau gândește un om, ispitele care îl subjugă sau ispitele pe care reușește să le strunească, alimentația, alcoolul sau tutunul lasă urme în sistemul auric. De fapt, sistemul auric este o hartă vie, care dezvăluie cu exactitate ce este un om.

Ceea ce este foarte important și, în același timp, trebuie să dea de gândit tuturor oamenilor este faptul că sistemul de chakre principale, de chakre secundare, de chakrele minore sau de nadisuri se încarcă cu noxe negative, datorită faptelor, cuvintelor și gândurilor nefaste și datorită încălcării legilor subtile prin activități haotice și total neînțelepte. În momentul în care se încarcă prea mult cu noxe, toate aceste elemente aurice au tendința de a influența negativ organele fizice de care sunt legate: inimă, ficat, pancreas, rinichi, care se îmbolnăvesc. Mai întâi se îmbolnăvesc contrapărțile eterice ale organelor fizice, după care, progresiv, se îmbolnăvesc și organele fizice.

Reînsănătoșirea unui om - care la nivelul auric se traduce prin modificarea strălucirii, a culorii, sunetului și mirosului chakrelor - se produce abia în momentul în care omul renunță la acele obiceiuri, activități, cuvinte sau gânduri prin care a încălcat legile cosmosului, care formează Ordinea divină sau Firea lucrurilor.

Chakra iubirii

În afara celor șapte chakre de pe canalul Sushumna, mai există un număr de opt chakre de importanță deosebită pentru sistemul auric uman: trei chakre situate deasupra capului, în afara cutiei creniene, trei chakre situate sub tălpile picioarelor și două chakre situate în dreptul celor două mameloane, una dintre acestea fiind de importanță deosebită.

Chakrele de deasupra capului se află în afara cutiei craniene, la aproximativ douăzeci-treizeci centimetri deasupra chakrei Sahasrara, iar celelalte trei se află la aproximativ zece centimetri sub tălpile picioarelor. Aceste chakre au aspectul unor stelute strălucitoare, nu au petale, iar în interiorul lor se formează vârtejuri minuscule.

Disponerea celor trei chakre situate deasupra capului variază de la om la om. La unii oameni sunt situate mai departe de cap și sunt mai strălucitoare, la alți oameni sunt mai apropiate de cap și sunt mai palide. Cele trei chakre de deasupra capului sunt situate pe linia divină. Prima dintre ele este situată la aproximativ cinci-zece centimetri de chakra sahasrara, în afara cutiei craniene. Numele ei este **Poarta sufletului**. A doua chakră, care situată la cincisprezece centimetri de creștetul capului, este **Poarta duhului** (a corpului duh). A treia chakră, care este situată la aproximativ douăzeci și cinci de centimetri de creștetul capului, este **Poarta spiritului**. Cele trei chakre situate deasupra capului corespund celor trei elemente fundamentale ale structurii aurice: sufletul, corpul duh și spiritul. Ele funcționează ca niște porți, care fac legătura, în timpul somnului, dintre corpurile aurice menționate și palierele cuantice corespondente ale cosmosului.

În afara celor trei chakre de deasupra capului, mai există trei chakre situate sub tălpile picioarelor. Actualmente, doar una este în stare de activitate. Ea este situată la aproximativ zece centimetri sub tălpi. Numele ei este **Poarta Pământului**. Chakra Poarta Pământului are un rol important în ceea ce privește eliminarea toxinelor aurice din organism.

În afara chakrelor menționate, mai există încă două, care prezintă importanță deosebită în înțelegerea ființei omenești: chakra iubirii și chakra egoismului. Ele sunt situate în dreptul mameloanelor. Chakra iubirii este situată în dreptul inimii fizice, iar chakra egoismului este situată în poziție opusă, chiar în dreptul mamelonului din partea dreaptă.

Chakra egoismului, situată în dreptul mamelonului drept, emite culori, sunete și mirosuri neplăcute. În general, are o culoare care, de la distanță, bate spre maron închis.

Chakra egoismului are 8 petale; fiecare petală pare alcătuită din balonașe de lumină, care se umflă și se sparg neconținut. Rădăcina acestei chakre se află situată pe canalul solar, Pingala. Chakra egoismului este în funcțiune la persoanele care au ales, prin liberul lor arbitru, să urmeze calea individualismului extrem. În această chakra se acumulează caracterul negativ. De fapt, chakra egoismului este focarul mândriei exagerate. Ea face legătura dintre oameni și Lucifer. De altfel, se spune că, în momentul în care tot mai mulți oameni vor avea chakra egoismului în stare de funcțiune, se vor crea premisele încarnării lui Lucifer.

Chakra situată în dreptul inimii fizice este **chakra iubirii**. Eugen afirmă că la începutul experiențelor sale, a remarcat existența, în dreptul inimii fizice, a unui centru energetic care este pe cale de formare. El a observat în dreptul inimii mai multe formațiuni aurice diferite, mici vârtejuri minuscule, care ar putea primi denumirea de petale. Aceste formațiuni energetice sunt, de altfel, asemănătoare ca structură cu petalele chakrelor situate de-a lungul canalului Sushumna. Curios este faptul că aceste petale nu au un ax central în jurul căruia să “graviteze”. Mai mult decât atât, ele par a sta oarecum “în aer”, adică în ... aură.

Data fiind structura acestui centru energetic, se poate pune întrebarea dacă poate fi inclus în categoria chakrelor sau este un element diferit de ceea ce se înțelege de regulă printr-o chakră ? Dacă imaginea clasică a unei chakre se aseamănă cu dispunerea unor petale de lotus în jurul unei tije centrale, în cazul chakrei situată în dreptul inimii lucrurile sunt diferite. Petalele se află la o distanță oarecare de un imaginar ax central, fiind dispuse haotic. Mai mult decât atât, există o mare diferență cu privire la modul în care se prezintă această chakră la diferiți oameni. Unii oameni nu au format nici un element al acestui centru energetic, alții au formate

doar una sau două petale. Există oameni, este drept foarte puțini, care au formate cinci, șase, șapte sau opt petale. Chiar și la cei puțini, care au șapte sau opt petale formate, nu există niciun ax central și niciun canal interior, precum în cazul chakrelor situate pe Sushumna. Chiar și în cazul în care există șapte sau opt petale, dispunerea acestora nu are o configurație precisă: una din petale este situată mult la dreapta, alta mult la stânga și așa mai departe. Există totuși și oameni - extrem de puțini - la care dispunerea petalelor este mai ordonată. La acești oameni, configurația petalelor este asemănătoare celorlalte chakre, chiar dacă lipsește axul central.

Simpla observare a acestor elemente nu a condus la rezolvarea enigmei. În schimb, lămuririle primite de către Eugen de la ființele din lumea eterică - în special de la Îngerii Veghetori - au avut darul de rispi misterul acestei structuri aurice ce pare dezvoltată inegal la oameni. Fără explicațiile amănunțite ale Îngerilor Veghetori, nu s-ar fi putut aprecia rolul deosebit al chakrei inimii în structura aurică umană. După cum afirmă ființele menționate, chakra inimii este, într-adevăr, o chakră în adevăratul sens al cuvântului, dar are un caracter special.

În stadiul evolutiv actual, chakra inimii nu este încă constituită pe deplin, dar este pe cale de a se definitiva la toți oamenii. Acesta este motivul pentru care, astăzi, chakra inimii nu este formată în mod complet. Petalele acestei chakre se formează treptat; chiar și după ce se formează petalele, configurația dispunerii lor este haotică. Cu timpul, petalele se ordonează ca în jurul unui ax central, precum petalele unei flori a cărei tijă este deocamdată invizibilă.

Îngerii Veghetori afirmă că, atunci când se va forma complet, chakra inimii va avea opt petale sau opt vârtejuri de energie, dispuse concentric. La oamenii care trăiesc în

prezent, nici una dintre petale nu se află în activitate. Actualmente, chiar și la cei care au formate toate cele opt petale, chakra inimii pare stinsă. Când vor fi configurate complet, petalele chakrei se vor îmbina cu organul fizic al inimii - de fapt, cu contrapartea sa eterică. Vârfulurile petalelor, care își au rădăcina cam de la un centimetru de nadisul lunar, vor ieși în afara corpului material. Totuși, rădăcina chakrei nu este situată la nivelul corpului eteric, ci la nivelul corpului duh.

Îngerii Veghetori mai afirmă că chakra inimii se formează numai în urma rostirii cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos, precum și, firește, în cazul rostirii cu voce tare a rugăciunilor creștine, în special a Rugăciunii inimii: **“Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”**. Chakra inimii nu se formează la alte tipuri de rugăciune, la rostirea unor mantră sau la rostirea unor formule rituale importate, de exemplu, din limba sanskrită sau chineză. Așadar, **chakra inimii se formează doar în urma conectării omului, prin rezonață, la Ființa lui Iisus Hristos și, implicit, în urma rostirii cu voce tare a Numelui Său - cel mai puternic Nume din cer și de pe pământ.**

În momentul rostirii Numelui lui Iisus Hristos sau a rugăciunii creștine se produce un fenomen extraordinar: în interiorul chakrei inimii, chiar în mijloc, acolo unde ar fi trebuit să se afle tija centrală, apare un nimb de lumină trandafirie, care se face din ce în ce mai mare. Pe măsură ce omul se roagă mai intens și conștientizează legătura sa cu Iisus Hristos, nimbul de lumină devine din ce în ce mai puternic.

Nimbul de lumină trandafirie ascunde o forță gigantică, ce-și are originea dincolo de lume, traversează ceva foarte vast cu o viteză fulgerătoare, pentru a se manifesta într-o

sclipire cât un bob de mazăre. Descriind nimbul de lumină trandafirie nu poți să nu te gândești la versurile lui Mihail Eminescu: “**Punctu-acela de mișcare, mult mai slab ca boaba spumii, / E stăpânul fără margini peste marginile lumii.**”

Chiar așa și este, căci prin rugăciune sau prin rostirea Numelui lui Iisus Hristos, chiar dacă, deocamdată, omul nu simte nimic deosebit, Dumnezeu-Tatăl se unește cu Iisus Hristos în chakra inimii aceluia om. Prin rugăciune, printr-o alchimie aurică misterioasă, toate palierele cuantice devin unul singur, Calea către Dumnezeu se deschide, destinul cosmic al ființei umane începe să se împlinească, iar Împărăția Cerurilor este aproape. Prin rugăciune, cele patru paliere cuantice sunt unificate și pătrunse de spirit, iar omul cunoaște adevărata alcătuire a cosmosului.

Formată complet și activată, chakra inimii va face legătura dintre toate palierele cuantice, începând cu palierul eteric și terminând cu palierul cuantic al spiritului, trecând desigur prin palierele cuantice ale corpului duh și sufletului. Prin chakra inimii, toate devin una.

În limba folosită de Îngerii Veghetori, chakra inimii a primit numele **Shainiah**. **Shainiah** este un cuvânt compus, format din două rădăcini: **Sho** și **Ainiah**. **Sho-naah** este numele acordat lui Iisus Hristos în limba lumii eterice. De fapt, cuvântul **Sho-naah** înseamnă **Cine** sau, mai corect spus (din punctul omenesc de vedere), **Cineva**. Atunci când ființele din lumea eterică se referă la Iisus Hristos, la Duhul Sfânt și la Dumnezeu Tatăl folosesc această particulă lingvistică: **Sho-naah** adică **Cine(va)**. Traducerea cea mai pe înțelesul omenesc ar fi **Cel ce este**; această formulă este asemănătoare cu cea folosită în Vechiul Testament, prin care Dumnezeu s-a revelat lui Moise pe Muntele Sinai: “**Eu Sunt Cel Ce Sunt**”.

Tot în limba folosită de către ființele lumii eterice, **Ahia** înseamnă “înăuntru”, iar **Dheia** înseamnă “în afară”. De fapt, **Dheia** este numele acordat aurei omului, căci aura este situată în afara ființei omului, este ceva exterior ființei sale. Astfel, **Shainiah** sau **Shonaah-ahia** se poate traduce prin “**Hristos înăuntru**”, sau “**Cel ce este**” - “**Cel aflat înăuntru**”.

Situată în partea stângă a trupului chiar în dreptul plexului cardiac, Shainiah este a patra chakră a omului - după muladhara, svadistan, manipura, care sunt situate pe Sushumna. Shainiah - “**punctu-acela de mișcare, mult mai slab ca boaba spumii, stăpânul fără margini peste marginile lumii**” - este locul de întâlnire, în însăși ființa omului, dintre Dumnezeu-Tatăl și Iisus Hristos, Fiul Său, care a devenit om pentru a mântui umanitatea.

În momentul în care chakra inimii va fi activată la oameni, în care nimbul trandafiriu de lumină va străluci în plinătatea sa, se va forma o linie de lumină foarte subțire și foarte intensă, ca o linie laser, ce va străbate orizontal structura aurică umană și toate palierele cuantice, din față până în spate. Această linie de lumină, care se va forma chiar prin centrul chakrei inimii, va deveni o a doua linie divină. A doua linie divină va intersecta chiar în mijlocul ființei umane linia divină ce coboară din înalt. Cele două linii divine se vor intersecta și vor forma o cruce.

Deocamdată, există foarte puțini oameni care au chakra inimii activată și, în consecință, care au formate ambele linii divine. Actualmente, crucea formată de cele două linii divine este doar un deziderat.

Cândva, în viitor, vor exista tot mai mulți oameni care-și vor forma a doua linie divină. Astfel, a patra chakră pe partea stângă - Shainiah - este cheia prin care Împărăția cerurilor se deschide tuturor oamenilor.

PETELE KARMICE: REFLECTAREA DESTINULUI

☞ Individualitate și personalitate ☞

Viața oamenilor are un sens; filosofic, s-ar putea spune că la originea vieții se află un impuls teleologic. Existența oamenilor nu se desfășoară la întâmplare, haotic, fără nici o noimă. Fiecare om are locul lui bine stabilit în marea simfonie cosmică. Nimic din ceea ce se întâmplă în lumea materială, în existența cotidiană a unui om - evenimente mărunte ori evenimente importante - nu se desfășoară și nici nu are cum să se desfășoare întâmplător, după bunul plac al cuiva. La baza existenței oricărui om în lumea materială se află karma - legea destinului.

Aura fiecărui om este structurată ca o hartă. Pe ea sunt imprimate toate evenimentele în care omul a fost implicat, de când a început să se încarneze pentru prima oară în corp material. De fapt, aura unei ființe umane nu este altceva decât o energie modulată informațional care are patru caracteristici de bază: culoarea, sunetul, mirosul și vechimea.

Dacă aura este o energie modulată informațional, același lucru se poate spune și despre karma, care este o energie modulată informațional imprimată la nivelul structurii auri. Dar, pentru a înțelege karma ca energie modulată informațional imprimată la nivelul structurii auri,

trebuie stabilită diferența între ceea ce provine din existențele anterioare și ceea ce se formează de-a lungul prezentei existențe.

Precum a fost afirmat anterior, pe durata unei încarnări, ființa omului este alcătuită din două elemente fundamentale: o componentă nemuritoare, individualitatea, care preexistă momentului nașterii și o componentă muritoare, personalitatea, care se formează la nașterea în lumea materială. Individualitatea continuă să existe și după momentul morții. În schimb, personalitatea dispare la scurt timp după momentul morții.

Individualitatea este formată din spirit, corpul spiritului și corpul causal. Aceste elemente nu se manifestă singure, ci sunt înveșmântate într-un corp diafan de lumină - corpul duh. De-a lungul reîncarnărilor succesive, prin acumulare de experiență, corpul duh a suferit diverse transformări, modificându-și caracteristicile de bază: culoarea, sunetul, mirosul și vechimea. De asemenea, de-a lungul existențelor succesive, corpul duh a acumulat karma. Cum este și firesc, karma, ca energie modulată informațional, este imprimată la nivelul corpului duh. Corpul duh al unui om este rezultatul karmei acumulate de-a lungul existențelor anterioare.

Evident, corpul duh nu poate acumula karma decât prin intermediul personalității, întrucât individualitatea nu se poate manifesta în mod direct în timpul existenței încarnate. Personalitatea, elementul muritor din om, este formată din ansamblul ce formează sufletul, din corpul eteric, din corpul material și din corpurile aurice derivate. Personalitatea se formează abia în momentul încarnării în lumea materială. Înainte de naștere, în perioada gestației, se formează corpul eteric, iar embrionul se formează și se structurează în funcție de particularitățile acestuia. În momentul nașterii în lumea materială se formează sufletul. Sufletul propriu-zis este un

punct luminos învăluit într-un cocon, situat în zona laringelui. Imediat după prima respirație a fătului în lumea materială, se formează corpul sufletului. La naștere, sufletul omului este “tabula rasa”. Din punctul de vedere al sufletului, la naștere, toți oamenii sunt la fel: sunt pagini albe pe care se vor scrie experiențele vieții. La rândul lor, experiențele vieții sunt generatoare de karma, iar karma acumulată de-a lungul unei singure existențe se imprimă la nivelul corpului sufletului.

Așadar, se poate vorbi despre două feluri de karma. Primul fel de karma a fost acumulată de om de-a lungul existențelor anterioare - ea este imprimată la nivelul corpului duh. Al doilea fel de karma este rezultatul activității omului în prezenta existență - ea este imprimată la nivelul corpului sufletului. Karma provenită din existențele anterioare este imprimată la nivelul corpului duh, în zona pieptului, în trei pete. Karma prezentei existențe este imprimată la nivelul corpului sufletului tot în zona pieptului, în alte trei pete.

Atât la nivelul corpului duh, cât și la nivelul corpului sufletului, cele trei pete karmice sunt dispuse puțin deasupra mameloanelor, cam pe aceeași linie; prima pată este situată puțin deasupra mamelonului din partea dreaptă, a doua este situată în mijlocul pieptului, iar a treia este situată puțin deasupra mamelonului din partea stângă. Fiecare dintre cele trei pete karmice are propria sa semnificație: cea din partea dreaptă indică respectarea legilor ce privesc relațiile interumane, cea din mijloc indică respectarea legilor divine, iar pata karmică din partea stângă indică respectarea legilor familiei.

Dacă ar fi să facem o comparație cu ceea ce există în lumea materială, petele karmice ar seamăna cu trei petice colorate, lipite pe un veșmânt vaporos. Petele karmice diferă ca formă, mărime și culoare de la un om la altul; unii

oamenii au petele karmice mai mari și mai întunecate, alți oameni le au mai mici și mai deschise la culoare. În general, petele karmice au diametrul unei guri de pahar, dar uneori pot fi mult mai mari și mai ample.

❧ Petele karmice ale corpului duh ❧

În cele ce urmează vor fi analizate petele karmice de la nivelul corpului duh, sediul individualității, care reflectă karma provenită din existențele anterioare, urmând ca petele karmice de la nivelul corpului sufletului, sediul personalității, care reflectă karma acumulată în prezenta existență, să fie analizate ulterior.

Așadar, cele trei pete karmice de la nivelul corpului duh reprezintă karma acumulată de-a lungul existențelor anterioare, nu și karma rezultată în actuala existență. Ele reprezintă “zestrea” karmică a fiecărui om, cu care vine la încarnare.

Pentru a descrie într-un mod comprehensibil modul în care, pentru Eugen, sunt vizibile și pot fi analizate petele karmice de la nivelul corpului duh, trebuie recurs la o nouă comparație cu ceea ce există în lumea materială. Astfel, se poate compara modul în care se prezintă petele karmice ale corpului duh cu modul în care se prezintă trei mici picturi naive în acuarelă, realizate de un copil pe un zid. De fapt, copilul a spoit zidul cu acuarele de diferite culori, în trei mici zone circulare. Pentru a-și da seama ce culori a folosit copilul și ce semnificație are pictura, un privitor trebuie să se situeze la o distanță variabilă. Desenul poate fi privit din mai multe perspective: de la trei metri, de la un metru sau de a zece centimetri.

Astfel, de la distanța de trei metri, privitorul vede multe nuanțe de roșu, multe nuanțe de verde, multe nuanțe

de cenușiu, de negru, de violet, de albastru și așa mai departe. Unele culori sau unele nuanțe sunt mai luminoase, au o strălucire mai mare, altele sunt mai pale. Apropiindu-se, privitorul își dă seama că, ceea ce înainte părea un tot compact, este format pixeli colorați care, împreună, sugerează ceva anume. Să ne imaginăm acum că respectivul observator mai are încă două simțuri, prin care poate percepe pictura în acuarelă: auzul și mirosul. Să ne imaginăm că fiecare culoare, nuanță sau aspect de intensitate emite propria sa melodie și propriul său miros. Să ne imaginăm că acele culori întunecate, precum cenușiu sau maronul, emit un sunet foarte jos, asemănător sirenei unui tren care trece printr-un tunel și un miros de fructe putrezite; la rândul lor, culorile deschise, precum roz, portocaliu, galben, auriu emit sunete plăcute, voioase, zglobii și mirosuri parfumate.

Pentru ca această comparație să fie completă, trebuie să ne imaginăm că privitorul mai beneficiază de un al patrulea simț: simțul vechimii. Prin simțul vechimii, privitorul își dă seama, cu aproximație, în ce perioadă a desenat copilul petele roșii, în ce zi a pictat petele albastre, la ce oră a pictat petele maronii, dacă era dimineață ori era seară, și așa mai departe. Ajutat astfel de cele patru simțuri de care dispune - văzul prin care analizează culorile; auzul, prin care analizează sunetele emise de culorile respective; mirosul și simțul vechimii -, observatorul care analizează cele trei mici desene în acuarelă își poate face o impresie generală cu privire la starea sufletească a copilului care le-a desenat.

Acest exemplu ilustrează cu aproximație modul în care Eugen observă petele karmice ale corpului duh. Asemănător unui privitor care analizează o pictură naivă a unui copil, Eugen trebuie să folosească mai multe perspective de observare pentru a cerceta petele karmice imprimate la nivelul corpului duh. În cazul primei perspective de

observare a petelor karmice, Eugen trebuie să se poziționeze la aproximativ un metru distanță de persoana pe care dorește să o “scaneze”. De la această distanță, petele karmice își dezvăluie culorile și luminozitățile, devenind vizibile în dinamica lor complexă. Fiecare culoare și fiecare nuanță, fiecare aspect cromatic are semnificația sa. Mai mult decât atât, fiecare culoare emite un sunet și un miros specifice, care conferă o cunoaștere suplimentară. În cazul celei de-a doua perspective de observare a petelor karmice, Eugen trebuie să se apropie până la o distanță de douăzeci-treizeci de centimetri, pentru a le putea observa în detaliu. În cazul în care folosește a doua perspectivă, percepția este îmbogățită. Astfel, poate remarca faptul că petele de culoare, vizibile de la distanța de un metru, sunt emise de pixeli.

Din prima perspectivă, de la aproximativ un metru distanță, petele karmice își dezvăluie culorile și luminozitățile. Prin interpretarea culorilor, sunetelor și mirosului emise de petele karmice de la nivelul corpului duh se poate determina modul în care omul în cauză a respectat legile cosmosului (Poruncile lui Dumnezeu) în trecut. Dacă omul nu a respectat legile cosmosului în existențele anterioare, petele karmice sunt mari și întunecate. Dimpotrivă, dacă omul și-a dat silința să respecte legile cosmosului, petele karmice sunt mai mici și emit culori deschise. De regulă, oamenii au aceste pete karmice cam de mărimea gurii unui pahar, dar există mulți oameni care au pete karmice extrem de mari, unele dintre ele întinzându-se pe întreaga suprafață a pieptului, formând o suprafață întunecată.

Pata karmică a respectării legilor divine, situată în partea din mijloc a pieptului, se prezintă astfel ca o pată variabilă ca mărime și ca aspect coloristic. În cazul în care omul în cauză a încălcat legile divine într-o existență

anterioară, pata karmică a respectării legilor divine este mare și are o culoare întunecată. Pata karmică a legilor familiei, din partea stângă, indică modul în care omul s-a comportat în familie: cu soția, cu copiii, cu părinții, cu rudele. În cazul în care omul în cauză a încălcat legile familiei - bărbați care și-au bătut, umilit sau torturat soțiile, femei care au comis adulter, copii care au făcut rău propriilor părinți etc - pata karmică aflată în partea stângă a pieptului este mare și întunecată. A treia pată karmică, din partea dreaptă a trupului, cea care reflectă relațiile sociale, indică modul în care omul respectiv s-a comportat cu semenii săi, cu colegii de muncă, cu prietenii, cu inamicii. În cazul în care relațiile cu alți oameni au fost nepotrivite - cazurile de asuprire brutală, de hoție sau de tâlhărie etc - pata karmică este mare și întunecată.

În afara celor trei pete karmice aflate în partea din față a corpului duh, mai există o pată karmică situată exact între omoplați. Pata karmică dintre omoplați pare să fie locul în care, la nivelul corpului duh, s-au acumulat faptele bune, magazia de "bile albe", de unde, în anumite momente din viața unui om, se extrag anumite beneficii. Totuși, puțini oameni au o pată karmică situată între omoplați. Energia karmică situată în spate, între omoplați, este oarecum complementară energiei karmice situată la nivelul pieptului.

Dacă energia situată la nivelul pieptului este inhibitoare și constrângătoare, efect al erorilor omului în existențele anterioare, energia de la nivelul omoplaților are un caracter benefic. Și pata situată între omoplați are un caracter karmic, dar aici este vorba despre ceea ce am putea denumi datoria sistemului cosmic față de om. Omul, în existențele anterioare, a dăruit ceva sistemului cosmic sau părților sale componente. În existențele anterioare, omul respectiv a făcut binele și a participat, într-un fel sau altul, la

evoluția întregului sistem. Acum este rândul sistemului cosmic să răsplătească omul. Pe măsură ce omul își primește răsplata, pata situată între omoplați se diminuează.

Astfel, moneda karmică are două fețe. Datoriile omului față de cosmos, ceea ce se înțelege prin datorie karmică, sunt înscrise în partea din față a corpului, în regiunea pieptului. Răsplata pentru binele realizat cândva este înscrisă în zona dintre omoplați. Pe măsură ce un om își arde datoriile și beneficiază de răsplățile karmice, petele karmice se diminuează.

Evenimentele vieții sunt generate în mod progresiv de tendințele karmice stocate energeticoinformațional în aceste zone ale corpului duh - fie ca datorie, fie ca răsplată. Ceea ce este însă cu adevărat neplăcut, este faptul că la marea majoritate a oamenilor, datorită tendințelor deja formate, dar și datorită perseverării în erori, petele karmice, în loc să se micșoreze, se măresc și se amplifică neîncetat. Sunt destul de puțini oamenii care, de-a lungul unei singure existențe, reușesc să tempereze asprimea unor caracteristici de caracter, să le șlefuiască corespunzător, astfel încât karma negativă generală, determinată de comportament, să fie în scădere.

În ecuația destul de complicată a destinului unui om mai participă și un alt impuls, care însă nu este generat de evenimente trecute, din existențele anterioare, deci nu este produs de potențialul karmic uman. Este vorba despre manifestarea unei energii spirituale superioare, pe care o putem denumi “Ajutor divin” (unii o denumesc “Grație”).

Această energie provine de la Iisus Hristos și este un sprijin divin în vederea atingerii unui obiectiv aflat în concordanță cu planul cosmic de evoluție. “Ajutorul divin” este acordat în special celor care se roagă.

☞ Petele karmice ale sufletului ☜

Totuși, ființa umană nu se compune doar din individualitate, al cărei înveliș de formă umanoidă este corpul duh. La rândul ei, personalitatea, formată din ansamblul sufletului (sufletul propriu-zis, coconul sufletului și corpul sufletului), corpul eteric, corpul material și corpurile aurice derivate, formează aspectul complementar individualității, fără de care n-ar fi posibilă existența în lumea materială.

De altfel, steluța sufletului - sufletul propriu-zis situat în zona laringelui - este reflectarea spiritului pentru o singură existență, precum corpul sufletului este reflectarea, pentru o singură existență, a corpului duh. Corpul sufletului este, într-un fel, un corp duh nou, valabil pentru o singură existență.

Dacă individualitatea are propria ei energie karmică remanentă, stocată la nivelul corpului duh sub forma celor trei pete karmice, și personalitatea are propria ei energie karmică remanentă, stocată la nivelul corpului sufletului. La fel ca în cazul corpului duh, în mod identic, la nivelul corpului sufletului există trei pete karmice: pata karmică a respectării legilor divine, pata karmică a respectării legilor familiei și pata karmică a respectării relațiilor sociale. Cele trei pete karmice ale corpului sufletului indică doar karma acumulată în prezenta existență.

Pata karmică a respectării legilor divine, situată în partea centrală a corpului sufletului, indică cu precizie felul în care, de-a lungul prezentei existențe, un om a fost capabil să respecte legile cosmosului. Pata karmică a respectării legilor familiei, situată în partea din stânga a corpului sufletului, indică natura relațiilor pe care omul respectiv le are cu soția, cu copiii sau cu părinții. Pata karmică a respectării legilor relațiilor sociale, situată în partea din

dreapta a corpului sufletului arată foarte clar modul în care omul se comportă în societate: dacă este bădăran sau bine crescut, dacă-i respectă sau îi jignește pe ceilalți.

Firește, personalitatea nu este formată doar din ansamblul sufletului, ci și din celealte elemente componente: corpul eteric, corpul material și din corpurile aurei derivate: corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior. De aceea, karma prezentei existențe nu se reflectă numai în petele karmice ale corpului sufletesc, ci în întreaga structură aurică. Karma prezentei existențe se manifestă atât la nivelul corpului sufletului, cât și la nivelul aurei derivate - la nivelul corpului eteric, la nivelul corpului material, precum și la nivelul înfățișării fizice.

Precum a fost menționat, la nașterea unui om în lumea materială, sufletul este "tabula rasa" - o pagină albă. Pe măsură ce omul acumulează karma de-a lungul vieții, pagina albă care este sufletul își modifică aspectul: culoarea, sunetul și mirosul. Astfel, treptat, încep să se formeze și să se amplifice petele karmice de la nivelul corpului sufletului. De la petele karmice ale corpului sufletului, impulsurile karmice sunt transmise la toate celelalte elemente ale ființei umane.

Procesul difuzării energiilor karmice la întreaga structură a personalității este următorul: când omul comite erori comportamentale, se formează energiile karmice negative - noxe energetice - ce emit culori, sunete și mirosuri dizarmonice. Aceste noxe sunt stocate la nivelul petelor karmice ale corpului sufletului. De la petele karmice, energia modulată informațional se propagă prin nadisuri la toate celelalte elemente ce formează ființa omenească, în primul rând la corpul eteric.

Elementele de legătură între corpul sufletului, care este situat pe un nivel cuantic și corpul eteric, care este situat pe alt nivel cuantic, sunt chakrele. Fiind infestate, chakrele

capătă instantaneu culoarea, mirosul și sunetul specifice noxelor emise de petele karmice. Prin intermediul chakrelor, noxele se transmit mai departe la câmpurile eterice ale organelor fizice. Fiecare organ fizic este învăluit într-un câmp eteric distinct. De acolo, prin intermediul glandelor cu secreție internă, energiile karmice sunt transmise organelor fizice corespondente: inima, plămâni, pancreasul, splina etc.

În momentul în care impulsul energetic ajunge la câmpurile eterice ale organelor și, în final, la organele fizice, omul se îmbolnăvește. Astfel, karma se difuzează în toate structurile aurice și în toate elementele corespondente ale trupului material. Întreaga structură aurică a ființei umane formează în acest mod un megasistem format din conductori foarte subțiri ce fac legătura, pe principiul vaselor comunicante, între petele karmice, chakre, câmpurile aurice ale organelor și organele fizice. Acest proces demonstrează faptul că există o legătură energetică între funcționarea unui organ fizic și zestrea karmică generată de o eroare de comportament. Concluzia este evidentă: **omul însuși, atât ca structură aurică, cât și ca structură materială este karma cristalizată.**

Procesul poate fi exemplificat printr-un caz concret: o ceartă, urmată de bătaie, între doi soți. După ceartă și după conflict, cei doi soți au păstrat supărarea până seara, când s-au împăcat. Imediat după cearta conjugală, la ambii parteneri au apărut noxe karmice în regiunea petelor din partea stângă. Până la împăcare, deci pe parcursul întregii zile, noxele karmice au rămas la nivelul pieptului sub forma unor mici pete energetice. Până în momentul efectiv al împăcării, noxele karmice au continuat să persiste, emițând culori murdare, sunete grotești și mirosuri urâte. Din păcate, chiar și după momentul împăcării, noxele karmice nu au dispărut cu desăvârșire; în locul lor au rămas mici semne -

asemănătoare cu cele ce rămân după o julitură -, ceea ce înseamnă că, din cearta urmată de violență fizică, nici unul dintre soți nu a învățat nimic. Semnele rămase indică cu multă precizie faptul că, în viitor, vor mai urma scene de acest gen, chiar dacă, de fiecare dată, cearta va fi urmată de o împăcare mai curând formală. Abia în momentul în care cei doi soți vor înțelege - vor conștientiza - faptul că nu au de ce să se certe sau să se bată, semnele vor dispărea de la sine. Ca regulă generală, în timpul oricărei dispute, discuții aprinse sau bătăi între doi oameni, noxele karmice cresc în intensitate și capătă culoarea, mirosul și sunetul celeilalte persoane. După împăcare rămân "juliturile", ceea ce înseamnă că sunt posibile recidive de aceeași natură.

Din nefericire, toți oamenii au în structura aurică astfel de noxe karmice, semn că n-au învățat mai nimic din experiențele lor. Aceasta demonstrează faptul că, de-a lungul vieții, oamenii nu învață prea multe din evenimentele care se tot repetă - motiv pentru care au senzația foarte neplăcută că se învârt în cerc. Cei care sunt certăreți, bătăuși, lacomi sau trădători nu sunt de azi sau de ieri, nici de alaltăieri; ei vor continua să fie așa până în momentul în care vor elimina astfel de caracteristici negative din comportamentul lor.

☞ Bolile karmice ☜

Noxele acumulate la nivelul petelor karmice ale corpului sufletului, efecte ale erorilor comportamentale, declanșează bolile karmice. Bolile karmice se exprimă în viața oamenilor prin intermediul unor evenimente dramatice, prin întâmplări neplăcute, prin accidente sau prin boli fizice.

Bolile karmice se formează după traseul deja cunoscut: în momentul în care un mod de comportament defectuos - de exemplu, agresivitatea - produce un impuls karmic, acesta

este stocat în petele karmice ale corpului sufletului. Încărcându-se în exces, petele karmice generează un semnal negativ - un flux de energie karmică nefastă. Ulterior, fluxul de energie karmică se transmite, prin fire subțiri de lumină, la chakre și, în final, la contrapartea eterică a organelor fizice. În momentul în care este atinsă contrapartea eterică, organul fizic sau organele auxiliare legate de el încep să funcționeze defectuos, îmbolnăvinduse.

Principala cauză a bolilor karmice o constituie dorințele nerealizate. Dorințele nerealizate generează absența armoniei dintre oameni, dintre oameni și mediu, dintre oameni și legile divine. În momentul în care oamenii nu sunt în armonie unul cu celălalt, aurele lor suferă modificări structurale, iar componentele aurice suferă distorsiuni. Evident, toți oamenii au dorințe: unele mai mari, altele mai mici. Unele dorințe se manifestă cu putere, în timp ce altele se manifestă mai slab. Oamenii își doresc, unii mai mulți bani, alții mai multă glorie, unii mai multă activitate sexuală, alții mai multă spiritualitate sau mai multă înțelepciune.

Datorită limitărilor inerente, nu întotdeauna oamenii ajung la împlinirea dorințelor. Toate dorințele, majoritatea realizabile parțial, foarte puține realizabile total - căci cu cât oamenii obțin mai mult, cu atât doresc mai mult - se reflectă în aură. Datorită faptului că fiecare dorință este legată, în primul rând, de corpul astral și de corpul mental inferior, de corpul sufletului și de petele karmice, apoi de câmpul eteric al fiecărui organ fizic, înseamnă că aceste elemente aurice sunt cele mai afectate de dorințele realizate parțial sau refulate. În momentul în care omul își dorește ceva, de exemplu bani, glorie sau sexualitate intensă, se leagă de aurele altor oameni pentru a-și împlini dorințele. În acel moment, între aurele oamenilor se realizează conexiuni aurice, care se manifestă sub forma unor corzi de energie.

Prin însăși natura sa, câmpul eteric al fiecărui organ este activat în momentul în care este conectat la ceva care-i trezește interesul. În momentul în care se înfățișează obiectul dorinței, câmpul eteric al organului respectiv se activează brusc și omul se întreabă, conștient sau nu, ce să facă pentru a-și satisface dorința. În momentul în care dispare obiectul dorinței, câmpurile eterice “adorm”. Dar, atunci când se “trezesc” - atunci când sunt activate fie de un stimul interior (imaginația), fie de un stimul exterior prin observarea obiectului dorințelor -, câmpurile eterice trebuie hrănite.

Așadar, nu organul fizic este cel care trebuie hrănit, ci câmpul său eteric. Dar, de cele mai multe ori, satisfăcându-și dorințele, oamenii încalcă fie liberul arbitru al cuiva, fie una din legile divine. În acel moment, apar noxele karmice. Chiar și cei care se cred foarte tari sunt luați de val și târați în larg, încetul cu încetul. Oamenii, cel puțin în stadiul evolutiv actual, sunt mult prea slabi pentru a putea lupta cu dorințele. Este, de asemenea, foarte greu de luptat împotriva propriilor energii - de exemplu, împotriva energiei sexuale -, care, indiferent cum s-ar întoarce problema, caută să se manifeste potrivit naturii sale.

Toate dorințele nesatisfăcute, adică refulate, care stau mereu la pândă, cu rădăcini adânci la nivelul corpului sufletului - inconștientul -, devin boli karmice cu efecte distructive asupra ființei umane. Unele boli karmice pot deveni atât de puternice încât pot virusa corpul sufletului. Sexualitatea exacerbată, dorința de putere, lăcomia sau orgoliul pot deveni cu timpul boli sufletești cronice. De exemplu, lăcomia, hoția și tendința de a acapara bunurile altora pot duce la pătrata corpului sufletului în zona mâinilor. La nivelul corpului sufletului, chiar în zona mâinilor, se formează un fel de zgură urât mirositoare, care emite sunete dizarmonice.

Una dintre bolile sufletești cele mai des întâlnite, cu repercusiune directă asupra corpului sufletului, este dezamăgirea. Oamenii se îmbolnăvesc de dezamăgire (dezamăgirea nu este numai un sentiment, ci și o boală, întrucât produce efecte aurice) datorită faptului că, într-un anumit moment al vieții, le-au fost înșelate așteptările. Chiar dacă au intuiția dreptății și nu se lasă târâți într-o dispută cu altcineva, cei care au fost înșelați într-o privință sau în alta - și marea majoritate a oamenilor au avut de multe ori în viață această experiență - se îmbolnăvesc sufletește de dezamăgire, cu consecințe vizibile la nivelul întregii structuri aurice. Dezamăgirea se manifestă prin acoperirea corpului sufletului cu o crustă întunecată.

Se poate întâlni adesea un tip mai special de dezamăgire sufletească, contactată mai ales de acei oameni care se cred - și care, de cele mai multe ori, poate chiar sunt - superiori. Generalizând, se poate spune că, în lume există două tipuri principale de oameni. Primul tip este cel care funcționează preponderent la nivelul primelor trei chakre: muladhara, svasdistan și manipura. Activitatea primelor trei chakre orientează înțelegerea acestui tip de oameni spre lumea fizică și spre activitatea cotidiană. Conștiința și conștiința sunt fixate în primele trei corpuri aurice - emoțional, astral, mental inferior -, iar cunoașterea ce rezultă nu poate fi orientată decât către lumea materială. Oamenii din această categorie corespund culorii portocalii sau galbene a corpului duh. Al doilea tip de oameni este cel la care încep să funcționeze și chakrele anahata, vishudi și, parțial, ajna. Oamenii din această categorie au în activitate atât corpul mental superior, cât și corpul spiritual. Activitatea corpului mental superior și a corpului spiritual oferă o înțelegere mult mai largă asupra vieții. Oamenii din a doua categorie au depășit culoarea galbenă a corpului duh.

Oamenii din prima categorie, cei aflați la nivelul evolutiv corespunzător mentalului inferior, îi vor considera pe cei din a doua categorie naivi sau inadaptabili. Ultimii, deși se simt - de fapt, sunt - superiori, se lovesc de atitudinea celorlalți ca de o platoșă impenetrabilă. În urma confruntării dintre cele două tipuri de atitudini și în urma confruntării dintre interesele imediate, cei ce au un corp duh superior se îmbolnăvesc sufletește de dezamăgire. În general, comportamentul unui om superior este dat de anumite calități, precum dreptatea, frumosul, prietenia, buna înțelegere. Un astfel de om ar vrea ca totul să fie perfect, atât în relațiile cu alții, cât și în relațiile cu familia. De multe ori, un astfel de om este considerat “perfecționist”, iar acest fapt se datorează faptului că el caută să aducă arhetipuri spirituale în lumea materială. Un astfel de om nu este mulțumit cu ceea ce-i oferă existența în această lume și tinde spre împliniri aproape imposibil de obținut.

De cele mai multe ori, cei din prima categorie nu înțeleg comportamentul, ideile sau atitudinea tipului de om care funcționează prin mentalul superior; de multe ori îl nedreptățesc, îl blamează, îl ironizează sau, atunci când sunt șefi pe linie ierarhică, îl persecută. În momentul în care se simt nedreptățiți, oamenii din a doua categorie se îmbolnăvesc de dezamăgire, iar corpul sufletului se acoperă cu o crustă întunecată.

Crusta se formează atunci când oamenii din a doua categorie nu reușesc să ierte persecuțiile sau ironiile celor situați pe un nivel inferior. Datorită faptului că nu sunt capabili să ierte, crusta acumulată se “varsă”, prin intermediul chakrelor, de la nivelul petelor karmice la nivelul trupului material. Rezultatul este că oamenii din a doua categorie devin din ce în ce mai triști și au tendința de a se izola de semenii. Ulterior, apar boli cronice.

Singurul mijloc de luptă împotriva bolilor sufletești este formarea corpului haric al plaselor mesianice, care are un efect binefăcător asupra întregii aure umane. Bolile sufletești pot fi eliminate printr-o continuă conștientizare de sine și, mai ales, prin păstrarea unei legături permenente cu Iisus Hristos.

Formarea, cât mai des, a plaselor mesianice prin intermediul rugăciunii sau a rostirii numelui lui Iisus Hristos spală și echilibrează petele karmice, în funcție de calitatea rugăciunii și de credința pe care o are omul.

❧ Punctul de incidență "I" ❧

Dacă privește aura umană în mod continuu cel puțin 12 secunde, de la aproximativ un metru depărtare, exact din față, perpendicular pe axul corpului, Eugen afirmă că poate observa cum nucleeele celor trei pete karmice, situate la nivelul corpului duh, se intersectează cu cele trei nadisuri principale - Ida, Pingala și Sushumna - în trei puncte strălucitoare. Totodată, în centrul fiecărei pete karmice se formează o cruce mică, strălucitoare. Dacă se mută puțin la stânga sau la dreapta, nu mai mult de zece centimetri, fenomenul nu se mai produce.

Deși petele karmice se află la nivelul cuantic al corpului duh, iar canalele energetice Ida, Pingala și Sushumna se află la nivelul cuantic al corpului eteric, privit de Eugen perpendicular de la un metru depărtare, întregul ansamblu auric formează o configurație uimitoare. Dacă acest fenomen ar apărea în lumea materială, am putea vorbi despre o iluzie optică; în cazul auri, lucrurile sunt ceva mai complexe.

În momentul în care Eugen privește aura unui om situat în poziția descrisă anterior, luminozitatea celor trei cruci mici

devine argintie, cu sclipiri multicolore. Când le privește perpendicular din față, pentru câteva secunde, cele trei cruci mici devin identice ca strălucire și culoare, ca sunet și ca miros. Mirosul lor aduce oarecum a gutui pârguite, iar sunetul emis se aseamănă aproximativ cu Si Bemol. Eugen afirmă că acest fenomen auric se produce la toți oamenii.

Astfel, în cazul în care două persoane, fie de același sex, fie de sexe diferite, se află dispuse, absolut întâmplător (de exemplu, atunci când stau de vorbă), în această poziție, adică la aproximativ un metru distanță una de cealaltă, iar axul ambelor trupuri este așezat în așa fel încât petele karmice situate la nivelul corpului duh și nadisurile principale de la nivelul corpului eteric să fie față în față, se formează un punct de incidență. Acesta poate fi denumit “punctul de incidență I” - “I” de la Iubire.

În momentul în care două persoane stau poziționate față în față în poziția descrisă anterior, la nivelul aurei fiecăreia dintre ele se formează instantaneu cele trei cruci strălucitoare; este ca și cum s-ar aprinde trei leduri ce emit flashuri luminoase - ca un bliț de aparat fotografic. Cele trei cruci strălucitoare emit flashuri luminoase doar atâta timp cât cele două persoane stau poziționate în poziția descrisă anterior. În momentul în care una dintre persoane se mișcă spre dreapta sau spre stânga, cele trei cruci strălucitoare se sting.

Astfel, dacă două persoane, să spunem un bărbat și o femeie, care se cunosc de mult timp, se întâlnesc pe stradă și se așază întâmplător una în fața celeilalte, la un metru distanță, se produce un fenomen uimitor: cele două vechi cunoștințe, bărbatul și femeia, au toate șansele de a se îndrăgosti instantaneu una de cealaltă. Chiar dacă se cunosc de ani de zile, abia în acest moment unic cele două persoane se “descoperă” una pe cealaltă. Femeia își dă seama într-o

fracțiune de secundă cât de atrăgător este bărbatul din fața ei, mirându-se că nu a remarcat acest fapt mai devreme; același lucru îl face și bărbatul. Același fapt se petrece și în cazul în care se întâlnește două femei sau doi bărbați, numai că fenomenul, de această dată, nu mai este de natură amoroasă, ci este de înțelegere și de acceptare reciprocă. Astfel, iubirea la prima vedere, precum și acceptarea necondiționată a cuiva, se produc numai în condițiile în care, instinctiv, două persoane se centrează una față de alta din punct de vedere auric în poziția descrisă, minimum zece secunde. Numai în acest caz se formează punctul de incidență “I”. În acele momente, cele trei cruci strălucitoare situate la nivelul auri fiecărei persoane vibrează ca o alarmă cu senzori, emițând aceeași culoare, același parfum și același sunet - Si Bemol.

În răstimpul în care se produce acest fenomen, corpul mental inferior scade brusc în intensitate, iar corpul mental superior și corpul spiritual cresc brusc în intensitate și luminozitate. Modificările aurice nu se produc decât în scurta perioadă de zece secunde. Imediat ce contactul se întrerupe, totul revine la normal. Cei doi parteneri parcă se trezesc ca dintr-un vis, ies din “ceața” care-i învăluisese, întrebându-se poate ce i-a apucat. În această perioadă scurtă de timp s-a produs o mică “lipeală”, care lasă, o perioadă oarecare de timp, un gust plăcut.

Punctul de incidență “I” se formează uneori și în cazul unor cupluri care se cunosc de multă vreme, în care partenerii s-au plictisit unul de celălalt, și care au șansa de a se reîndrăgosti în diverse momente banale, la o petrecere mondenă sau la o discuție în doi, în care doreau să pună lucrurile la punct. Este posibil ca persoanele iubărețe, marii amanți ai lumii, cum a fost de exemplu Don Juan, sau micii amanți ai lumii cum sunt fanții de cartier, să fi descoperit instinctiv punctul de incidență “I”.

Dar, pentru a deveni un mare sau un mic amant mai este nevoie de încă un element: șarmul. Este, de asemenea, posibil ca unii oameni de afaceri, manageri, brookeri sau comis-voiajori să aibă succes în tranzacții comerciale sau financiare datorită poziționării instinctive în fața partenerului de afaceri chiar în punctul “I”. Personale de același sex, de exemplu vecinii sau amicii, care se împrietenesc spontan prin intermediul punctului de incidență “I” au o prietenie durabilă și foarte solidă.

Punctul de incidență “I” se activează și în cazul în care doi parteneri întrețin relații sexuale în poziția clasică, unul deasupra celuilalt. În orice altă poziție, punctul “I” nu se formează, astfel că efectele pe plan sufletesc ale actului sexual sunt minime și intră în categoria “sportului în doi”.

În momentul în care, în timpul unui act sexual, partenerii se centrează în punctul de incidență “I”, la nivelul aurei se formează un abur trandafiriu. La început, fiecare partener emite propriul său abur trandafiriu, apoi acestea se unesc, formându-se un norișor unic, sub formă de inimioară, care îi învăluie pe cei doi parteneri pe toată durata actului sexual. În acest mod, actul sexual devine ceva mai mult decât o împreunare; devine o comunire sufletească. În acele momente, partenerii sunt atât de aproape unul de celălalt, încât par că se contopesc. După terminarea actului sexual, norișorul de culoare roz persistă o perioadă variabilă de timp în jurul fiecăruia.

Îngerii Veghetori din lumea eterică afirmă că în momentul în care se realizează echilibrarea de rezonanță între cele trei cruci luminoase și se formează punctul de incidență “I”, se petrece “ceva minunat”, pentru că, în acel moment, se realizează o echilibrare de **putere** și de **calitate** între două ființe umane.

♬ 3 Si Bemol ♫

Explicația celor două caracteristici - puterea și tăria - este următoarea: atâta timp cât se manifestă în trup fizic, fiecare om are o anumită capacitate de a se manifesta. Capacitatea totală unui om de a se manifesta în lumea materială poate fi denumită **putere**.

În general, oamenii sunt inegali: unii au o putere mai mare, alții au o putere mai mică. Unii oameni sunt mai puternici, fiind mai evoluți din punct de vedere spiritual - adică au o **calitate** mai mare - , în timp ce alții sunt mai slabi (au o calitate mai mică). De regulă, ca o constantă generală, jocurile destinului aduc persoane mai puternice alături de persoane mai slabe sau persoane cu calități, capacități și caracteristici complementare.

Existența în lumea materială nu a fost concepută pentru plăceri și distracții nesfârșite, așa cum cred mulți dintre oameni, căci fiecare existență încarnată este foarte valoroasă. Chiar dacă unii dintre noi avem impresia că nu se întâmplă nimic de-a lungul vieții, totul este conceput pentru propria noastră evoluție. Evenimentele vieții sunt doar vârful aisbergului; ele ascund procese nevăzute ce au loc la nivelul structurilor aurice. La nivelul fiecărui om, la nivelul unor cupluri, la nivelul familiei sau la nivelul unor comunități se produc fenomene aurice care, în ansamblu, au o foarte mare importanță. Noi, oamenii, nu știm cărui fapt datorăm anumite prietenii, întâlniri, evenimente sau stări sufletești; totuși, tot ce se întâmplă sub soare, chiar dacă la prima vedere pare "întâmplător" și lipsit de relevanță, are propria sa reverberație aurică și propria sa însemnătate.

Evoluția ființei umane presupune asocierea prin complementaritate ori asocierea prin rezonanță vibratorie. Ca regulă generală și necesară, evoluția se realizează prin

inducție spirituală, pe baza asocierii dintre un om cu “putere mare” și, deci, cu un corp duh evoluat și un om cu “putere mică”, al cărui corp duh este mai puțin evoluat.

Întâlnirea întâmplătoare dintre doi oameni care, ulterior, se asociază fie în prietenii, amiciții, căsătorii, fie în cazul realizării în comun a unei activități sociale sau a unei afaceri are la bază flashul realizat în punctul de incidență “I” - care emite un sunet comparabil cu Si Bemol. În momentul în care se realizează flashul luminos în punctul de incidență “I”, se realizează și o echilibrare între “puterea mare” și “puterea mică”. În limba folosită în lumea eterică (akhatakha), echilibrarea între “puterea mare” și “puterea mică” este denumită **Thent-Thint**.

Echilibrarea dintre “puterea mare” și “puterea mică” este însoțită de un sunet specific. Acest sunet se aseamănă cu un Si Bemol triplu; de aceea, acest fenomen poate fi denumit **Thent-Thint 3 Si Bemol**. **Thent** înseamnă “putere mare”, **Thint** înseamnă “putere mică”, iar **3 Si Bemol** este sunetul ce însoțește acest fenomen. **Thent-Tint 3 Si Bemol** este punctul de declanșare a unor fenomene minunate, care constituie motorul evoluției umane.

Conviețuind mai mult timp împreună, cel cu “puterea mică” este ridicat de către cel cu “putere mare”, astfel încât, între cei doi parteneri se realizează un echilibru vectorial. Pentru a fi înțeles corect acest aspect este necesară o mică exemplificare. Să presupunem că, din punctul de vedere al dinamicii evolutive, o persoană “putere mică” este situată la nivelul de corp duh portocaliu. Partenerul - prietenul, soțul, partenerul în afaceri etc - acestei persoane este o “putere mare”, care are corpul duh auriu. Întrând în relația de parteneriat, persoana cu “puterea mare” este obligată, într-un fel, să stagneze auric, dar, în fond, această persoană face un sacrificiu din dragoste. La rândul ei, persoana cu “puterea

mică”, prin însăși conviețuirea în comun, este forțată să urce evolutiv. Relația celor doi parteneri se va echilibra astfel la nivelul unui corp duh de culoare galbenă. Noul nivel, care reprezintă punctul de echilibru, dublat de folosirea punctului de incidență “I” o perioadă de timp mai lungă, înseamnă un proces evolutiv realizat prin inducție. În acest fel, “puterea mică” este obligată să respecte “regulile jocului” și să se comporte în consecință; doar astfel, nivelul ei rezonant general, fiind atras prin inducție, se poate stabiliza în jurul punctului de echilibru.

Thent-tint 3 Si Bemol este valabil mai ales în cazul cuplurilor căsătorite. **Thent-tint 3 Si Bemol**, echilibrul “putere mare” - “putere mică”, dublat de urcarea evolutivă prin inducție a “puterii mici” și de sacrificiul din dragoste a “puterii mari”, durează în cazul cuplurilor căsătorite doar atâta timp cât cei doi parteneri întrețin relații sexuale normale și nu comit adultere. Unii oameni se întreabă care este motivul pentru care, de exemplu, unul dintre soți este mai bun, mai inteligent sau mai blând decât altul și de ce, în unele conflicte conjugale, cel mai puternic cedează primul. Răspunsul nu poate fi decât unul singur: viața aduce întotdeauna pe cel cu “putere mică” în compania celui cu “putere mare”, pentru că acesta este singurul mijloc prin care se poate realiza evoluția umanității. Prin “viață” înțelegem, desigur, “jocurile” destinului, care au drept scop creșterea evolutivă a partenerilor.

Ce s-ar întâmpla dacă cei cu “putere mare” s-ar uni sau ar conviețui numai cu cei cu “putere mare”, iar cei cu “putere mică” ar fi lăsați de capul lor ? Răspunsul este simplu și se află la îndemâna oricui: s-ar întâmpla ca numai unii să evolueze, în timp ce alții - care sunt cei mai mulți - să stagneze sau, chiar mai rău, să regreseze. Numai în acest mod, prin Thent Tint 3 Si Bemol, oamenii se ajută unii pe

alții și evoluează împreună. De altfel, evoluția individuală nici nu există așa cum cred cei îndrăgostiți de propria lor persoană și care voiesc să evolueze singuri, indiferent de mersul lumii. Evoluția, cel puțin de la întruparea lui Iisus Hristos, se realizează în mod colectiv.

Și la nivel de comunitate evoluția se realizează potrivit complementarității “putere mare” - “putere mică”. Oamenii vin la încarnare în grupuri compacte; de-a lungul existenței, oamenii din cadrul grupurilor sunt legați unul de altul în moduri neștiute, indiferent dacă se întâlnesc sau nu.

Fenomenul complementarității “putere mare” - “putere mică” se manifestă cel mai bine în cadrul ceremoniei religioase a cununiei. Fiecare dintre partenerii noului cuplu pornește de la nivelul pe care l-a avut înainte. Să spunem că mirele, care este în acest caz “puterea mare”, o ia în căsătorie pe mireasa “puterea mică”. În momentul căsătoriei religioase, când ambii miri spun “da”, nivelurile evolutive se echilibrează și se creează nivelul evolutiv comun, centrat în jurul punctului de echilibru. Într-un fel, ar fi la fel de corect dacă preotul care oficiază căsătoria ar pune întrebarea: “Putere mare vrei să o iei sub ocrotire pe puterea mică, pentru a o ridica pe scara evolutivă ?” Și, oricât de amuzantă ar părea o astfel de întrebare, în mod real, “puterii mari” i se dă “puterea mică” spre îndrumare. Întotdeauna de la cel puternic se ia și se dă celui mai slab. Așa este mersul lumii și niciodată n-ar fi existat nici cel mai mic pas evolutiv dacă lucrurile nu s-ar fi desfășura astfel.

Firește, nu întotdeauna bărbatul este “stâlpul familiei” sau “puterea mare” într-o căsătorie, chiar dacă, de cele mai multe ori, el este elementul activ. Uneori, femeia devine elementul activ, ea fiind cea care are grijă de familie sau are grijă ca soțul să nu mai bea alcool și îl așteaptă cu făcălețul după ușă, dimineața la ora trei, tocmai pentru a-i reaminti că,

el, bărbatul, care în acest caz este “puterea mică”, i-a fost dată în primire la căsătorie și că, ea, femeia, este obligată prin forța împrejurărilor să aibă grijă de el. În momentul oficierii căsătoriei, când preotul unește femeia cu bărbatul, cele trei cruci de lumină strălucesc puternic, formându-se punctul de incidență “I”; simultan, corpurile mental inferior ale celor doi miri par să se decoloreze rapid, în timp ce corpurile spirituale cresc în volum. Atunci se produce echilibrarea evolutivă descrisă anterior - **Thent-tien 3 Si Bemol**.

Tot atunci se mai produce și un alt fenomen absolut magnific, cu bătaie lungă în destinul ambilor parteneri: karma “puterii mici” se echilibrează după cea a “puterii mari”. Petele karmice ale persoanei “putere mică” devin din ce în ce mai decolorate. Este ca și cum “puterea mare” a semnat pentru “puterea mică” și i-a preluat o parte din karma. De fapt, “puterea mare” nu preia, personal, nimic. Cel care poate prelua karma unui om este doar Iisus Hristos, singura ființă din univers care a plătit Prețul pentru a realiza aceasta.

În cazul concubinajului sau în cazul prieteniiilor de mai lungă sau mai scurtă durată, echilibrarea aurică, evolutivă și karmică se produce doar parțial - maxim în proporție de 75%- și nu este definitivă. Ea poate dura doar până când se destramă prietenia sau concubinajul.

În cazul căsătoriilor, atunci când unul dintre parteneri comite adulter, se revine la starea inițială: nu mai poate fi vorba despre o echilibrare “putere mare” - “putere mică”. De asemenea, prin adulter, “puterea mare” pierde capacitatea de a echilibra auric, evolutiv sau karmic “puterea mică”.

Așadar, tot ce este ființa omului se află imprimat la nivelul auric. Rezultanta vectorială a tuturor trăsăturilor de bază ale unui om este reflectată în structura aurei.

REFLECTAREA ÎNCARNĂRILOR TRECUTE

❧ Configurația petelor karmice ❧

Petele karmice ale corpului sufletului - care reflectă karma unei singure existențe - sunt diferite și nu trebuie confundate cu petele karmice ale corpului duh, care reflectă karma acumulată în nenumărate încarnări.

Abia după moartea trupească, petele karmice ale corpului sufletului vor fi transferate la nivelul corpului duh printr-un proces de asimilare. Acest proces are loc la câteva secunde după momentul morții.

Pentru înțelegerea trecutului unei ființe umane de-a lungul încarnărilor succesive, trebuie cercetate petele karmice ale corpului duh. Cele ce urmează se referă doar la petele karmice ale corpului duh, făcându-se abstracție de cele ale sufletului - ale corpului sufletului.

Astfel, după cum a fost menționat, petele karmice ale corpului duh - care sunt în număr de trei - pot fi cercetate de către Eugen din mai multe perspective. Privite din prima perspectivă, de la aproximativ trei metri distanță, petele karmice ale corpului duh arată ca o pictură naivă în acuarelă, realizată de un copil: mici pete energetice de culori și configurații diferite, care emit sunete și mirosuri diferite. De la aproximativ cincisprezece-douăzeci centimetri, petele

karmice își dezvăluie culorile și luminozitățile. Fiecare culoare, fiecare nuanță și fiecare aspect de luminozitate are semnificația sa. Fiecare culoare emite un sunet și un miros specifice. Din analiza tuturor acestor caracteristici se poate descifra - în linii generale - procesul întrupărilor trecute și karma unui om.

Dacă sunt privite de către Eugen din a doua perspectivă, de la o distanță de aproximativ cincisprezece-douăzeci de centimetri, cele trei pete karmice ale corpului duh își dezvăluie adevărata alcătuire. Apropiindu-se suficient de mult, Eugen își dă seama că petele karmice sunt alcătuite, de fapt, din stelute strălucitoare. Toate culorile petelor karmice sunt, de fapt, emise de stelute, la fel cum imaginea unei fotografii este formată din pixeli. Practic, spațiul ocupat de o pată karmică este alcătuit din stelute-pixeli. Stelutele nu sunt mai mari de o jumătate de centimetru, dar radația lor este ceva mai mare. O stelută înseamnă o întrupare în lumea materială. Culorile emise de stelute reflectă modul în care, de-a lungul încarnărilor anterioare, omul respectiv a respectat Ordinea cosmică. Fiecare stelută are o anumită luminozitate, o anumită nuanță coloristică, un anumit miros și un anumit sunet.

În interiorul unei pete karmice, stelutele sunt dispuse în spirale sau, mai degrabă, în cercuri concentrice ce dau senzația unor spirale. Astfel, în interiorul fiecărei pete karmice se află un anumit număr de stelute, nu mai mult de 40-50 de stelute. Dispunerea steluțelor este identică la toate cele trei pete karmice, dar ceea ce diferă este culoarea emisă. Este ca și cum aceeași imagine se repetă de trei ori, în fiecare dintre cele trei pete karmice ale corpului duh. Diferența dintre aspectul celor trei pete karmice este dată de coloritul și de luminozitatea emise de stelute. În consecință, dacă fiecare stelută este reflectarea unei încarnări anterioare, distanța

între steluțe indică perioada dintre încarnări; luminozitatea fiecărei steluțe indică, după câte se pare, durata respectivei existențe, iar culorile emise indică modul în care omul a respectat legile spirituale - Ordinea cosmică. Așadar, aceeași imagine a configurației steluțelor se repetă identic de trei ori, în cele trei pete karmice; ceea ce diferă este culoarea emisă, în funcție de domeniul vizat: al legilor divine, al relațiilor cu semenii, al relațiilor de familie.

De exemplu, o steluță poate emite în dreptul petei respectării legilor divine o energie de culoare întunecată, ceea ce înseamnă că în respectiva încarnare omul în cauză nu a respectat legile divin-spirituale ale cosmosului. Aceeași steluță poate emite în dreptul celorlalte două pete karmice culori ceva mai deschise, indicând faptul că, în acea existență, omul a avut grijă de familia sa și că n-a avut conflicte majore cu semenii. Ultima steluță a fiecărei pete karmice indică existența prezentă și calitatea omului în momentul actual. De fapt, ultima steluță nu este complet configurată. Ea va dobândi o configurație finală abia după moartea omului respectiv, după ce experiențele prezentei existențe vor fi absorbite din corpul sufletului în corpul duh.

Dacă omul pe care-l scanează auric are petele karmice mari - și, într-adevăr, există mulți oameni la care petele karmice acoperă aproape tot pieptul - Eugen afirmă că poate "citi" foarte bine numărul steluțelor și poate face aprecieri pertinente cu privire la existențele anterioare ale aceluși om. Dacă însă omul are petele karmice mici, cam de mărimea unei mingi de tenis de câmp, aprecierile pot fi înșelătoare, întrucât energiile colorate emise de steluțe se întrepătrund; în consecință, nu poate estima cu precizie ce anume provine de la o încarnare sau ce provine de la alta.

În interiorul fiecărei pete karmice, chiar în centru, se distinge o steluță centrală mult mai luminoasă decât

celelalte; aceasta este **steluța dintâi**. La unii oameni, steluța dintâi are mărimea unui vârf de creion, la alții are mărimea unei mărgeli. În jurul steluței dintâi, pe orbite concentrice, sunt înșirate celelalte steluțe. Toate steluțele sunt dispuse după un *pattern* ce poate fi întâlnit în tot universul: *patternul* spiralei. Acest *pattern* sau model arhetipal poate fi remarcat în configurația atomului, a sistemelor solare, a galaxiilor spiralate, dar și în cochiliile melcilor, scoicilor sau altor animale marine, pentru a da doar câteva exemple.

Cercurile concentrice pe care sunt înșirate steluțele-încarnări sunt configurate în funcție de vechimea și de nivelul evolutiv al corpului duh. Astfel, oamenii cu corpul duh portocaliu au un singur cerc concentric complet, pe care sunt înșirate nu mai mult de cincisprezece-optsprezece steluțe. Oamenii cu corpul duh galben au două cercuri concentrice, pe care sunt înșirate în jur de douăzeci și cinci - douăzeci și opt de steluțe-încarnări. Oamenii cu corpul duh auriu, au trei cercuri concentrice pe care sunt înșirate în jur de treizeci și patru, treizeci și opt, până la patruzeci de steluțe-încarnări. Oamenii cu corpul duh albastru pot avea până la cincizeci de steluțe-încarnări.

În urma acestor constatări, se pot face câteva deducții interesante cu privire la procesul reîncarnării. Având permanent în vedere faptul că distanța dintre steluțe indică perioada dintre încarnări, că intensitatea strălucirii steluțelor indică durata respectivei existențe, că culorile emise de steluțe indică modul în care omul a respectat Ordinea cosmică, poate fi încercată o analiză sumară asupra modului în care configurațiile steluțelor reflectă încarnările trecute.

Prima constare este că în mijlocul fiecărei steluțe, care reflectă o singură încarnare, se află un nucleu strălucitor de o culoare diferită de cea a steluței propriu-zise. Acest nucleu poate fi denumit "punctul ideal". "Punctul ideal", nucleul

strălucitor din mijlocul unei steluțe-încarnare, reprezintă standardul calitativ cerut de legile divine pentru respectiva încarnare. Cu alte cuvinte, la nivelul nucleului strălucitor se află înscris planul ideal al respectivei încarnări. Dacă ar putea să respecte planul ideal reflectat în “punctul ideal”, orice om ar putea atinge perfecțiunea într-o singură încarnare. Din “punctul ideal” aflat în mijlocul fiecărei steluțe-încarnare provine imboldul pe care-l resimte orice om, de a se comporta în mod corect în raport cu Legile lui Dumnezeu și, de asemenea, provine imboldul de a se comporta în mod corect față de societate, familie, soț, soție, copii, frați, surori, bunici etc. Datorită imaturității sufletului, toate aceste standarde comportamentale sunt puse în practică în mod eronat.

În momentul în care un om nu se conformează Legilor divine, în jurul steluțelor apar pete închise la culoare. Petele indică faptul că omul s-a îndepărtat de standardul înscris în “punctul ideal”. Astfel, între comportamentul omului și nivelul standard generat de “punctul ideal” se formează o diferență de potențial. Culorile emise de steluțe nu indică altceva decât diferența de potențial dintre modul de comportare al unui om și standardul înscris în “punctul ideal”. Cu alte cuvinte, culorile emise de steluțe indică gradul în care omul s-a depărtat de Legile divine și de Ordinea cosmică, înscrise în “punctul ideal”. Dacă ar fi suficient de matur pentru a privi mereu spre standardul ideal, omul nu ar avea karma, iar steluțele n-ar mai emite decât culoarea specifică punctului ideal.

Tot ce este omul este înscris în structura sa aurică, ca într-o hartă holografică. Structura aurică reflectă ceea ce este omul într-un anumit moment al existenței sale, iar diferența de potențial indică, cu precizie, deosebirea dintre ceea ce este omul în mod efectiv și ceea ce ar fi trebuit să fie.

Având înscris standardul ideal chiar în structura sa aurică, omul nu are nevoie de o judecată post-mortem, în care instanțele cosmice să judece modul său de comportare de-a lungul unei existențe. Însăși structura aurică este cea care indică cu precizie ce este omul și cât s-a depărtat de standardul cosmic. În acest context, judecata care se realizează după moarte are un alt scop. De altfel, în momentul în care o ființă îngerească se apropie de un om - fie încarnat, fie decorporat -, primul aspect la care privește îl constituie petele karmice, mai precis diferența de potențial formată între “punctul ideal” și culorile emise de ultima steluță - cea a încarnării prezente pentru cei încarnați ori cea a ultimei încarnări pentru cei decorporați.

Îngerii Veghetori numesc “punctul ideal” astfel: **“calitățile fiului femeii desăvârșit în fiecare suflare, gând și faptă, în fața lui Dumnezeu, a familiei și a fraților săi mari sau mici, ori deopotrivă cu el, până în ziua în care va putea sta drept în fața Lui și va putea rezista puterii Lui mari”**.

❧ Steluța dintâi ❧

Pentru înțelegerea completă a acestui proces complex, trebuie revenit la semnificația unui element foarte important: “steluța dintâi”. În mod logic, “steluța dintâi” ar fi trebuit să indice prima încarnare a unui om pe pământ; la mulți oameni, datorită unor evenimente trecute, ea nu reflectă însă prima încarnare, ci o rezultantă. Astfel, “steluța dintâi” indică stadiul atins de un om înainte de un eveniment dramatic important, petrecut cu mult timp în urmă: **“marea ștergere”** (sau marea disoluție).

Dar pentru elucidarea acestui subiect, trebuie deschisă o scurtă paranteză. Actualmente, ne aflăm în cel de-al

patrulea ciclu al cosmosului. Până în prezent s-au succedat patru mari cicluri cosmice și patru generații de oameni; în fiecare dintre cele patru cicluri cosmice a apărut câte o generație de oameni. Cel mai dramatic eveniment s-a produs la încheierea celui de-al treilea ciclu al cosmosului, când s-a produs evenimentul denumit “marea ștergere” sau, mai exact spus “marea disoluție”. În cel de-al treilea ciclu al cosmosului, condițiile de existență erau, în bună măsură, diferite de cele care există actualmente în lumea materială. Datorită configurației generale a structurii aurice a oamenilor care au trăit în acele timpuri, în numai câteva întrupări în lumea materială, prin intermediul unor tehnici asemănătoare cu tehnicile yoga de astăzi, era posibil ca oamenii să atingă un nivel care să le permită cucerirea unor capacități ființiale denumite “puteri magice”.

Puterile magice ale oamenilor din ciclul al treilea sunt de neimaginat pentru omul modern. Față de ele, *siddhis*-urile - “puterile magice” - descrise de vechile cărți indiene, sunt doar palide umbre. Puterile magice ale oamenilor din ciclul al treilea permiteau, bunăoară, folosirea unor forțe psiho-mentale capabile de a distruge o pădure sau un sat, de a comanda elementelor naturii, de a asupra mase mari de oameni prin forța privirii, de a levita sau de a voiaja în trup fizic, oriunde, cu mare viteză. Desigur, nu toți oamenii atinseseră un asemenea nivel, dar ne putem imagina că erau suficienți câteva zeci sau sute. Deși deveniseră extrem de puternici, oamenii din acele timpuri s-au rupt de Dumnezeu, astfel încât nu mai exista nici un control asupra a ceea ce făceau. Mulți dintre ei s-au aliat cu ființele luciferice, care jubilau, fericite că venise timpul pentru a controla evoluția umanității.

Ca principiu general, omul poate face ce dorește și nimeni, în virtutea respectării liberului arbitru, nu îl poate

influența cu nimic. Cât timp un om nu făptuiește în mod efectiv ceva rău, nimeni nu poate lua nici o măsură împotriva sa. Omul mai întâi făptuiește potrivit liberului său arbitru și abia după aceea suportă consecințele faptelor sale. La nivelul cosmic nu există procese de intenție, ci doar procese ale acțiunilor concrete. În esență, omul este liber să facă ceea ce dorește, dar abia după ce își materializează intențiile, cosmosul și instanțele sale reacționează într-un mod adecvat.

Cauza tuturor evenimentelor catastrofale este, așadar, omul și modul său de comportare. Se știe foarte bine faptul că folosirea puterilor magice, în absența lui Dumnezeu, duce la autodistrugere, iar “realizările” oamenilor din ciclul al treilea au dus umanitatea spre pragul dispariției totale.

Ciclul al treilea s-a sfârșit printr-un război al oamenilor aliați cu Fiii întunericului împotriva Fiilor Luminii. La finalul ciclului al treilea oamenii care foloseau în exces puterile magice și Fiii întunericului au fost înfrânți de Fiii Luminii. Acest război a fost reținut în memoria colectivă a umanității sub numele de **războiul cerului**.

Imediat după războiul cerului, s-a produs evenimentul denumit “marea ștergere”. În decursul “marii ștergeri” a avut loc retragerea din creație a energiei de viață a Duhului Sfânt - Cel care conferă Viața a tot ce există, al treilea aspect al Sfintei Treimi. Teribilul eveniment a pus capăt existenței oamenilor de pe suprafața planetei; mai mult decât atât, a însemnat și retragerea efectivă a oamenilor din circuitul evoluției. “Marea ștergere”, adevărată noapte a evoluției umanității - cea mai înspăimântătoare noapte pe care a parcurs-o umanitatea de la apariția sa - a însemnat sfârșitul celui de-al treilea ciclu al cosmosului.

După “marea ștergere” a început ciclul actual, al patrulea, când s-au întrupat oamenii generației a patra. Totuși, de-a lungul celui de-al patrulea ciclu, chiar și în

condițiile în care a predominat generația a patra, s-au întrupat și mulți oameni din cea de-a treia generație. Oamenii din a treia generație care s-au reîncarnat în cel de-al patrulea ciclu al cosmosului erau dintre cei mai puțin virusați; ei se întrupaseră de mai multe ori de-a lungul celui de-al treilea ciclu al cosmosului, fără să dobândească însă puterile magice descrise anterior ori, chiar dacă le dobândiseră, nu le-au folosit în mod necorespunzător. Reîncarnându-se în ciclul al patrulea, oamenii din a treia generație sunt cel puțin cu o treaptă mai sus decât cei din generația a patra; experiențele lor de viață sunt mult mai bogate, iar vechimea lor este mai mare. Mulți oameni care au, în ziua de astăzi, corpul duh de culoare galbenă și aurie, fac parte din această categorie; ei s-au încarnat de cel puțin cinci-șase ori înainte de “marea ștergere”, de-a lungul celui de-al treilea ciclu. În cazul acestor oameni, “steluța dintâi” este așadar rezultanta evolutivă a întrupărilor din ciclul al treilea, păstrată în memoria spirituală a fiecăruia.

După “marea ștergere” a început ciclul al patrulea; chiar la debutul ciclului al patrulea, Duhul Sfânt s-a reinfuzat în creație, iar pământul a revenit la viață. O perioadă de timp după debutul celui de-al patrulea ciclu, existența oamenilor - atât a oamenilor din a treia, cât și a celor din a patra generație - s-a desfășurat în condiții optime. Oamenii - spirite înveșmântate în corpuri duh - au repopulat pământul și au urmat traseul evolutiv prevăzut în planul lui Dumnezeu.

În prima etapă a celui de-al patrulea ciclu, sub atenta ocrotire a Fiilor Luminii, oamenii au urmat traseul evolutiv normal. Totuși, la un moment dat, lucrurile au reînceput iarăși să se înrăutățească. Din păcate, sub influența Fiilor întunericului, oamenii au devenit din ce în ce mai răi și mai egoiști. În a doua etapă a acestei perioade, lucrurile s-au înrăutățit constant. Supuși influențelor Fiilor întunericului,

dar și datorită folosirii abuzive a tehnicilor de evoluție accelerată, tehnici asemănătoare cu tehnicile yoga de astăzi, la fel ca la finalul ciclului al treilea, o parte dintre oameni au dorit să cucerească cât mai repede puterile magice (*siddhis*), pe care însă le-au folosit în scopuri egoiste, intrând iarăși în dezacord energetic cu legile cosmosului - Poruncile lui Dumnezeu sau Firea lucrurilor. Din această cauză noxele karmice s-au acumulat în mod galopant, iar cei mai mulți oameni, în pofida puterii personale și a cuceririi unor *siddhis*, au devenit tot mai întunecați karmic.

Astfel, o bună parte a oamenilor a atins un prag al imoralității dincolo de care nu se afla decât Noaptea și Haosul. Ei au intrat iarăși în disonanță energetică cu Pământul, cu Spiritul Pământului, cu instanțele cosmice, cu Îngerii Luminii și cu Poruncile lui Dumnezeu. Efectele n-au întârziat să se manifeste; ele s-au concretizat prin noi cataclisme devastatoare. În acest context, ultimul mare potop, potopul lui Noe, a reprezentat punctul terminus al unei epoci agitate.

Totuși, nici după potopul lui Noe lucrurile nu s-au îmbunătățit. La fel ca în perioada anterioară, din ce în ce mai mulți oameni s-au afundat în mlaștina căilor greșite. Datorită continuei depărtări de Ordinea cosmică, o nouă catastrofă nimicitoare era iminentă. În ceruri s-a pus problema cu adevărat tulburătoare dacă umanitatea mai poate continua procesul evolutiv. Pentru salvarea umanității, în acele momente de răscruce, Dumnezeu, în marea sa iubire, a luat decizia de a-l trimite pe Fiul Său, Iisus Hristos, în lumea oamenilor, pentru ca, prin El, umanitatea să fie ridicată iarăși din malaștina slăbiciunilor și să fie ocolită o nouă Noapte.

Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu s-a încarnat în lumea oamenilor, dar oamenii nu l-au recunoscut. Mai mult decât atât, l-au răstignit pe cruce.

Iar acel răspuns al lui Iisus Hristos, “Tată, iartă-i că nu știu ce fac”, a salvat din nou umanitatea. Pe termen scurt, Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat, a salvat umanitatea de la o iminentă distrugere, răscumpărând sufletele oamenilor, iar pe termen lung a creat premisele mântuirii.

PREȚUL RĂSCUMPĂRĂRII

Om nou, omul vechi

Cele afirmate anterior se constituie a fi o expunere foarte sumară a unor informații pe care Eugen afirmă că le-a primit de la ființele cu care a dialogat în lumea eterică.

De altfel, procesul palingeneziei în Terra aurca - și, implicit, structura aurică a oamenilor - nu poate fi înțeles cu adevărat decât dacă este raportat la evenimentele cu impact asupra destinului colectiv desfășurate în trecut. Toate evenimentele trecutului și-au lăsat amprenta asupra structurii aurice a ființelor umane și, firește, asupra procesului palingeneziei.

Pentru a exemplifica cât mai clar modul în care evenimentele trecutului sunt reflectate la nivelul structurii auri, va fi ales în continuare un exemplu elocvent ce ilustrează felul în care se prezintă o pată karmică și steluțele situate în interior.

Să presupunem așadar că avem de-a face cu un om care, în existența actuală, desfășurată la sfârșitul secolului al XX-lea și începutul secolului al XXI-lea, are corpul duh de culoarea aurie. Cercetarea petele karmice ale acestui om relevă faptul că, în mijlocul tuturor steluțelor, care sunt dispuse pe trei cercuri concentrice, se află o steluță luminoasă, cu o strălucire mult mai intensă decât toate

celelalte. Aceasta este “steluța dintâi”. În afara “steluței dintâi”, dar și în afara ultimei steluțe insuficient configurată - ultima steluță reflectă încarnarea prezentă -, pe cele trei cercuri concentrice pot fi numărate 38 de steluțe. Aceasta înseamnă că acel om a avut 38 de reîncarnări.

Steluțele sunt asemănătoare ledurilor folosite în electrotehnică; fiecare led emite propria sa culoare, propriul său sunet, propriul său miros. Unele steluțe emit culori mai întunecate, alte steluțe emit culori mai deschise. Cercetarea culorii, sunetului și mirosului fiecărei steluțe dezvăluie calitatea morală a omului în respectiva încarnare, în funcție de cele trei sisteme de referință: legile divine, relațiile de familie, relațiile cu semenii. Fiecare culoare emisă de o steluță are o semnificație precisă, iar interpretarea ansamblului poate oferi informații prețioase cu privire la ceea ce a făcut omul în respectiva existență.

Astfel, din cele 38 de încarnări înșirate de-a lungul celor trei cercuri concentrice, 7 încarnări nu pot fi luate în considerare, fiind prea șterse, semn că în acele încarnări omul respectiv a murit la o vârstă fragedă, astfel că nu a putut acumula experiențe de viață. Din totalul celor 38 de încarnări, 30 s-au desfășurat de la “marea ștergere” până la începutul Erei creștine, iar ultimele 8 după aceea. Dintre cele 30 de încarnări scurse de la “marea ștergere” până la începutul Erei creștine, 5 încarnări au fost ratate, datorită probabil unor morți premature, iar după începutul Erei creștine doar 2 încarnări au fost ratate. Cercetând cele 38 de steluțe care indică existențele anterioare ale omului din exemplul citat, Eugen a putut observa cum, din punct de vedere coloristic, începând cu a 2-a până la a 28-a, steluțele-încarnări au devenit din ce în ce mai întunecate, semn că omul avea toate șansele de se îngropa definitiv în mlaștina propriilor sale greșeli existențiale. Aceasta înseamnă că omul

în cauză - la fel ca și umanitatea în ansamblu - a parcurs un traseu evolutiv defectuos. Dacă omul ar fi continuat să se comporte în acest fel, s-ar fi scufundat iremediabil în mlaștina erorii. La fel ca și umanitatea în ansamblu, omul respectiv avea toate șansele de a fi eliminat definitiv de pe scena istoriei.

La nivelul istoriei umanității, în perioada de timp corespunzătoare încarnării cu numărul 30 a omului din acest exemplu, cantitatea de noxe karmice se acumulase atât de mult, încât, potrivit legilor cosmice, urma să se producă un deznodământ tragic: o catastrofă terestră îngrozitoare, în decursul căreia umanitatea avea să fie măturată de pe scena istoriei. După cum afirmă ființele din lumea eterică, în acea perioadă, care corespunde din punct de vedere istoric cu perioada de dinaintea începutului Erei creștine, undeva, în ceruri, s-a pus dramatica întrebare: ce este de făcut ?

Revenind la cercetarea petelor karmice ale omului din exemplul de mai sus, se poate remarca o modificare semnificativă a culorilor emise de steluțe, începând cu a 31-a încarnare. Petele întunecate ce învăluie steluțele tind treptat să se deschidă la culoare și să devină mai luminoase începând cu cea de-a 31-a încarnare. Totuși, elevarea coloristică nu se datorează omului respectiv și efortului său conștient către mai bine. Elevarea coloristică a steluțelor-încarnări se datorează influenței globale a lui Iisus Hristos, ceea ce înseamnă că existența cu numărul 31 a respectivei persoane s-a produs la scurt timp după răstignirea, moartea, învierea și înălțarea lui Iisus Hristos.

Afirmațiile cu privire la omul al cărui corp duh are în prezenta existență culoarea aurie - care este doar un caz printre multe altele - sunt valabile pentru toți oamenii. Astfel, se impune o concluzie fundamentală: înainte de Era creștină, în perioada care urma morții fizice, oamenii nu erau

capabili să conștientizeze decât foarte puțin că, în existența materială, au comis greșeli; drept urmare, le-au repetat și în existențele următoare. Dacă lucrurile ar fi continuat în acest mod, oamenii s-ar fi scufundat definitiv în mlaștina slăbiciunii, a viciului și a nedreptății și nu ar fi existat nici o forță care să-i scoată de acolo. Modificarea culorii și luminozității steluțelor-încarnări, începând cu încarnările desfășurate în Era creștină, indică faptul că umanitatea a intrat sub ocrotirea directă a lui Iisus Hristos.

Prin activitatea neîncetată a lui Iisus Hristos, fiecare om, la fel ca umanitatea în ansamblu, a cunoscut un proces de maturizare aurică și, implicit, de evoluție morală. În urma evenimentelor petrecute acum 2000 de ani, omul vechi s-a transformat radical, devenind omul nou.

☞ Un fapt de viață actual, prezent, vital ...☞

Așadar, nu ființa umană, singură, a realizat turul de forță al evoluției personale, remarcat în modificarea benefică a culorilor emise de steluțe, ci Ființa care i-a venit în ajutor pentru a o determina să nu se mai piardă în hățișurile existenței materiale. Ființa care a venit în ajutorul oamenilor este Iisus Hristos.

Niciun om nu poate evolua de unul singur, iar dacă se încapățânează să evolueze singur întâmpină dificultăți copleșitoare. Prin răstignirea, moartea, învierea și înălțarea la cer, Iisus Hristos a plătit Prețul mântuirii, pentru ca toți oamenii să se poată elibera sau, mai corect spus, să se poată mântui. Astfel, de două mii de ani, umanitatea are în persoana lui Iisus Hristos pe Mântuitorul care a plătit Prețul Mântuirii.

După jertfa pe cruce, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a devenit Părintele și Ocrotitorul direct al întregii umanități.

El a devenit Domnul tuturor sufletelor din Terra aurica. Prin jertfa Sa, Iisus Hristos a răscumpărat sufletele tuturor oamenilor.

Pentru a intra în fluxul mântuirii, oamenii trebuie să se deschidă, atât auric, cât și suflătește. Din punct de vedere auric, fiecare om este un circuit oscilant deschis, care recepționează și emite energie, informație și substanță. Din păcate, de-a lungul reîncarnărilor, datorită acumulării noxelor energetico-informaționale - karma -, oamenii s-au închis progresiv, astfel că nu mai pot primi ceea ce cosmosul și structurile sale le oferă. Astfel, pentru oameni a devenit necesară atât o nouă deschidere aurică, cât și o nouă deschidere suflătească. Noua deschidere aurică a oamenilor se produce imediat după nașterea în lumea fizică, printr-un eveniment de o importanță excepțională: botezul creștin. Prin botezul creștin, oamenii se pun, auric, sub influența protectoare a lui Iisus Hristos. În schimb, deschiderea suflătească se produce în momentul în care oamenii îl recunosc liber consimțit, conștient, pe Iisus Hristos ca fiind Ocrotitorul suprem și unicul Mântuitor. Ulterior, prin rugăciune sau prin rostirea numelui Său, oamenii întăresc această recunoaștere.

Prin rostirea repetată a numelui lui Iisus Hristos ori prin rugăciune se activează corpul haric al plaselor mesianice, iar oamenii se pun sub protecția lui Iisus Hristos. Simultan se formează chakra iubirii, Shainiah, chakra situată în dreptul inimii fizice. Prin chakra iubirii se face legătura dintre Iisus Hristos și Dumnezeu Tatăl. Prin rostirea numelui Său ori prin rugăciune, care înseamnă mai mult decât simpla recunoaștere teoretică a lui Iisus Hristos ca Prieten, Ocrotitor și Mântuitor, fiecare om înțelege că trebuie să se conformeze învățăturilor Marelui Model. În momentul în care se conformează nu numai în vorbă, ci și în faptă

învățăturilor lui Iisus Hristos, substanța sufletească se modifică, iar oamenii conștientizează acel îndemn, atât de puțin înțeles, din Evanghelie: “Lasă pe mama ta, pe tatăl tău, pe frații tăi și urmează-Mă”.

Din păcate, unele concepții actuale pe care am putea să le definim drept pseudospiritualiste, îl situează pe Iisus Hristos undeva, departe, într-un cer inaccesibil, rupându-l de oameni și de existența cotidiană - unde este atâta nevoie de El. În virtutea unei asemenea concepții, rugăciunea pare ceva deplasat și gratuit, dacă nu total iluzoriu, căci, la urma urmei, nu te poate auzi nimeni. În urma experiențelor sale, Eugen confirmă faptul că Iisus Hristos se manifestă în prezentul continuu, de unde călăuzește în mod concret umanitatea. Acesta este motivul pentru care Fiul lui Dumnezeu nu este undeva departe, într-un “cer” inaccesibil, imposibil de atins, foarte depărtat de oameni. Iisus Hristos este singura ființă care se poate manifesta “în șapte paliere cuantice, în șapte timpuri și în șapte perioade”, astfel încât expresia “la dreapta Tatălui”, cel puțin în context, indică de fapt doar poziția sa ierarhică în cosmos. Iisus Hristos se află simultan “la dreapta Tatălui”, în lumea eterică și în toate celelalte paliere cuantice, perioade și timpuri.

Iisus Hristos se opune - atât la nivelul auric-microcosmic, cât și la nivelul macrocosmic - tentativelor Fiilor întunericului de a distruge umanitatea. Fără activitatea Sa, oamenii ar fi căzut demult pradă forțelor potrivnice ce caută din rășputeri să-i elimine de pe scena cosmosului. Există o luptă dramatică pentru fiecare faptă, pentru fiecare om, pentru fiecare suflet. Lupta se dă la toate nivelurile Terrei aurice. La această luptă participă toți Fiii Luminii. Lupta perpetuuă între forțele cosmice, între Fiii Luminii și Fiii întunericului se dă atât la nivelul macrocosmosului, cât și la nivelul microcosmosului.

Lupta dintre moralitate și imoralitate se desfășoară cu armele și cu suporturile existente în lumea materială, prin intermediul oamenilor. În lumea materială, unii oameni îndeamnă fățîș la crimă, tâlhărie, prostituție sau adulter; toate acesta sunt, în cele din urmă, rodul influențelor Fiilor întunericului. Alții îndeamnă la echilibru și la normalitate, la respectarea regulilor morale, iar aceasta se realizează prin activitatea lui Iisus Hristos și a Fiilor Luminii.

Lucifer și Fiii întunericului urmăresc discreditarea totală și definitivă a oamenilor în fața lui Dumnezeu. În final, Fiii întunericului urmăresc distrugerea totală a umanității pentru “a fi la fel ca la începuturi”, când, afirmă ele, “Dumnezeu ne iubea pe noi cel mai mult.” Iisus Hristos urmărește desăvârșirea rapidă a evoluției omului, prin dezvoltarea nivelului vectorial evolutiv de la o existență încarnată la alta. Fiind aici și acum, în prezentul continuu, Iisus Hristos suferă pentru toate faptele rele și pentru toate erorile noastre, iar acea frumoasă rugăciune creștină, care începe prin formula “Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, iartă-mă, căci prin păcatele mele eu Te-am răstignit”, s-ar putea să conțină mai mult adevăr decât suntem pregătiți să acceptăm.

Influența lui Iisus Hristos a făcut să nu se mai poată vorbi despre o evoluție individuală, ci despre o evoluție colectivă, în care comuniunea aurică, sufletească și spirituală între oameni a devenit motorul principal.

Astfel, creștinismul nu este o simplă poveste, bună de spus copiilor iarna, la gura sobei, în care este narată povestea unui bărbat înalt și frumos care a fost răstignit pe nedrept acum 2000 de ani; ci este un fapt de viață actual, prezent, vital, a cărui poveste, la fel de frumoasă, se spune, secundă de secundă, de două mii de ani și se va spune atâta timp cât va exista Terra Aurica.

PARTEA A DOUA
ODISEEA SPIRITULUI

EVOLUȚIA OMULUI

☞ **Viața, suprema formă de inițiere** ☞

Demersul acestei cărți, care este situat în perspectiva înțelegerii mecanismelor de funcționare ale auri, se raportează la modul în care arată structura energetică la omul obișnuit al timpurilor noastre. De aceea, accentul este pus pe observarea, interpretarea și înțelegerea proceselor energetice subtile ce au loc la omul obișnuit: omul zilelor noastre, omul care pur și simplu își vede de treburile sale și de existența sa cotidiană și nu urmează tehnici de auto-îmbunătățire.

Se afirmă adesea că oamenii evoluează haotic - în cazul în care se acceptă ideea că oamenii evoluează și nu regresează -, iar cei mai mulți dintre noi ne întrebăm dacă, într-adevăr, există o anumită logică sau un anumit sens în toate evenimentele existenței.

“Singurul sens al vieții este să-i dăm un sens”, spunea cândva unul dintre marii noștri contemporani. Totuși, dincolo de frumusețea aforismului, lucrurile sunt ceva mai complexe, iar a te întreba dacă viața are sau nu un sens este echivalent cu a te întreba dacă merită sau nu să trăiești. Și, astfel, ajungem la ceea ce spunea cândva scriitorul francez Albert Camus, pentru care problema fundamentală a filosofiei, departe de a fi acel ipotetic raport dintre spirit și materie propovăduit de materialism, constă în opțiunea

fiecărui om - prin liberul arbitru - de a trăi sau de a muri. Prin simplul fapt de a trăi, fiecare om a descoperit singur răspunsul la problema fundamentală a filosofiei, alegând, în fond, să respecte darul lui Dumnezeu, Viața, și să o ducă până la capăt. Desigur, în cazul în care dă un răspuns pozitiv problemei fundamentale a filosofiei, este foarte frumos ca omul să acorde vieții sensul pe care-l dorește. Dar, înainte de a se gândi măcar la așa ceva, este cazul să dea Cezarului ce-i al Cezarului, adică să dea Vieții ca atare - Viața manifestată prin intermediul unor forțe înalte - ce-i al ei.

Premisa acestui demers este că nimic nu este lăsat la voia întâmplării, că oamenii parcurg un proces de maturizare spirituală, dar, mai ales, că evoluția se realizează prin acumulare de experiență. Viața pune în fața fiecărui om ceea ce are nevoie pentru a evolua. Evenimentele existenței fiecăruia dintre noi reprezintă mijloacele cele mai potrivite prin care are loc evoluția. Viața are un sens, suferințele au un sens, existența fiecăruia, ca și evenimentele cotidiene, au un sens mai adânc decât lasă să se înțeleagă aparențele. Viața - toate evenimentele vieții -, destinul ca atare, reflectă ceea ce nu este omul, dar trebuie să devină pentru a-și ocupa locul pe care-l merită și care-i este menit încă de la începutul creației, în gigantul ansamblu care este cosmosul. Din acest punct de vedere, evenimentele vieții fiecărui om, departe de a fi simple întâmplări fără sens, sunt efectele lipsurilor - ale "păcatelor" - ale bolilor karmice reflectate în aură.

Lipsurile sunt cele care, în fond, au făcut posibilă și au condiționat încarnarea și existența în lumea materială. **Viața însăși este o profundă formă de inițiere, iar evenimentele vieții fiecărui om în parte reprezintă forma de inițiere de care acel om are nevoie.**

Totuși, dacă, în mod conștient și voluntar, un om alege o formă suplimentară de inițiere sau de auto-îmbunătățire

psiho-mentală și spirituală - formă aflată în concordanță cu caracteristicile definatorii ale actualei etape de evoluție a umanității, care nu poate fi decât creștină -, iar acest lucru este făcut cu discernământ și cu inteligență, este cu atât mai bine.

Cât despre folosirea termenului de **evoluție**, acesta trebuie înțeles în context, căci sensurile sale spirituale nu sunt identice cu cele folosite de concepția materialistă, care consideră că totul “evoluează” de la simplu la complex. Din punct de vedere spiritual, omul actual este rezultatul unei căderi. Această cădere s-a produs în urma despărțirii de Dumnezeu, despărțire care s-a produs în momentul în care omul nu a mai respectat Poruncile lui Dumnezeu - care formează Firea lucrurilor sau Ordinea cosmică. Despărțindu-se de Creatorul său, Dumnezeu, omul a involuat.

După ce a atins pragul cel mai de jos al involuției sale, omul trebuie să se reîntoarcă cel puțin la stadiul existențial pe care-l avea înaintea căderii. Acest proces de reîntoarcere poate fi privit ca o evoluție. Și, de fapt, este o evoluție spirituală. Acesta este de altminteri sensul vieții: reîntoarcerea la Dumnezeu.

❧ Principiul termometrului ❧

Precum a fost menționat, omul este un sistem format din patru ansambluri sau subsisteme: subsistemul spiritului, subsistemul corpului duh, subsistemul sufletului și subsistemul corpurilor aurice exterioare sau derivate (corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior etc).

Evident, baza funcționării acestor subsisteme în palierul material este trupul. Fiecare subsistem este situat pe câte un nivel cuantic; astfel se poate vorbi despre patru niveluri cuantice: nivelul cuantic al spiritului, nivelul cuantic

al corpului duh, nivelul cuantic al sufletului, nivelul cuantic al corpului eteric și al aurei exterioare. Deși există relații de interacțiune între cele patru subsisteme ce compun ființa omului, fiecare evoluează oarecum independent, în propriul său registru evolutiv. Între toate subsistemele există, fără nici o îndoială, relații de conexiune și de intercondiționare, dar, în ansamblu, fiecare se manifestă independent, potrivit naturii sale, pe propriul său palier cuantic. Spiritul are propriul său nivel de evoluție. La fel, corpul duh are nivelul său de evoluție. Sufletul, corpul eteric interior și corpurile aurice exterioare au, fiecare, nivelul propriu de evoluție.

Cele patru subsisteme se manifestă prin patru tipuri de energii vitale, care circulă pe canalul Sushumna - mai precis spus pe patru mini-canale aflate în interiorul Sushumnei; energiile vitale pornesc din zona sacrală, acolo unde cele patru paliere cuantice se întrepătrund într-un spațiu de câțiva milimetri, formând o plasă asemănătoare filamentului unui bec. Fiecare dintre cele patru tipuri de energie vitală urcă pe mini-canalele Sushumnei, alimentând în mod progresiv chakrele principale și chakrele secundare.

Evoluția omului, mai precis stabilirea nivelului evolutiv al unui om, este evidențiată de urcarea celor patru tipuri de energii vitale prin cele patru canale din interiorul Sushumnei. Pentru a folosi o comparație cu ceea ce există în lumea fizică, canalul Sushuma se aseamănă cu un termometru. Nivelul de urcare a celor patru tipuri de energie vitală pe canalul Sushuma indică astfel “temperatura” interioară a omului, adică nivelul său evolutiv.

Cândva, în trecut, structura aurică a oamenilor era întrucâtva diferită de cea actuală, iar cele patru tipuri de energii vitale se manifestau independent. Fiecare tip de energie vitală se ridica pe canalul Sushumna în funcție de nivelul evolutiv propriu. La oamenii din prezent, spre

deosebire de cei din trecut, cele patru tipuri de energie vitală urcă simultan, prin inducție, pe canalul Sushumna. Acest fapt se datorează faptului că, la oamenii din prezent, energia vitală a sufletului blochează celelalte trei tipuri de energie vitală (a spiritului, a corpului duh și a corpurilor aurice derivate) și nu le mai lasă să urce separat. Într-un fel, se poate spune că energia vitală a sufletului învăluie prin inducție celelalte tipuri de energie vitală.

În consecință, energiile vitale ale spiritului, corpului duh și structurilor aurice exterioare, chiar dacă ar putea urca pe canalul Sushumna mai sus decât energia vitală a sufletului, sunt blocate de aceasta. Astfel, se poate vorbi despre o rezultantă vectorială (după principiul descompunerii vectorilor din fizică), dată de nivelul de urcare simultană a celor patru tipuri de energii, care indică nivelul general de evoluție. Acest mod de manifestare a energiei vitale este ceea ce putem denumi a fi **principiul termometrului**.

❧ Paradigma evoluției ❧

Precum a fost menționat, de-a lungul Sushumnei se află dispuse cele șapte chakre principale. Prin intermediul evenimentelor vieții, energia vitală privită ca rezultantă vectorială este împinsă de la baza coloanei vertebrale în sus, iar chakrele - mai precis petalele chakrelor - intră treptat în stare de funcțiune, devenind luminoase.

Urcând de-a lungul Sushumnei, energia vitală - ca rezultantă vectorială - este atrasă de fiecare chakra. Cu cât energia vitală urcă mai sus pe canalul Sushumna, vitalizând chakrele, cu atât se poate spune că omul este mai evoluat.

Procesul urcării energiei vitale pe canalul Sushumna, paralel cu intrarea în stare de funcțiune a chakrelor, se desfășoară de-a lungul întregii vieți. Începând cu momentul

nașterii, fiecare om dobândește experiențe de viață, precum și informații din mediu; aceste informații ajung sub forma unei energii luminoase la chakre, care au rolul de a le metaboliza. Experiențele de viață și informațiile din mediu sunt înmagazinate în petalele chakrelor.

Concomitent cu acumularea experienței de viață, din sediul sacral este emisă una din cele patru tipuri de energii vitale, care se manifestă prin rezultanta vectorială evolutivă. Experiențele omului, fiind înmagazinate în petalele chakrelor sub forma unor impulsuri energetice luminoase, atrag energia vitală corespunzătoare. Evoluția spirituală a unui om este, așadar, rezultatul cumulat al experiențelor de viață și, implicit, a reacției celor patru paliere cuantice, care se manifestă prin cele patru tipuri de energii vitale. Cele patru tipuri de energii sunt emise datorită atracției naturale a unei chakre. Chakra este cea care atrage energia vitală și nu energia vitală este cea care urcă singură. În momentul în care omul are o anumită experiență de viață sau trăire interioară, petala unei chakre intră brusc în stare de activitate, atrăgând simultan, ca un magnet, energia vitală a unuia dintre cele patru paliere cuantice.

Evoluția umană se desfășoară de-a lungul a șapte etape principale. Fiecare dintre cele șapte etape corespunde intrării în stare de funcțiune a unei chakre și urcării energiei vitale - rezultanta vectorială - de-a lungul canalului Sushumna până la nivelul corespondent. Urcarea energiei vitale - a rezultantei vectoriale - pe Sushumna, după **principiul termometrului**, și activarea progresivă a sistemului celor șapte chakre este temelia a ceea ce putem denumi "**paradigma evoluției umane**".

Paradigma evoluției umane este, de fapt, o școală care cuprinde șapte clase. Aceasta este **Școala vieții**. Fiecare dintre cele șapte chakre reprezintă o treaptă sau o clasă

evolutivă. Astfel, când energia vitală - rezultanta vectorială - ajunge la jumătatea distanței între muladhara și svadistan, omul pătrunde în prima clasă evolutivă. Când energia vitală cvadruplă urcă pe Sushumna până la nivelul chakrei svadistan, omul pătrunde în cea de-a doua clasă. Când energia vitală urcă până la nivelul chakrei manipura, omul pătrunde în a treia clasă. Când energia vitală urcă pe Sushumna până la nivelul chakrei anahata, omul pătrunde în a patra clasă. Când energia vitală urcă până la nivelul chakrei vishuddi, omul pătrunde în cea de-a cincea clasă, iar în momentul în care energia vitală urcă până la nivelul chakrei ajna, omul pătrunde în cea de-a șasea clasă evolutivă. În mod normal, urmând aceeași logică, ar trebui ca, în momentul în care energia vitală depășește chakra ajna și pornește spre chakra sahasrara, omul să intre în a șaptea clasă evolutivă. Totuși, începând de la nivelul ajnei, lucrurile încep să se complice. Evoluția dobândește o turnură specială, diferită de ceea ce ne-am putea imagina în stadiul actual de înțelegere.

În epoca de astăzi nu există prea mulți oameni din clasa întâi; această clasă este depășită de mai toți oamenii. De asemenea, nu există prea mulți oameni din clasele a șasea și a șaptea. Cel mai înalt nivel evolutiv este clasa a cincea. Oamenii din cea de-a șasea categorie sunt extrem de puțini; mulți dintre ei sunt retrași, undeva, în afara civilizației omenesti, în schituri, mănăstiri sau în alte locuri izolate. Oamenii din a șaptea clasă sunt inexistenți, cel puțin în marile orașe. Din acest motiv, în cele ce urmează, se va face referire doar la oamenii din clasele evolutive a doua, a treia și a patra. Cei mai mulți dintre oamenii care trăiesc în prezent și care formează media, fac parte din clasa a treia evolutivă - clasă ce ține de activitatea pleneră a chakrei manipura și de urcarea corespunzătoare a energiei vitale - rezultanta vectorială.

Așadar, fiecare clasă a **Școlii vieții** este legată de intrarea în stare de funcțiune, prin intermediul experiențelor de viață, a unei chakre și de urcarea energiei vitale pe canalul Sushumna. Chakrele nu fac altceva decât să metabolizeze experiențele de viață și să le transforme în însușiri la nivel auric. Fiecare petală a unei chakre are rolul său specific; petalele intră în funcțiune doar în momentul în care omul are un anumit tip de experiență.

Totuși, parcurgerea celor șapte clase evolutive ale Școlii Vieții nu se poate produce într-o singură existență. Urcarea energiei vitale de-a lungul celor șapte chakre principale se face de-a lungul multor existențe. Treptat, de-a lungul existențelor de spirit încarnat în lumea materială, prin experiențe de viață multiple și variate, se produce intrarea în funcțiune a petalelor chakrelor și ridicarea energiei vitale cvadruple de la baza coloanei vertebrale până în creștetul capului, acolo unde se află chakra Sahasrara.

Fiecare chakră are mai multe petale. Muladhara are patru petale, svadistan are șase petale, manipura are zece petale, anahata are douăsprezece petale, vishuddi are șaisprezece petale, ajna are - potrivit tradiției - două petale, iar sahasrara are - potrivit aceleiași tradiții - o mie de petale. Dacă paradigma evoluției realizată potrivit principiului termometrului presupune parcurgerea celor șapte clase ale Școlii Vieții, atunci fiecare petală a unei chakre ar corespunde unui trimestru. Vorbind metaforic, se poate spune că energia vitală cvadruplă - rezultanta vectorială - face patru pași până la prima chakra, încă șase pași până la a doua, alți zece pași până la a treia, încă doisprezece pași până la a patra, alți șaisprezece pași până la a cincea, încă doi pași până la a șasea, și alți o mie de pași până la chakra a șaptea. Este lesne de înțeles că “pașii” corespund petalelor chakrelor, adică trimestrelor din cele șapte clase evolutive.

Din punctul de vedere al simbolisticii chakrelor - simbolistică imprimată în mod efectiv atât la nivelul chakrei, cât și în reprezentările universal folosite - paradigma evoluției umane poate fi ilustrată schematic prin transformarea pătratului în cerc.

Prima chakră, muladhara, corespunde parcurgerii primei etape evolutive; ea poate fi reprezentată printr-un pătrat într-un cerc. Circumferința cercului este egală cu suma laturilor pătratului, ceea ce poartă numele de “cuadratura cercului”. Cercul simbolizează perfecțiunea care există la nivelul Terrei aurice, în care a fost introdus pătratul, adică omul “neșlefuit”.

A doua chakră, svadistan, corespunde celei de-a doua clase evolutive; ea poate fi reprezentată printr-un cerc care circumscrie două pătrate, în interiorul cărora se află un cerc mai mic. Reprezentarea chakrei svadistan semnifică mișcarea, cheia de boltă a evoluției. Cercul semnifică conștiința, iar pătratele semnifică corpurile aurice în curs de șlefuire.

Pentru fiecare dintre chakrele următoare se adaugă câte un pătrat cercului ce le cuprinde pe toate; la nivelul celei de-a șaptea chakre, sahasrara, care corespunde celei de-a șaptea clase evolutive, toate pătratele trasate în cerc formează o stea cu 28 de unghiuri. Cele 28 de unghiuri sunt atât de apropiate unele de altele încât par să formeze o sferă.

ȘCOALA VIETȚII

☞ Reflectarea evoluției în corpul duh ☞

Ceea ce se încarnează la nașterea unui om este ansamblul format din spirit, învelișul spiritului, corpul causal și corpul duh,- adică individualitatea. În perioada prenatală se formează corpul eteric, iar în momentul nașterii se formează ansamblul sufletului - adică personalitatea terestră. Concomitent se formează corpul eteric și corpurile aurice exterioare (emoțional, astral, mental etc).

Un rol important în procesul de formare al corpului eteric îl au chakrele. La toți oamenii, imediat după naștere, chakrele arată identic. La un nou născut, în primele zile după tăierea cordonului ombilical, chakrele arată ca niște sfere puțin alungite ce nu depășesc 3 centimetri, de culoare verde. Ele emit un sunet asemănător unui clinchet vesel de pahare din cristal, care se ciocnesc unele de altele și răspândesc un miros asemănător laptelui proaspăt fiert.

La rândul lor, corpurile aurice exterioare ale nou-născuților par a fi lipsite de conținut. Ele arată ca niște șabloane goale. Corpurile aurice exterioare se formează de-a lungul existenței, fiind proiecția corpului duh prin intermediul sufletului și a corpului eteric - mai precis, prin intermediul chakrelor situate la interfața corpului eteric. La începutul evoluției intră în funcțiune conștiința, adică actul

pur al omului de a lua cunoștință de sine și de lume. Conștiința - care nu este decât capacitatea originară a omului de a percepe lumea - se manifestă prin intermediul limbajului - prin cuvânt. Ulterior, în momentul în care omul poate analiza ceea ce se întâmplă cu el, apare și conștiința. Cele două caracteristici definitorii ale ființei umane aparțin celor două corpuri generate de suflet: corpul conștiinței și corpul conștiinței. Primul corp are forma unei flăcări înalte de aproximativ 60 de centimetri ce pornește din sămânța sufletului, iar al doilea se aseamănă cu o antenă parabolică sau cu o oglindă ce circumscrie întreaga aură.

Corpurile aurice exterioare - corpul emoțional, astral, mental etc - sunt alcătuite din particule foarte mici, un fel de atomi energetici primari, luminoși, de formă cubică. Corpul conștiinței este sigurul element alcătuit din atomi originari de o altă formă decât cea cubică. Corpul conștiinței este format din atomi originari luminoși de formă sferică. În decursul evoluției ființei umane, atomii energetici originari de formă cubică se lovesc unii de alții, iar în urma ciocnirii lor haotice apar mici explozii de energie. Cu timpul, atomii de formă sferică ai corpului conștiinței pătrund printre atomii originari de formă cubică ai corpurilor aurice exterioare; datorită frecării unora de alții, atomii devin din ce în ce mai sferici.

Privit din această perspectivă, procesul evolutiv al ființei umane constă în transformarea progresivă a atomilor originari de formă cubică în atomi sferici. Din punct de vedere psihologic și spiritual, se poate afirma că acest proces constă în transformarea ființei interioare prin intermediul corpului conștiinței; rezultatul poartă numele de conștientizare. Prin conștientizare, omul devine din ce în ce mai moral, căci moralitatea presupune, înainte de toate, respectarea Legilor divine. Conștientizând evenimentele

vieții, omul devine din ce în ce mai conștient de sine și de lume și, în același timp, mai moral; simultan, își modifică structura aurică.

Unii oameni caută “spiritualitatea” cu orice preț, confundând adesea ceea ce ei numesc “evoluție spirituală” cu acumularea de cunoștințe sau cu realizările concrete, palpabile, din lumea materială. Totuși, după cum se prezintă lucrurile la nivelul auri, problema evoluției spirituale trebuie legată în primul rând de moralitatea omului. De altfel, folosirea și aplicarea termenului de moralitate în epoca actuală a împiedicat mult timp înțelegerea mecanismelor de funcționare ale cosmosului și ale omului.

Deși pare a fi asemănătoare unei ecuații cu “n” necunoscute, în esență, ființa omului nu este complicată. Explicarea mecanismelor sale de funcționare este, în realitate, foarte simplă: ființa omului funcționează pe baza acumulării de moralitate. Celelalte caracteristici, care în ochii oamenilor pot avea o importanță deosebită, n-au nici un fel de valoare și nu sunt luate în calcul decât ca simple încadrări exterioare. Astfel, în momentul în care un om ajunge în “lumea de dincolo” și se trage linie la sfârșitul unei existențe în lumea materială, nu îl întreabă nimeni nici câte cărți a citit, nici ce școli înalte a făcut, nici ce cunoștințe a acumulat, nici măcar ce fel de exerciții de concentrare sau de meditație a practicat. Aspectele considerate în lumea de “aici” ca fiind importante - precum acumularea de cunoștințe sau de averi -, nu sunt luate în calcul în momentul în care omul a trecut “dincolo”. Contează doar nivelul de moralitate pe care l-a atins.

Acumularea de moralitate înseamnă, pur și simplu, respectarea Legilor Divine. Legile Divine nu au fost date de oameni, ci au fost date de Dumnezeu. Întregul cosmos este alcătuit pe baza acestor Legi, care sunt înscrise, dintru

eternitate, în mecanismul său de funcționare. Legile divine formează Ordinea cosmică sau Firea lucrurilor. Problema este simplă: cine respectă Legile Divine se încadrează în mecanismul de funcționare al cosmosului.

În fond, cine respectă Legile Divine se alătură lui Dumnezeu însuși, “împlinind voile Sale”. Cine nu le respectă, devine la fel ca o roțiță ce se opune mecanismului din care face parte. Și ce se întâmplă în cazul în care roțițele unui uriaș mecanism sau ale unui simplu motor nu mai vor să funcționeze? Răspunsul este foarte simplu: vine tehnicianul sau inginerul de serviciu și încearcă să le repare, pentru a funcționa la parametrii normali. Spre deosebire de lumea materială, locul unde roțițele pot fi înlocuite și aruncate la fiare vechi, în cosmosul spiritual nimeni nu este înlocuit. Oamenii sunt determinați, prin aceleași Legi Divine, să se corecteze pentru a deveni elemente viabile și “funcționale” în marele sistem cosmic.

Din punctul de vedere al alchimiei aurice, procesul se prezintă în felul următor. Pe timpul vieții, modul de comportament al unui om - gradul său de moralitate ce derivă din respectarea Legilor divine - se reflectă în structurile aurice ale personalității: în suflet, în corpul eteric, în corpurile aurice exterioare: emoțional, astral, mental etc. Imediat după moarte, conținutul energetic-informațional al sufletului și al corpurilor aurice exterioare este aspirat (la propriu) prin chakre în corpul duh, care metabolizează toate experiențele acumulate de suflet de-a lungul existenței în lumea materială.

Corpul duh are o culoare unică pe toată durata vieții unui om, nefiind influențat de modificările trecătoare ale celorlalte structuri ale auri - ale sufletului sau ale corpurilor aurice exterioare. Nu ar avea cum, fiind situat pe un alt nivel cuantic. Culoarea unică a corpului duh se modifică abia după

momentul morții, după ce a procesat conținutul energetico-informațional provenit din suflet și din corpurilor aurice exterioare. Firește, calitatea corpului duh nu se reflectă doar în culoare, ci și în celelalte caracteristici: luminozitate, vechime, sunet și miros. Datorită faptului că în epoca noastră predomină imaginea vizuală, este de înțeles că accentul este pus doar asupra acestei caracteristici. De altfel, este dificil să aproximezi un sunet, o vechime sau un miros în cuvinte uzuale. Este mult mai simplu să reduci totul la un nume - un nume de culoare - înglobând totul într-o categorie.

Vorbind despre culorile corpului duh, nu trebuie însă pierdut din vedere ce înseamnă o culoare. Ceea ce un om percepe ca fiind o culoare nu este altceva decât o energie, deci o vibrație modulată atât în amplitudine, cât și în frecvență; pentru percepția omenească această energie se manifestă ca o culoare. Dacă oamenii ar putea observa undele radio cu ochiul liber, atunci, în mod sigur, ar remarca faptul că undele cu frecvență mică bat spre culorile “joase” ale spectrului solar, roșu, portocaliu sau galben, în timp ce undele cu frecvență înaltă bat spre culorile înalte, precum albastru, indigo sau alb. Același fenomen se produce și în cazul corpului duh, cu diferența că acesta nu este format din energii radio, ci din energii spirituale.

Culoarea corpului duh nu este altceva decât reflectarea nivelului de moralitate sau, cu alte cuvinte, “căldura” spirituală a unui om, - gradul în care respectă Legile divine ale cosmosului, Poruncile lui Dumnezeu. Această “căldură” spirituală sau moralitate este detectabilă și măsurabilă datorită faptului că, la fel ca orice altă energie, se manifestă prin culoare și sunet. În funcție de nivelul evolutiv, culoarea corpului duh corespunde culorilor spectrului solar, de la roșu închis la albul strălucitor. De asemenea, culoarea corpului duh este în relație directă cu culorile pe care chakrele eterice

le manifestă în decursul existenței cotidiene. În mod cât se poate de evident, corpul duh se află pe un palier cuantic, iar corpul eteric pe un alt palier cuantic, dar elementele ce fac legătură între ele sunt chakrele.

Precum a fost menționat, chakrele sunt ca niște cilindri; la un capăt al acestor cilindri se află chakrele-atribut de la nivelul corpului duh, iar la celălalt capăt se află chakrele eterice, de forma unor pâlnii. Astfel, chakrele funcționează ca un tot unitar; ceea ce se manifestă la nivelul corpului eteric este în conexiune strânsă cu ceea ce se manifestă la nivelul corpului duh, chiar dacă este vorba despre paliere cuantice diferite. Acesta este motivul pentru care cercetarea structurii chakrelor oferă informații referitoare la caracteristicile corpului duh.

Culorile cele șapte chakre corespund celor șapte culori ale spectrului solar; astfel, muladhara are culoarea roșie, svadistan are culoarea portocalie, manipura are culoarea galbenă, anahata are culoarea aurie, vishuddi are culoarea albastră, ajna are culoarea indigo, iar sahasrara are culoarea albă. În consecință, dacă un om are în stare de activitate chakra muladhara, iar energia vitală - este vorba, firește, despre rezultanta vectorială a celor patru tipuri de energii vitale descrise anterior - se ridică până la nivelul acestei chakre, culoarea corpului său duh are culoarea roșie. Dacă un om are în stare de activitate chakra svadistan, în mod sigur corpul său duh are culoarea portocalie. Dacă un om are în stare de activitate chakra manipura, culoarea corpului său duh este galbenă. Dacă un om are în stare de activitate chakra anahata, iar energia vitală se ridică până la nivelul acestei chakre, are un corp duh de culoare aurie (până acum 2000 de ani, corpul duh avea culoarea verde). Dacă un om are în stare de activitate chakra vishuddi, are un corp duh de culoare albastră. După toate probabilitățile, acest aspect este

valabil și pentru chakrele ajna și sahasrara, dar nu prea există oameni cu un corp duh de culorile corespunzătoare, după cum nu există oameni cu un corp duh de culoare roșie, nivel care a fost depășit cu mult timp în urmă.

În afara culorilor de bază, la nivelul chakrelor mai există o serie de culori intermediare, ce pot fi clasificate în funcție de numărul petalelor fiecărei chakre. Astfel, muladhara are 4 nuanțe de roșu, corespunzătoare celor 4 petale; svadistan are 6 nuanțe de portocaliu, corespunzătoare celor 6 petale; manipura are 10 nuanțe de galben corespunzătoare celor 10 petale; anahata are 12 nuanțe de auriu, corespunzătoare celor 12 petale; vishuddi are 16 nuanțe de albastru, corespunzătoare celor 16 petale; ajna are 2 nuanțe de indigo, corespunzătoare celor 2 petale; sahasrara ar trebui să aibă, potrivit tradiției, 1000 de nuanțe de alb, corespunzătoare celor 1000 de petale.

După același principiu, și la nivelul corpului duh, acumularea de moralitate de-a lungul existențelor trupești se realizează în șapte etape sau clase, fiecare clasă putând fi caracterizată printr-o culoare a corpului duh; fiecare nuanță intermediară, ce corespunde intrării în funcțiune a câte unei petale a unei chakre, poate fi comparată cu un trimestru. Astfel, de exemplu, prima clasă, specifică tipului de om cu corpul duh de culoare roșie, are 4 trimestre corespunzătoare celor patru petale și nuanțelor intermediare de roșu; a doua clasă are 6 trimestre, a treia clasă are 10 trimestre, a patra clasă are 12 trimestre și așa mai departe. Atunci când se face caracterizarea aurică a unui om și stabilirea nivelului său evolutiv, se iau în calcul atât clasa evolutivă - ce corespunde culorii de bază -, cât și trimestrul în care acesta se află la un moment dat; în acest context se pot folosi expresii de genul “roșu 3”, “galben 9” sau “albastru 10” - cifrele indicând cu precizie trimestrul “clasei” în care se găsește.

De-a lungul unei existențe în lumea materială, omul acumulează la nivelul corpului duh în jur de două, maxim trei nuanțe. De exemplu, dacă un om s-a încarnat cu un corp duh de nivelul galben 5, la sfârșitul vieții, în cel mai bun caz, poate crește până la galben 7, foarte rar până la galben 8. Această creștere calitativă este asimilată complet abia după momentul morții, când experiențele vieții și, în consecință, bagajul existențial karmic cu care omul trece în lumea de dincolo, sunt fixate definitiv la nivelul corpului duh.

La scurt timp după momentul morții, corpul duh își modifică culoarea (nuanța), vechimea, sunetul și mirosul, proporțional cu efortul făcut în timpul vieții terestre.

❧ Cele șapte clase evolutive ❧

Întrucât oamenii se împart în șapte clase evolutive, este de la sine înțeles că, pentru a cerceta modul în care are loc dezvoltarea și maturizarea lor aurică, trebuie ținut cont de particularitățile fiecărei clase.

Datorită faptului că oamenii sunt atât de diferiți, procesul dezvoltării aurice poate fi descris doar dacă întregul proces este simplificat. Plecând de la premisa rezultată din analiza sistemului auric uman - după care viața are un sens pentru toți oamenii, nimeni nu este lăsat la bunul plac al forțelor oarbe, iar existența cotidiană a fiecărui om reprezintă suprema formă de inițiere -, pătrundem astfel chiar în esența modului de înțelegere a omului și a existenței sale întrupate.

Astfel, prima etapă a procesului evolutiv al unui om prin Terra aurica - **omul din clasa întâi evolutivă a Școlii vieții** - presupune dezvoltarea primei chakre, muladhara.

Omul din clasa întâi, care se află la primele sale încarnări, este legat de elementul pământ și de aspectele pur materiale ale existenței terestre. Culoarea specifică a

corpului duh ce aparține unui om din prima clasă evolutivă este culoarea metalului topit, culoarea Soarelui la răsărit, alfa evoluției umane. Simultan cu intrarea în funcțiune, în mod treptat, a celor patru petale ale chakrei muladhara, corpul duh al unui om din prima clasă evolutivă își modifică culoarea, de la nuanța metalului topit la roșu.

Omul din clasa întâi evolutivă nu are conștiința a ceea ce percepe și trăiește, ci doar conștiința. Atât conștiința, cât și conștiința sunt manifestările celor două corpuri care țin de suflet - corpul conștiinței și corpul conștiinței. Prin încarnări repetate, omul din clasa întâi evolutivă dobândește din ce în ce mai multă conștiință. Nivelul energetic al aerei omului din clasa întâi evolutivă este scăzut, iar mirosurile sunt neclare și amestecate. Aura omului din clasa întâi este alcătuită din atomi originari de forma unor cubulețe luminoase, care se mișcă greoi și haotic; atomii originari de formă sferică ai corpului conștiinței străbat cu greu atomii de formă cubică ai celorlalte corpuri aurice. Corpul conștiinței se mișcă cu dificultate prin aură, ceea ce înseamnă că atenția și capacitatea de focalizare a atenției este foarte redusă.

Prima clasă evolutivă a Școlii vieții presupune începutul cunoașterii mediului și efortul din partea sufletului de a fi conștient de ceea ce îl înconjoară. Îngerii Veghetori din lumea eterică, care se exprimă într-un mod diferit de limbajul uman, spun că, în prima clasă evolutivă, omul capătă “cunoașterea conștiinței” cu privire la ceea ce îi indică organele de simț: natura și ființele. Actualmente, oamenii din prima clasă sunt rari, iar în cazul în care se nasc, nu trăiesc foarte mult. La începutul evoluției, oamenii au nevoie de nașteri și de morți repetate la intervale scurte, pentru a putea urca cât mai repede în clasa a doua.

Treptat, oamenii din prima clasă evoluează prin intermediul unor experiențe de viață variate; în mod paralel,

energia vitală - rezultanta evolutivă - urcă pe Sushumna pentru a pătrunde în chakra svadistan, ceea ce corespunde cu începutul celei de-a doua clase evolute.

La omul din cea de-a doua clasă evolutivă a Școlii vieții, omul centrat în chakra svadistan, energia vitală - rezultanta evolutivă - urcă pe Sushumna până în apropierea ombilicului. Corpurile aurice ale omului din a doua clasă sunt alcătuite din atomi originari ceva mai sfericizați. Muchiile și laturile atomilor originari se șlefuiesc din ce în ce mai mult datorită ciocnirilor și frecării repetate, generate de efortul omului de a fi din ce în ce mai conștient de sine și de lumea care-l înconjoară.

La omul din cea de-a doua clasă se manifestă corpul conștiinței, care nu era activ la omul din clasa întâi. Între corpul conștiinței și corpul conștiinței se formează o diferență de potențial: corpul conștiinței este încărcat cu energie negativă, iar corpul conștiinței este încărcat cu energie pozitivă. Apărut primul, corpul conștiinței este mereu cu o treaptă mai sus decât corpul conștiinței. Astfel, în momentul formării corpului conștiinței, corpul conștiinței se află deja pe cel de-al doilea nivel. În momentul în care conștiința percepe ceva nou, la nivelul corpului conștiinței are loc un flash energetic, semn că omul conștientizează.

A doua clasă evolutivă presupune prima conștientizare a Eului: omul se distinge de mediu pentru a se simți un Eu; după cum se exprimă Îngerii Veghetori, conștientizarea Eului presupune “cunoașterea conștiinței” că omul este o persoană distinctă de mediu și de celelalte ființe vii. Îngerii Veghetori mai afirmă că **“omul cunoaște că este conștient, iar datorită acestui fapt apare ceva nou, inexistent anterior: conștiința și cuvântul. Devenind conștient de conștiință, omul începe să combine învățăturile primei clase evolute cu învățăturile celei de-a doua”**.

În a doua clasă evolutivă, în afara conștiinței care apăruse pe primul nivel, apare deci un element nou: conștiința. Omul devine conștient de sine și de lume sau, altcumva spus, conștientizează Eul (sinele) propriu și lumea.

Prin funcționarea celei de-a doua chakre, omul devine conștient nu numai de sine (de Eul său), ci și de puterea sa trupească. Manifestarea puterii brute în lumea oamenilor determină un nou sentiment, mândria, care este foarte mare la cei situați pe acest nivel evolutiv. La nivelul istoriei a existat o epocă în care majoritatea oamenilor se aflau pe acest nivel evolutiv.

După cum se exprimă Îngerii Veghetori, **“atunci a existat cel mai puternic corp fizic (din istoria umanității); acesta a dus la cunoașterea conștiinței (dobândirea conștiinței) acestui fapt. Atunci a apărut puterea și manifestarea ei, iar rezultatul a fost mândria”**.

În primele două clase evolute, conștientizarea sau “cunoașterea conștiinței” este legată de natură și de ceilalți oameni. În prima clasă evolutivă, omul are cunoașterea conștiinței pământului, adică a ceea ce, astăzi, desemnăm prin termenul generic de natură. Prin natură înțelegem pământul și tot ce cuprinde el: minerale, vegetale, animale. În schimb, clasa a doua permite “cunoașterea conștiinței” oamenilor atât în cadrul relațiilor sociale, cât și prin intermediul partenerului de viață: soțul ori soția.

În cea de-a doua clasă evolutivă, culoarea corpului duh este portocalie, de la portocaliul ce bate spre roșu, specific primului trimestru sau primei petale a chakrei svadistan, până la portocaliul deschis ce tinde să se transforme în galben, specific intrării în funcțiune a ultimei petale. Chakra svadistan are șase petale, deci se poate vorbi despre șase trimestre evolute, fiecărui trimestru corespunzându-i o nuanță în plus, reflectată la nivelul corpului duh.

A treia clasă evolutivă a Școlii vieții presupune urcarea energiei vitale până la nivelul chakrei manipura și intrarea în stare de funcțiune a petalelor acestei chakre. În mod paralel, are loc dezvoltarea corpului mental inferior, a intelectului, a “deșteptăciunii”, a capacității de a investiga natura și mediul social, de a face descoperiri, de a interpreta lumea. La oamenii din clasa a treia volumul corpului mental devine din ce în ce mai amplu - la propriu -, învăluind partea superioară a trupului până la o distanță apreciabilă.

Pe lângă începutul înțelegerii lumii și a sinelui propriu prin intermediul mentalului, a treia clasă evolutivă implică, de asemenea, experimentarea egoismului; ceea ce presupune din partea omului “cunoașterea conștienței că este înșelat sau că înșeală” - după cum se exprimă Îngerii Veghetori. De fapt, în clasa a treia, omul dă piept cu perfidia, cu fățărnicia, cu egoismul, cu mândria excesivă și devine conștient de faptul că înșeală sau că este înșelat. Relațiile sociale, relațiile Eu/Lume și Eu/alt-Eu, formează un ansamblu complex de interconexiuni aurice. Dar principala caracteristică a celei de-a treia clase evolutive rămâne manifestarea egoismului.

Culoarea corpului duh a oamenilor din cea de-a treia clasă evolutivă este galbenul, de la nuanțele ce bat spre roșu-portocaliu spre nuanțele ce bat spre auriul flăcării unei lumânări. Fiecare petală a chakrei manipura înseamnă un trimestru de parcurs, înseamnă o nuanță în plus la culoarea generală a corpului duh; înseamnă, de asemenea, experiențe noi de viață. Atomii originari din aură capătă treptat formă sferică, ceea ce înseamnă o mai amplă conștientizare a lumii și a sinelui propriu. În clasa a treia evolutivă, cunoașterea se bazează exclusiv pe travaliul intelectului. Totuși, inteligența excesivă, știința fără credință, duce în fundături periculoase, căci mentalul este domeniul predilect de acțiune al ființelor luciferice.

În clasa a patra a Școlii vieții, care corespunde cu intrarea în funcțiune a chakrei anahata și urcării corespunzătoare a energiei vitale, compoziția aurei este formată aproape în totalitate din atomi originari sferici, fiind astfel asemănătoare cu cea a corpului conștiinței. Treptat, pe măsură ce omul parcurge cele douăsprezece trimestre, echivalente celor douăsprezece petale, chakra anahata intră în stare de funcționare la parametrii optimi. Datorită faptului că actul cunoașterii este rezultanta contopirii conștiinței cu conștiința, omul din clasa a patra înțelege la justa valoare organizarea lumii și a ființei umane în ansamblu.

La oamenii din cea de-a patra clasă evolutivă, operațiunile specifice mentalului, care analizează, sintetizează și disecă doar în termeni de bine-rău, sunt treptat înlocuite cu operațiunile mentalului superior. Treptat, oamenii din a patra clasă evolutivă se deschid către lume printr-un efort cognitiv care ar putea fi sintetizat într-o singură expresie: “iubire-înțelepciune”. Ca revers, a patra clasă evolutivă presupune “cunoașterea conștiinței” unui element nou: trădarea. Cei care se află în această clasă evolutivă devin conștienți de faptul că minciuna și, în ultimă instanță, trădarea “stau cu regele la masă”. Trădarea se poate manifesta pe toate niveleurile existenței: în ceea ce privește respectarea legilor subtile, în ceea ce privește relațiile sociale sau în ceea ce privește familia.

Paralel cu trădarea, a patra clasă evolutivă presupune cunoașterea unui alt element: angelicul, care este perceput difuz prin aură. Oamenii din cea de-a patra clasă devin conștienți, difuz la început, că nu sunt singuri în univers, că există forțe superioare, manifestate prin ființele îngerești.

Omul clasei a patra evolutive se află în fața unei mari încercări interioare: trebuie să aleagă. Oricât ar părea de straniu după modul de înțelegere actual, într-un fel, angelicul

este legat de trădare, întrucât, în această clasă evolutivă, omul este pus, prin împrejurările vieții, să își declare deschis poziția față de trădare. Poziția față de trădare nu poate fi exprimată decât prin două sentimente: ură și iubire. Prin manifestarea urii în cazul trădării, omul cade sub influența ființelor luciferice. Prin manifestarea iubirii în cazul trădării, omul îi iartă pe cei care l-au trădat și se alătură Fiilor Luminii și lui Iisus Hristos.

Alegerea este crucială, întrucât a patra clasă evolutivă, care presupune activarea chakrei anahata, este punctul de intersecție a celor două axe principale (în acest caz, omul este privit din față) ce formează crucea omului: axa verticală ce unește sahasrara cu muladhara și axa orizontală ce unește chakra inimii - deschisă de Iisus Hristos - cu chakra anahata și cu chakra orgoliului.

Omul din clasa a patra evolutivă trebuie, precum Iisus Hristos acum aproape 2000 de ani, să-și poarte singur Crucea și să aleagă, prin liberul său arbitru, Calea. Crucea omului este o cruce interioară, iar căile ce se deschid în acest punct al periplului spiritual duc ori în Cer ori în Infern. Dacă alege iubirea și iertarea, moderația și viața cumpătată, omul își pune în funcțiune chakra inimii, în care Iisus Hristos se unește cu Dumnezeu. Dacă alege calea egoismului, omul își deschide chakra egoismului și-l alege pe Lucifer.

În momentul în care, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, vor exista suficienți oameni cu chakra egoismului în stare de funcțiune, lucind în sumbra culoare maron spre negru, se va putea încarna în lumea materială însuși Lucifer sub forma Antihristului.

Clasa a cincea a Școlii vieții aduce elemente noi în procesul evolutiv. În clasa a cincea are loc intrarea în funcțiune a chakrei vishuddi. Simultan, se dezvoltă corpul mental superior. Pe măsură ce omul parcurge cele

șaisprezece trimestre corespunzătoare petalelor chakrei vishuddi, corpul duh dobândește o frumoasă culoare albastră, devenind din ce în ce mai diafan.

Dincolo de toate, în clasa a cincea evolutivă, omul are cunoașterea conștienței că a ales. În funcție de ceea ce a ales, iubirea sau ura, omul se consacră uneia dintre căi: calea lui Hristos sau calea ființelor luciferice. În funcție de ceea ce alege, omul “învață să-i învețe” pe alții, devenind apostolul uneia dintre cele două căi. Doar alegând calea cea dreaptă, Calea lui Iisus Hristos, omul va pătrunde cu adevărat în clasa a șasea a Școlii vieții; alegând calea lui Lucifer, omul se va prăbuși iremediabil.

În clasa a șasea a Școlii vieții, pe măsura activării chakrei ajna, omul devine conștient de Ființa care l-a salvat, ridicându-l din stadiul incipient. Această Ființă este Iisus Hristos, care salvându-l pe om, a plătit Prețul răscumpărării. În această etapă evolutivă, omul începe să devină conștient de Prezența lui Iisus Hristos în Trupul de Slavă și începe să intre în comuniune cu El. A șasea clasă evolutivă presupune dezvoltarea chakrei ajna, formarea unui corp duh de culoare violetă și atingerea punctului terminus al procesului evolutiv uman. Dincolo de această treaptă, nu se mai poate vorbi despre genul ontologic de om.

În drumul ascendent al energiei vitale - rezultanta evolutivă - spre creștetul capului, se află două praguri majore: primul prag se află la nivelul chakrei anahata, iar al doilea se află la un nivel superior, în apropierea chakrei ajna.

Pecum a fost menționat, la nivelul structurii aurice, canalul Sushumna și axul imaginar ce unește cele trei chakre situate la nivel pieptului - chakra inimii, chakra anahata și chakra orgoliului - formează o cruce; canalul Sushumna este axul vertical, iar axul imaginar ce unește cele trei chakre este axul orizontal. Canalul Sushumna și axul imaginar se

intersectează chiar în chakra anahata. Chiar în acest punct este primul prag al Crucii vieții. La nivelul primului prag, în a patra clasă evolutivă, omul trebuie să aleagă între căile ce se deschid în fața sa. Prima este **calea evolutivă standard** - paradigma evoluției descrisă anterior -, în care are loc intrarea progresivă în funcțiune a celor șapte chakre situate de-a lungul Sushumnei. A doua este **calea egoismului**, care se prefigurează în condițiile în care omul își pune în funcțiune chakra orgoliului, situată în partea dreaptă. A treia cale este **calea iubirii**, deschisă de Iisus Hristos; în acest caz, omul își pune în funcțiune chakra iubirii. Omul, prin liberul său arbitru, este cel care decide pe ce cale să meargă.

Așadar, în a patra clasă a Școlii vieții, chiar înainte de a pătrunde în a cincea clasă, omul trebuie să treacă primul prag. Omul se află, dacă se poate spune astfel, pe talerele unei balanțe: în mijloc este axul central al balanței, care, din punct de vedere microcosmic este canalul Sushumna; într-o parte stă Iisus Hristos care se manifestă prin chakra inimii, iar în cealaltă parte stă Heruvimul răzvrătit care s-a opus cândva planului divin: Lux/Lucifer, care se manifestă prin chakra orgoliului.

După ce omul trece de primul prag, trece din clasa a patra evolutivă în clasa a cincea. La sfârșitul celei de-a cincea clase (înainte ca energia vitală să pătrundă în chakra ajna) omul trebuie să treacă de al doilea prag. Al doilea și cel mai dificil prag constă în întâlnirea omului cu Adversarul, Shaitan.

Al doilea prag al Crucii Vieții este reprezentat uneori în bisericile creștine prin a doua bară orizontală aplicată pe bara verticală. După cum se știe, unele cruci creștine au două brațe orizontale, una mare și cealaltă mică. Brațul cel mare indică întâlnirea omului cu Lucifer. Brațul cel mic indică întâlnirea cu Shaitan, Adversarul - esența răului, agentul

haosului, dușmanul absolut al cosmosului. Pe a doua bară orizontală a crucifixului creștin - bara mică - este scrisă, uneori, prescurtarea **INRI - Iisus din Nazareth, Regele Iudeilor**.

În această ceas de cumpănă, în clasa a cincea evolutivă, omul trebuie să aleagă între Iisus Hristos și Shaitan (Adversarul: “cel care se împotrivește la toate”). Shaitan, Adversarul este mult mai periculos, mai perfid, mai puternic și mai dur decât Lucifer. Lucifer însuși - care înaintea răzvrătirii sale era cel mai puternic și cel mai frumos dintre înașii Heruvimi, Purtătorul de lumină sau Strălucitorul Fiu al dimineții - a căzut cândva în mrejele sale. Doar Iisus Hristos, prin intermediul Botezului prin Foc - Focul este Duhul Sfânt - poate ajuta omul să depășească pragul întâlnirii cu Adversarul. Întâlnirea cu Adversarul are loc la sfârșitul clasei a cincea a Școlii Vieții, înainte ca chakra ajna să intre în stare plenară de funcțiune.

Oamenii care parcurg paradigma evolutivă standard au toate șansele de a se poticni în lipsa unui sprijin la trecerea celor două praguri: întâlnirea obligatorie cu Lux și întâlnirea obligatorie cu Adversarul-Shaithan. În actualul stadiu evolutiv, de 2000 de ani, unicul sprijin pentru oameni este Iisus Hristos, a cărui Putere și Tărie este mai presus de a oricărui ispititor. Iisus Hristos, Ocrotitorul suprem al tuturor oamenilor, este singura ființă din cosmos care poate salva omul și-l poate ridica dincolo de praguri.

Atunci când, sub directa supraveghera a lui Iisus Hristos, omul va trece cele două praguri, va deveni conștient de panorama lumii fizice și a lumii spirituale; va înțelege, în sfârșit, natura “jocurilor” karmice care se desfășoară atât în lumea oamenilor, cât și în lumea spirituală. Totodată, omul va înțelege interacțiunile complexe ce se formează între cele două lumi: lumea spirituală și lumea materială.

Punerea în funcțiune a chakrei ajna, concomitent cu activarea completă a chakrei inimii unui om conferă corpului sufletului caracteristici identice cu cele ale corpului duh. În acest caz, după moarte, corpul sufletului se va contopi definitiv cu corpul duh, formând o unitate. Această unitate poartă numele de **suflet spiritual**.

Atingând acest nivel evolutiv, sufletul omului va deveni nemuritor, dobândind aceleași caracteristici ca și corpul duh, cu care va forma o unitate. După moarte, oamenii care au reușit să-și formeze un suflet spiritual, vor păstra caracteristicile fiziologice și fizionomice ale ultimilor lor existențe trupești. Ei nu se vor mai încarna în lumea materială, rămânând să acționeze în lumea eterică. La toți ceilalți oameni, după moarte, trăsăturile fiziologice se modifică treptat; astfel, la viitoarea încarnare omul va dobândi o fizionomie diferită.

Clasa a șaptea evolutivă presupune “cunoașterea conștiinței” (conștientizarea) faptului că în toate ființele se află Dumnezeu. În clasa a șaptea, omul devine conștient de faptul că Dumnezeu nu l-a părăsit niciodată, precum și de faptul că, văzându-l mereu prin manifestările sale în lume, nu l-a înțeles cu adevărat. Omul devine conștient de faptul că, dintotdeauna, a fost un copil al lui Dumnezeu.

Pe măsură ce oamenii parcurg clasele și trimestrele Școlii vieții, corpurile aurice devin din ce în ce mai rafinate, mai luminoase, iar sunetele și mirosurile emise de ele sunt mai armonioase. Treptat, pe măsură ce oamenii dobândesc experiențe de viață și, implicit, cunoaștere, fiecare dintre cele șapte chakre situate pe canalul Sushumna atinge un nivel de funcționare optim.

Totuși, nu energia vitală care urcă pe Sushumna pune în stare de funcțiune o anumită chakră, ci experiențele vieții; doar experiențele vieții atrag în mod corespunzător energia

vitală dinspre baza coloanei vertebrale în sus. Petalele chakrelor sunt vârtejuri de energie care își schimbă culoarea - adică frecvența și lungimea de undă - în funcție de energia metabolizată datorită experiențelor de viață acumulate. O chakră intră în funcțiune doar în momentul în care omul cucerește anumite experiențe de viață; la rândul lor, experiențele de viață determină urcarea energiei vitale.

Procesul este, practic, simultan. Experiențele de viață pun în funcțiune petala - micul vârtej de energie -, iar energia vitală urcă de la baza coloanei vertebrale până la acel punct.

☞ Activarea chakrelor ☜

Există însă o diferență esențială între funcționarea unei chakre și activarea ei. Mulți cercetători au astăzi tendința de a considera că o chakră este activată în momentul în care un clarvăzător poate remarca o luminozitate emisă de vârtejul energetic respectiv. Aceasta nu este însă o activare, ci doar intrarea chakrei respective în stare de funcționare.

Intrarea în stare de funcționare a unei chakre nu este provocată de ceea ce unii cercetători ai domeniului din ziua de astăzi au numit “trezirea lui Kundalini” - Kundalini fiind denumirea sanscrită a unei energii foarte puternice aflate la baza coloanei vertebrale, în chakra muladhara. Intrarea în stare de funcționare a unei chakre nu are de-a face cu Kundalini. Funcționarea unei chakre este determinată doar de experiențele de viață ale omului - viața, unica formă de inițiere - și, implicit, de urcarea simultană a energiei vitale.

Intrarea în stare de funcțiune a unei chakre nu trebuie confundată cu activarea ei; sunt două fenomene diferite. Activarea unei chakre se produce abia după ce chakra ajunge să funcționeze la parametri ei normali. Despre activarea unei chakre se poate vorbi doar după ce s-a încheiat procesul

evolutiv standard, descris anterior: urcarea treptată a energiei vitale - rezultanta vectorială - de-a lungul canalului energetic Sushumna și punerea în stare de funcțiune a chakrelor. În momentul în care energia vitală ajunge în chakra ajna, iar restul chakrelor au nivelul optim de funcționare, se poate spune că s-a încheiat procesul evolutiv potrivit paradigmei standard. În mod natural, abia în acest moment se poate manifesta energia numită Kundalini și poate începe activarea chakrelor. Energia Kundalini apare abia în momentul în care energia vitală - rezultanta vectorială - și-a încheiat activitatea și toate chakrele, inclusiv ajna, sunt în stare de funcționare.

Dacă cele patru tipuri de energie vitală - a spiritului, a corpului duh, a sufletului și a corpului eteric - au culori, mirosuri și sunete specifice, Kundalini se prezintă ca un fir subțire de energie strălucitoare, fără o culoare precisă, fără miros, care urcă de-a lungul canalului Sushumna începând de la chakra situată la baza coloanei vertebrale, muladhara.

Energia Kundalini nu se trezește însă cu de la sine putere: ea urcă pe canalul Sushumna doar datorită faptului că este atrasă de o altă energie, mult mai puternică. Această energie este Duhul Sfânt. Duhul Sfânt, al treilea aspect al Sfintei Treimi, este singura forță din cosmos care-l poate atrage pe Kundalini. Duhul Sfânt se manifestă abia în momentul în care un om este pregătit pentru a-l primi.

Într-o fracțiune de secundă, atunci când omul este pregătit, sub forma unei limbi de foc de culoare roșie, Duhul Sfânt se centrează deasupra creștetului capului omului, îl trezește pe Kundalini și-l ridică încet prin Sushumna. Atras fiind de Duhul Sfânt, Kundalini urcă încet de-a lungul canalului de un milimetru grosime din interiorul Sushumnei. Acest canal subțire - denumit Citrini de misticii indieni - este cel prin care circulă, la omul normal, energia vitală specifică palierului cuantic al spiritului.

În momentul de apogeu al procesului trezirii lui Kundalini sub acțiunea Duhului Sfânt, energia vitală - rezultanta vectorială -, care acționase neîncetat până în acest moment pe tot parcursul existenței omului, se retrage foarte rapid din toate structurile aurice, de pe toate nadisurile și din toate chakrele, iar omul pare a se “stinge”; la nivelul aurei sale nu se vede nici un fel de lumină. Dacă, în mod obișnuit, aura omului este luminată feeric de energiile multicolore ce-l brăzdează neîncetat, de strălucirea chakrelor sau a corpurilor aurice - fiecare componentă aurică, fiecare nadis, fiecare chakra sau energie emițând luminozitatea sa specifică -, în momentul retragerii energiei vitale, totul se stinge. Omul este ca un mare oraș în pană de curent electric: nimic nu luminează, nimic nu este luminat. Totul este tăcere, totul este cuprins de liniștea premergătoare exploziei luminoase generate de apariția Duhului Sfânt deasupra capului omului și de urcarea lui Kundalini.

Procesul trezirii lui Kundalini sub acțiunea Duhului Sfânt se produce în felul următor. Imediat după retragerea energiei vitale, deasupra creștetului capului omului în cauză, ceva mai sus de Sahasrara, sub forma unei energii strălucitoare de culoare roșie, ca o limbă de foc, apare Duhul Sfânt. Simultan, cu viteza fulgerului, se manifestă (se “trezește”) și Kundalini. La început, între Kundalini și Sfântul Duh se formează scurt-circuite asemănătoare cu cele produse la instalațiile de înaltă tensiune. Foarte încet, atras de Sfântul Duh, Kundalini urcă, **activând** toate chakrele de pe canalul Sushumna: muladhara, svadistan, manipura, anahata, vishuddi, ajna. În momentul în care ajunge în ajna, Kundalini se întâlnește cu Sfântul Duh, formând o unitate.

În concluzie, trezirea energiei Kundalini nu se produce cu de la sine putere. Fără aportul Duhului Sfânt, Kundalini nu are de ce să fie trezit. De fapt, trezirea energiei Kundalini

nu se prea produce în lumea noastră, a oamenilor “normali”. Ea nu se produce nici în lumea yoghinilor datorită faptului că, în era creștină, ființa umană nu mai poate evolua doar prin poziții corporale, exerciții respiratorii, procedee de concentrare, meditație, contemplație etc, fără o evoluție corespunzătoare a moralității.

În cazul practicării tehnicilor yoga, unele petale ale unor chakre pot fi, într-adevăr, “păcălite” să se activeze prin meditație sau prin rostirea neîncetată a unor mantră. Deși se activează oarecum artificial, petalele chakrelor nu pot însă determina ridicarea energiei vitale, iar acest fapt se datorează faptului că, de 2000 de ani, energia vitală cvadruplă este ținută în frâu de energia vitală a sufletului. Dacă, anterior acestui eveniment crucial în istoria umanității care a fost întruparea lui Iisus Hristos în lumea oamenilor, energia Kundalini putea fi trezită prin tehnici meditative, mantră, formule rituale, tehnici de yoga etc., în era creștină nu mai este posibil. Acesta este și motivul pentru care, în ziua de astăzi, nici un practicant al tehnicilor yoga nu se poate lăuda cu trezirea lui Kundalini înainte de vreme, oricât efort ar depune în acest sens.

Pentru oamenii din era creștină, problema se pune în mod diferit. Nu mai este posibilă trezirea lui Kundalini în afara procesului evolutiv standard prin care trebuie să treacă toți oamenii, după cum nu mai este posibilă activarea unor chakre prin practicarea unor tehnici yoga.

În acest punct se impune o constatare: la ședințele de yoga organizate astăzi sub îndrumarea unor guru cam îndoielnici, există mulți practicanți, destul de modești ca nivel evolutiv - unii nedepășind nivelul portocaliu 4-5 al corpului duh -, care exersează asane, mudre, exerciții pranayama sau repetă mantră, prin care încercă să-și “activeze” chakrele sau “să-l trezească” pe Kundalini.

Chakrele pe care doresc să le activeze acești practicanți, nu sunt nici măcar în stare optimă de funcționare. În consecință, toți acești practicanți nu fac altceva decât să-și perturbe serios structura aurică. Orice perturbarea aurică produsă la nivelul corpurilor aurice se repercutează asupra corpului duh.

Perturbările aurice produse de astfel de exerciții pot urmări practicanții mai multe vieți de acum înainte. Cât despre activarea chakrelor, despre trezirea lui Kundalini sau despre “iluminare”, nici nu poate fi vorba.

Chakrele nu pot fi, așadar, activate decât prin acțiunea Duhului Sfânt. Activarea chakrelor nu se poate produce decât atunci când omul este pregătit. Un om este “copt” abia în momentul în care a cucerit experiențe de viață corespunzătoare, iar energia vitală cvadruplă - rezultanta vectorială - a pus în stare de funcțiune toate chakrele până la ajna, potrivit paradigmei evoluției. Dacă energia vitală cvadruplă a ajuns, progresiv, în ajna, înseamnă că omul în cauză a atins a șasea treaptă a Școlii vieții, a trecut cele două praguri, iar corpul său duh are o frumoasă culoare albastră-indigo deschisă, cu irizări aurii-argintii.

În momentul în care o chakră este activată sub acțiunea Duhului Sfânt, la interfața chakrei își face apariția o figură geometrică, care poate fi denumită **siglă**.

Astfel, în momentul în care se activează chakra muladhara, toate petalele se colorează în culorile lor specifice, iar din tija centrală a chakrei pornește o lumină subțire de culoare roșie, care formează un frumos patruleter de culoare roșie, care reprezintă sigla chakrei muladhara.

În momentul în care se activează chakra svadistan, din tija centrală a chakrei apare o frumoasă lumină de culoare portocalie, cam de grosimea unui fir de păr, care unește toate cele șase petale ale chakrei, formând o stea cu șase colțuri - sigla chakrei svadistan.

În momentul în care se activează chakra manipura, din tija centrală a chakrei apare un fir luminos de culoare galbenă care unește toate cele zece petale, formându-se o stea în zece colțuri, iar în interior un triunghi cu vârful în jos - sigla chakrei manipura.

În momentul în care se activează chakra anahata, o energie foarte subțire, luminoasă, de culoare aurie pornește din tija centrală, unește vârfurile celor douăsprezece petale, formând o stea în douăsprezece colțuri, iar în interior se formează două triunghiuri care se întretaie, unul cu vârful în jos, celălalt cu vârful în sus - sigla chakrei anahata. Mai întâi se formează triunghiul cu vârful în jos, apoi, chiar la mare distanță în timp, apare și triunghiul cu vârful în sus.

În momentul în care se activează chakra vishuddi, din tija centrală pornește o energie luminoasă de grosimea unui fir subțire, unind cele șaisprezece petale într-o stea - sigla chakrei vishuddi. În interior apare un triunghi cu vârful în jos. În interiorul său apare un nimb strălucitor.

Cele șase sigle ale chakrelor au devenit, de-a lungul timpului, simboluri. Totuși, simbolismul nu devine efectiv decât în momentul în care chakrele sunt activate prin acțiunea Duhului Sfânt. În momentul activării chakrelor, oamenii cuceresc capacități ființiale sau "puteri" - siddhis.

Totuși, prin acțiunea Duhului Sfânt, chakrele pot fi activate și parțial, fără a fi vorba despre întregul procs descris anterior. Activarea parțială a unei chakre se produce în funcție de caracteristicile spirituale ale unui om și, în primul rând, în funcție de nivelul său evolutiv. Când omul este pregătit, energia luminoasă a Duhului Sfânt se centrează deasupra creștetului său și atrage un firicel foarte subțire din energia Kundalini; aceasta nu constituie însă "trezirea" completă a lui Kundalini, ci doar o emisie, oarecum specializată, în funcție de caracteristicile omului.

Energia Duhului Sfânt este septenară, astfel că se manifestă prin intermediul unor emisii denumite Raze. Tot astfel, oamenii sunt deschiși uneia sau alteia dintre cele șapte Raze ale Sfântului Duh. Fiecare om lucrează pe o singură Rază. Nu se cunoaște cauza acestei împărțiri septenare și nici de ce un om lucrează pe o Rază și nu pe alta. Se pare că există anumite imprintinguri aurice primordiale.

Din punctul de vedere al activării parțiale a chakrelor, se poate spune că fiecare om are o “specializare” specifică. Unii oameni “lucrează” pe prima Rază, care corespunde activării chakrei muladhara; alții “lucrează” pe a doua Rază care corespunde activării chakrei svadistan; alții “lucrează” pe a treia Rază care corespunde activării chakrei manipura; alții pe a patra Rază, care corespunde activării chakrei anahata; alții pe a cincea Rază care corespunde activării chakrei vishudi etc.

Procesul de activare parțială a unei chakre este următorul: când omul a evoluat suficient și este copt pentru activarea parțială a unei chakre, deasupra capului său își face apariția Duhul Sfânt sub forma unei limbi de foc. În funcție de nivelul evolutiv al omului și de chakra pe care “lucrează”, Duhul Sfânt emite Raza corespunzătoare, care atrage o emisie a lui Kundalini. Locul de întâlnire a Razei ce vine din înalt și a emisiei lui Kundalini ce vine de la baza coloanei vertebrale este mijlocul chakrei. În urma întâlnirii dintre cele două energii se produce o mică explozie luminoasă, care durează câteva fracțiuni de secundă. În urma exploziei apare un fir luminos, care nu este altceva decât o porțiune din sigla corespondentă. Totuși, în cazul activării parțiale a unei chakre, nu apare decât o porțiune din siglă, nu întreaga configurație a acesteia. De exemplu, în cazul activării parțiale a chakrei svadistan, poate să apară doar o singură linie de lumină ce va forma cândva steaua cu șase colțuri.

Este foarte important de menționat faptul că toate siglele, care se formează la nivelul chakrelor în urma acțiunii Duhului Sfânt, pot fi întâlnite la nivelul cosmosului spiritual sub forma unor însemne ce apar pe veșmintele purtate de Arhangheli sau Îngeri. Fiecare dintre aceste înalte ființe spirituale poate fi considerată “șeful” unui nivel evolutiv, unei clase, precum și “stăpânul” unei anumite chakre. Aceasta înseamnă că macrocosmosul și microcosmosul corespund într-un punct bine definit din spațiu și timp.

La oameni, sigla unei chakre se formează în mod complet într-un răstimp îndelungat, de-a lungul mai multor existențe încarnate, fără a se produce trezirea completă a lui Kundalini. Fiecare încarnare, prin experiențele de viață, își aduce propria sa contribuție la formarea unei sigle.

Nu este posibil ca un om să-și formeze o siglă completă de-a lungul unei singure existențe. La unii oameni se formează mai întâi un firicel de lumină - de exemplu, primul fir de lumină orizontal al patrulaterului ce formează sigla chakrei muladhara. Apoi, după o perioadă de timp, se formează al doilea firicel de lumină și așa mai departe.

Foarte puțini oameni și-au format, de-a lungul timpului, o siglă configurată complet - caz în care ar dispune, fiind întrupați în lumea materială, de “puterile ființiale” - siddhisurile - corespondente.

CELE PATRU CĂI

☞ Alegerea de a alege ☞

Omul este liber să aleagă. În funcție de ceea ce alege prin exercitarea liberului arbitru, pășește pe o cale ori pe alta. Din punctul de vedere al structurii aurei umane, se poate vorbi despre patru căi principale.

Prima cale este **calea evolutivă standard**. A doua cale este **calea zeilor**. A treia este calea întunecată a orgoliului și a mândriei - **calea luciferică**. A patra cale, apărută de aproximativ 2000 de ani, este calea lui Iisus Hristos - **calea hristică**.

Prima este **calea evolutivă standard**. În cadrul acestei căi, prin intermediul experiențelor de viață, energia vitală urcă de-a lungul canalului Sushumna, punând în funcțiune chakrele. Simultan, corpul duh devine din ce în ce mai elevat, urmând un proces de maturizare aurică. Treptat, dar foarte lent, omul trece prin cele cinci clase principale ale Școlii Vieții și peste cele două praguri, până când energia vitală se centrează în chakra ajna. Evident, energia vitală se centrează în chakra ajna abia după ce a pus în stare de funcțiune celelalte chakre. În momentul în care chakrele au fost puse în stare de funcțiune, se produce acțiunea Duhului Sfânt și trezirea lui Kundalini. Atras de Duhul Sfânt, Kundalini activează chakrele de pe canalul Sushumna.

Calea evolutivă standard a fost folosită în trecut, așa cum este folosită și în prezent de toți oamenii. Ea este însă extrem de lentă; un om are nevoie de multe existențe încarnate pentru a o străbate. Mai mult decât atât, niciun om nu este suficient de puternic pentru a rezista contra-acțiunii ființelor luciferice sau shaitanice (cele două praguri), care-i doresc pieirea. Pentru oamenii care doresc să urmeze calea evolutivă standard, chiar și în cazul celor cu voință puternică, există multe reculuri evolutive și eșecuri. De aceea este nevoie de ajutorul singurei ființe din cosmos care are capacitatea efectivă de a ajuta oamenii: Iisus Hristos.

Datorită faptului că pe calea evolutivă standard procesele aurice se derulează foarte încet, în timpurile străvechi oamenii au pus la punct o serie de tehnici de accelerare a paradigmei evolutive. Aceste metode și tehnici pot fi reunite sub titlul generic de **calea zeilor**. Toate tehnicile inițiatice - de la tehnicile folosite în antichitate, în Egipt, Sumer, Fenicia, Grecia la tehnicile de tip yoga - fac parte din calea zeilor.

Inițial, calea zeilor nu a fost privită ca o cale evolutivă nouă, ci doar ca o accelerare a paradigmei standard; ulterior, a devenit o cale de evoluție autonomă. La fel ca orice accelerare artificială a unui proces, calea zeilor presupunea folosirea unor metode de inițiere. O lungă perioadă de timp, prin această cale inițiații din vechime au dobândit puteri magice mari - siddhis -, dar în cele din urmă s-au poticnit în procesul lor evolutiv, punând în pericol Ordinea cosmică. Folosind în mod abuziv puterile magice, inițiații din vechime au stârnit riposta Puterilor cosmice, iar rezultatul a fost blocarea procesului evolutiv. Calea zeilor a fost, în cele din urmă, un eșec total, nefiind recomandată în prezent.

Actualmente, vechea cale a zeilor și metodele de evoluție spirituală accelerată ce le implică pot avea efecte

devastatoare din punct de vedere spiritual pentru cei ce le practică. Tehnicile yoga practicate în prezent sunt reminiscențe ale vechii căi a zeilor.

A treia cale este **calea întunecată sau calea lui Lucifer**. Pe calea lui Lucifer se avântă cei care, prin liberul arbitru, aleg egoismul și trufia. La persoanele care aleg această cale, intră în funcțiune chakra din partea dreaptă, chakra egoismului.

Baza de pornire a căii luciferice este exacerbarea nesănătoasă a sexualității, indiferent sub ce formă. Exacerbarea nesănătoasă a sexualității este poarta de intrare spre “cunoașterea întunecată” care presupune, în cele din urmă, asuprirea celorlalți oameni și impunerea cu forța a propriilor reguli. Cunoașterea întunecată are la bază o “iubire bolnavă” față de ceilalți semeni și față de sine. Din acest punct de vedere, se poate spune că orice deviație sexuală duce spre cunoașterea întunecată și, în final, spre punerea în funcțiune a chakrei egoismului, chakra lui Lucifer.

A patra cale evolutivă este **calea hristică, care a fost deschisă acum aproape 2000 de ani de Iisus Hristos**. Totuși, a treia cale nu o anulează pe prima, calea evolutivă standard, ci o împlinește. Pe lângă punerea succesivă în funcțiune a chakrelor de pe canalul Sushumna, a patra cale presupune formarea conștientă a corpului haric al plaselor mesianice și activarea chakrei inimii; ființele din lumea eterică spun că, de două mii de ani, orice altă cale este vânare de vânt și pierdere de timp. Calea lui Iisus Hristos, implică punerea în funcțiune, petală cu petală, a chakrei inimii. După punerea în funcțiune, petală cu petală, se produce activarea chakrei inimii. În final se formează cea de-a doua linie divină. A doua linie divină se unește cu prima linie divină chiar în chakra inimii. Prin linia divină nou formată, Iisus Hristos se unește în om cu Dumnezeu Tatăl.

Fiecăreia dintre cele patru căi - calea evolutivă standard, calea zeilor, calea întunecată și calea lui Iisus Hristos - îi corespunde un anumit tip de cunoaștere. În general, prin cunoaștere se înțelege ceea ce parvine omului prin intermediul simțurilor și a instrumentului prin care acesta (se presupune că) înțelege lumea și pe sine: corpul mental, intelectul. Totuși, din punctul de vedere al proceselor energetico-informaționale desfășurate la nivelul aurei, cunoașterea nu are valoarea care i se dă în mod curent, aceea de acumulare de informații. Cunoașterea este rezultanta vectorială a funcționării corpului conștiinței și a corpului conștientiei. De asemenea, cunoașterea este intim legată de nivelul evolutiv al fiecărui om, reflectat în culoarea corpului duh și în nivelul de ridicare a energiei vitale - ca rezultantă vectorială - de-a lungul canalului Sushumna.

Cunoașterea rezultă din interacțiunea aurică a omului cu tot ce-l înconjoară: cu vegetația, cu regnul animal, cu mediul înconjurător, cu alți oameni, cu ființele îngerești. Evoluția se reflectă în modificările aurice ce apar în urma cunoașterii.

❧ Calea evolutivă standard ❧

Calea evolutivă standard presupune trei tipuri principale de cunoaștere: o cunoaștere de tip “lumesc”, o cunoaștere de tip “mixt” și o cunoaștere realizată prin “inducție spirituală”.

Cunoașterea de tip “lumesc” este specifică oamenilor din primele trei clase evolutive. Ea se bazează pe funcționarea primelor trei chakre. Acest tip de cunoaștere este rezultatul conștientizării experiențelor vieții.

Cunoașterea de tip “mixt” este specifică oamenilor din a patra clasă evolutivă; ea se bazează pe funcționarea plină

a primelor patru chakre. Acest tip de cunoaștere combină cunoașterea “lumească”, provenită din experiențele vieții cu o cunoaștere realizată prin “inducție spirituală”. Cunoașterea realizată prin “inducție spirituală” este specifică oamenilor care au depășit clasa a patra evolutivă.

Primul tip de cunoaștere a căii evolutive standard, cunoașterea de tip lumesc, care este specifică oamenilor din primele trei clase evolutive, se realizează prin trei modalități: prin activitate sexuală, prin experiențe de viață și prin studiu.

Din punct de vedere energetic-informațional, activitatea sexuală este generatoare de cunoaștere, astfel încât nu trebuie să surprindă faptul că, depășind o anumită ipocrizie cu privire la acest subiect, îi este acordat locul pe care-l ocupă cu adevărat în complicata ecuație a vieții. Fără nici o îndoială, activitatea sexuală este doar una dintre experiențele vieții, printre multe altele; cu toate acestea, datorită faptului că, cel puțin din punct de vedere auric, activitatea sexuală depășește în amploare alte experiențe, este oportun să fie tratată în mod separat. Unirea trupească și energetică dintre două persoane de sex opus (precizare esențială în aceste timpuri) este unul dintre cele mai profunde acte realizate de oameni, cu repercusiuni directe asupra destinului și asupra procesului evolutiv. În timpul actului sexual se produce o unire aurică intensă, care generează modificări ale corpurilor aurice.

Activitatea sexuală este intensă și apreciată de oamenii din primele trei clase evolutive. Totuși, activitatea sexuală nu pune în funcțiune decât corpul emoțional la primele două clase evolutive și corpul astral la clasa corespunzătoare nivelului galben al corpului duh. În general, în cazul oamenilor din primele trei clase, corpul emoțional acționează ca o supapă de defulare a unor angoase sau frustrări. Nu contează cu cine, cum, unde și în ce fel se desfășoară

activitatea sexuală; la această categorie de oameni contează doar cantitatea. Iubirea persoanelor din primele trei clase evolutive se reduce la aspectul exterior și la cantitatea de plăcere ce poate rezulta din actul sexual. În esență, iubirea acestor persoane se bazează pe imaginea vizuală - pe "look" -, pe interes material și pe reacția corpului emoțional și a corpului astral. În cazul în care aceste condiții nu sunt îndeplinite, iubirea nu mai funcționează.

Experiențele vieții la persoanele din primele trei clase evolutive sunt dure, iar lecțiile ce trebuie învățate au la bază experimentarea suferinței în una din formele ei de manifestare, începând de la durerea fizică la durerea și suferința psihică. De regulă, oamenii din primele trei clase evolutive sunt stăpâniți de emoții intense, dar și de ambiții foarte puternice. Ambițiile provin din aspectele inferioare ale personalității; ele se materializează prin dorința de îmbogățire ori prin tendința de a urca rapid și fără mult efort treptele scării sociale și profesionale. Dorința de dominare este foarte puternică. Aceste persoane intră foarte des în conflict cu anturajul, conflictele fiind adesea rezolvate prin metode dure: "lucrături" pe la spate, răzbunare, ură, violență mentală sau verbală, uneori chiar fizică.

Studiul, precum și înțelegerea, la oamenii din primele trei clase evolutive rezultă doar din folosirea corpului mental inferior, ce filtrează informațiile acumulate. Rezultatul travaliului specific corpului mental inferior este cunoașterea de tip lumesc. Oamenii care funcționează pe baza acestui tip de cunoaștere consideră că lumea materială este singura posibilă, că după moarte urmează dispariția totală și că, în consecință, trebuie să se bucure de viață, pentru că, în fond, "o viață are omul". Cunoașterea de tip lumească generează multe conflicte cu anturajul și provoacă reacția instanțelor karmice. Rezultatul este, cel mai adesea, suferința.

De-a lungul încarnărilor trecute, date fiind conjuncturile istorice, majoritatea oamenilor care trăiesc actualmente în lumea materială au suferit morți violente, soldate cu scurgerea sângelui pe pământ, ceea ce a constituit un important factor de evoluție. Pentru a cuprinde cu mintea ce înseamnă cu adevărat scurgerea sângelui pe pământ trebuie să ne gândim, de exemplu, la condițiile istorice din antichitate sau Evul mediu, în care războaiele, asasinatele, crimele și brutalitățile de orice fel erau fapte banale. Majoritatea oamenilor care trăiesc astăzi pe pământ s-au încarnat de cel puțin trei-patru ori, dacă nu de mai multe ori, în astfel de condiții istorice. Decesele violente, urmate de scurgerea sângelui pe pământ, repetate de-a lungul mai multor încarnări succesive, au creat, în cele din urmă, o legătură aurică specială a acestor oameni cu Spiritul Pământului și cu spiritele naturii. Uneori, oamenii din această categorie pot avea o legătură aurică specială cu unele ființe îngerești - de exemplu, cu Îngerii Veghetori. Această legătură aurică profundă consolidată în existențele anterioare constituie temelia apariția celui de-al doilea tip de cunoaștere: cunoașterea mixtă.

Cunoașterea mixtă se manifestă doar la oamenii care au părăsit primele trei trepte evolutive și au urcat în clasa a patra. În clasa a patra evolutivă intră în funcțiune chakra anahata, iar corpul duh dobândește culoarea aurie. Cunoașterea mixtă se bazează, la fel ca și cunoașterea de tip lumesc, pe trei coordonate: activitatea sexuală, experiențele vieții și studiul. Activitatea sexuală a oamenilor din a patra clasă este situată pe un nivel superior primelor trei clase evolutive. Dacă în primele trei clase, corpul emoțional și corpul astral erau cele ce se activau în momentele actului sexual, în a patra clasă evolutivă "greul" este susținut de un corp nou format: corpul mental superior, care nu există decât

într-un stadiu incipient la oamenii din primele trei clase. Oamenii din clasa a patra evolutivă nu mai văd în partener un simplu obiect sexual, precum cei din primele trei clase, ci un dar pe care înțeleg să-l protejeze în măsura posibilităților. Ei acordă partenerului aceleași drepturi, responsabilități și obligații. Acest fapt provoacă efecte aurice importante, fiind primul pas spre comuniunea sufletească dintre oameni.

Oamenii din clasa a patra evolutivă au o bogată experiență de viață, acumulată în multe încarnări anterioare. Suferințele, evenimentele dramatice prin care au trecut și scurgerea repetată a sângelui pe pământ în existențele anterioare permit oamenilor din clasa a patra evolutivă înțelegerea intuitivă a marilor legi ale universului și o conștientizare mai profundă a ființei proprii. Totuși, în condițiile existenței actuale, oamenii din cea de-a patra clasă care funcționează pe baza cunoașterii de tip mixt întâmpină multe dificultăți, mai ales când au de-a face cu oameni din primele trei clase. Dacă am încerca să facem o caracterizare succintă, am putea spune că oamenii din clasa a patra evolutivă sunt, într-un fel, ruși de ambițiile și de dorințele ce-i preocupă pe oamenii din primele trei clase. Interesul lor este, cel mai adesea, orientat spre înțelegerea mecanismelor de funcționare ale cosmosului și ale ființei umane, mai curând decât spre problemele cotidiene; de aceea, adeseori, ei par să fie cu “capul în nori”. Pentru oamenii din această clasă studiul este un factor foarte important de evoluție personală. Prin formarea corpului mental superior și, ulterior, prin formarea corpului spiritual, oamenii din a patra clasă înțeleg lumea altfel decât oamenii din primele trei clase, care funcționează doar pe baza corpului mental inferior.

Al treilea tip de cunoaștere ce aparține căii evolutive standard este cunoașterea realizată prin inducție spirituală. Acest tip de cunoaștere este accesibil oamenilor al căror corp

duh este situat cu precădere la nivelul culorilor galben, auriu și albastru - clasele trei, patru și cinci ale Școlii vieții -, doar în cazul în care încep să aibă chakrele activate parțial prin acțiunea Duhului Sfânt, în funcție de Raza pe care "lucrează". Astfel de oameni au formate cel puțin o parte din siglele chakrelor.

În virtutea corespondenței dintre macrocosmos și microcosmos, în momentul în care structura aurică dobândește o vibrație înaltă datorită formării parțiale a unei sigle la nivelul unei chakre, oamenii din această categorie intră, ca un diapazon, în rezonanță cu ființele îngerești - cu Îngeri, cu Arhangheli sau chiar cu Puteri. Astfel, prin inducție spirituală, oamenii respectivi pot avea acces la cunoașterea respectivelor ființe. Oamenii pot cunoaște - în primele faze doar fragmentar - ceea ce cunosc ființele îngerești. De fapt, oamenii cunosc prin ființele îngerești. În orice caz, cunoașterea realizată prin inducție spirituală nu aparține sufletului unui om, care nu se luminează din interior, ci este iluminat din exterior. Influența prin inducție a unei ființe îngerești se aseamănă cu lumina unui far care luminează ceea ce nu are lumină proprie. Când farul spiritual este stins, sufletul omului nu mai este luminat.

Totuși, în cazul obținerii acestui tip de cunoaștere de către oameni, lucrurile încep să devină din ce în ce mai complexe. Cunoașterea realizată prin inducție spirituală poate îmbrăca mai multe forme, în funcție de alegerea fiecărui om în parte.

Astfel, în funcție de exercitarea liberului arbitru și de efectele provocate asupra structurii aurice, un om se poate conecta, prin inducție spirituală, la una dintre căi: la calea zeilor - care este varianta accelerată a căii evolutive standard -, la calea întinericului ori la calea lui Iisus Hristos.

☞ Calea zeilor ☜

Primul tip de cunoaștere realizată prin inducție spirituală este specific căii zeilor. În acest caz, practicantul poate intra în rezonanță spirituală cu zeul pe care-l alege ca patron sau ca tutore. El obține astfel o cunoaștere realizată prin inducție; cunoașterea respectivă nu este a omului, ci a zeului, care o împrumută protejatului său.

Calea zeilor a apărut încă din vremurile străvechi datorită faptului că se considera că paradigma evoluției (Școala Vieții) este prea lentă și necesită multe încarnări. Pentru accelerarea evoluției, oamenii din vechime au pus în aplicare o serie de tehnici și metode de inițiere. Potrivit tradiției, tehnicile de inițiere au fost dezvăluite oamenilor de către zei; din acest motiv, calea accelerată de evoluție spirituală a fost denumită calea zeilor.

În prezent nu există prea multe informații referitoare la tehnicile inițiatice ce se practicau în perioada anterioară potopului, după cum nu există prea multe informații nici cu privire la cele utilizate pe scară largă în antichitatea cunoscută de istoriografie. Doar puține mituri păstrate până în ziua de astăzi fac referire la tehnicile inițiatice folosite în antichitate; este vorba despre miturile ce erau propovăduite cândva în Egipt, Sumer, Fenicia, Grecia, Dacia, China, India etc. Singurele tehnici inițiatice care au străbătut timpurile și încă sunt în uz în ziua de astăzi sunt tehnicile de tip yoga. Tehnicile yoga actuale reprezintă astfel ultima reminiscență a străvechii căi a zeilor.

Practicarea unor forme de yoga - de exemplu hatha, laya, mantra sau raja yoga - produce la nivel aurei efecte diverse: corpul eteric exterior devine ca un vulcan ce emite culori, lumini, sunete și mirosuri intense, corpul mental inferior crește în volum și în intensitate, iar corpul astral

scade proporțional. Totodată, tensiunea și intensitatea corpului eteric exterior devin mari, iar din chakra muladhara pornesc jerbe de energii multicolore ce urcă prin canalul Sushumna. La rândul lor, chakrele devin strălucitoare. Jerbele de lumini ce pornesc din muladhara ies în final prin chakra sahasrara ca printr-o fântână arteziană ce împrăștie apa pe mai mulți metri în jur. Totuși, acele jerbe de lumini multicolore nu sunt ceea ce se înțelege astăzi prin Kundalini, precum afirmă practicanții acestor tehnici.

De altfel, practicanții tehnicilor yoga nu se înșală doar cu privire la acest aspect, ci și la multe altele. În primul rând, tehnicile yoga folosite astăzi nu influențează decât corpurile aurice exterioare (eteric, astral, mental), nu și corpul eteric interior sau corpul sufletului. Cu atât mai puțin corpul duh. Așadar, tehnicile yoga n-au nimic în comun cu “evoluția spirituală” a ființei profunde a omului. În al doilea rând, prin intermediul tehnicilor yoga actuale nu se poate accede decât la un tip de cunoaștere realizată prin inducție spirituală. Prin creșterea nivelului vibratoriu al aurei proprii, practicantul se conectează energetic unor ființe spirituale necorporale, ceea ce înseamnă că este vorba despre o cunoaștere reflectată, realizată prin inducție.

Prin intermediul tehnicilor, procedeele și metodelor yoga folosite astăzi (semne, suporturi și simboluri: poziții corporale - asanas și mudras; exerciții respiratorii - pranayama; vizualizarea unor imagini - yantra sau mandale; rostirea unor sunete modulate informațional - mantră; ritualuri diverse etc) practicanții yoga intră în rezonanță energetică-informațională cu elementele subtile (denumite *tattvasuri* în scrierile sanskrite) și cu ființele necorporale care le patronază: vechii zei. Bunăoară, folosirea sunetelor modulate informațional precum mantră (precum Aum) ori a imaginilor vizuale, precum yantra (Shri Yantra), care

constituie digrame mistice, nu constituie altceva decât metode operaționale prin care un om poate intra în rezonanță - prin inducție spirituală - cu elementul cosmic corespondent, dar și cu o entitate necorporală, cu un zeu. Bunăoară, prin repetarea unui sunet modulat informațional - mantra - practicantul intră în rezonanță cu un element subtil și cu un zeu, iar rezultatul este activarea unei chakre.

De exemplu, prin repetarea unei mantre specifice, practicantul intră în rezonanță cu elementul subtil focul și cu zeul corespondent (în cazul de față, zeul indian Agni), iar rezultatul rostirii sale timp îndelungat duce la activarea parțială a chakrei manipura. Dar ce este, de fapt, acest sunet modulat informațional - mantra - despre care se spune că activează chakra manipura ? Eugen a remarcat că sunetul mantrei respective (sau un sunet asemănător ca modulație energetico-informațională) este apropiat de sunetul de fond al chakrei manipura; în consecință, repetarea omonimului ei sonor provoacă, după principiul diapazonului, activarea chakrei. Într-un fel, chakra manipura este “păcălită” și determinată să se activeze prin rostirea sunetului ei de fond. Activându-se, chakra manipura dobândește o vibrație specifică, care conectează practicantul cu toate celelalte elemente ale sistemului: cu elementele subtile sau fizice, cu *tattvas*-urile, cu ființele necorporale corespondente - zeii. În acest mod, practicantul dobândește o cunoaștere realizată prin inducție spirituală.

Există, fără nici o îndoială, un mare pericol pentru orice practicant care încearcă să dobândească acest tip de cunoaștere prin intermediul tehnicilor yoga. Acest pericol survine în cazul în care practicantul nu este pregătit - din punct de vedere evolutiv - pentru activarea chakrelor. Există o diferență fundamentală între “intrarea în stare de funcționare” a unei chakre și “activarea” ei, iar acest aspect

trebuie să pună în mod serios pe gânduri orice practicant al tehnicilor yoga. O chakră - de exemplu, chakra manipura - intră în funcțiune doar în decursul existențelor succesive, prin acumularea unor experiențe de viață.

Oamenii sub un anumit nivel evolutiv, de exemplu oamenii cu corpul duh de culoare galbenă, comit o mare eroare prin recurgerea la astfel de exerciții, căci treapta a treia evolutivă corespunde doar intrării în stare de funcțiune a chakrei manipura, nu și activării ei. Ca principiu, sunetul mantrei poate provoca, într-adevăr, activarea chakrei manipura, dar oare ce se întâmplă atunci când omul nu are deja această chakra în stare de funcțiune ? Răspunsul nu este prea complicat: repetarea mantrei provoacă activarea artificială a chakrei manipura, dar omul în cauză, ca nivel evolutiv, nu este pregătit pentru așa ceva și, drept urmare, își perturbă grav întregul sistem auric. Același lucru se poate spune despre toate chakrele și despre toate structurile aurice.

Concluzia se impune de la sine și este la îndemâna oricui: prin folosirea semnelor, simbolurilor și suporturilor specifice tehnicilor yoga aflate în uz, un om nu face decât să-și “păcălească” structura energetică-informațională proprie; totodată determină trezirea unor potențialități latente înainte de vreme și, implicit, se asociază energetic prin inducție unor ființe transfizice denumite zei, fără a cunoaște cu adevărat ce înseamnă o asemenea aventură spirituală. În final se păcălește pe el însuși, cu consecințe nefaste asupra structurii sale aurice.

După cum afirmă ființele din lumea eterică, astfel de evenimente se petreceau frecvent acum câteva mii de ani, când structura aurică era diferită de cea actuală și era relativ pretabilă la astfel de aventuri spirituale. În vremurile trecute, urmând calea zeilor, prin tehnici asemănătoare până la un punct tehnicilor yoga actuale, în doar câteva existențe mulți

oameni au reușit să dobândească puteri magice - siddhisuri. Inițial, oamenii din acele vremuri nu au înțeles marele pericol ce le bătea la ușă, deoarece accelerarea procesului evolutiv și dobândirea siddhisurilor înainte de a fi fost pregătiți a dus, în cele din urmă, la creșterea mândriei și a egoismului. Dobândirea capacităților și puterilor magice înainte de obținerea maturității necesare, ca efect al activării artificiale a chakrelor, a pus în pericol chiar existența planetei. “Marea ștergere” sau potopul din vremea lui Noe, care încă stăruie ca niște pete întunecate în memoria colectivă a umanității, reprezintă exemple concludente.

La toate acestea s-a mai adăugat încă ceva, iar acest ceva merită reamintit: prin folosirea unor tehnici inițiatice care presupun suporturi, semne sau simboluri specifice străvechii căii a zeilor, practicanții intră în disonanță cu cosmosul și cu modul în care este structurată aura oamenilor în era creștină. După evenimentele petrecute acum 2000 de ani - întruparea, răstignirea, moartea, învierea și înălțarea la cer a lui Iisus Hristos - s-a modificat atât structura energetico-informațională a cosmosului, cât și structura energetico-informațională a omului. Datorită modificărilor produse la nivelul macrocosmosului și la nivelul microcosmosului, cunoașterea realizată prin intermediul tehnicilor yoga nu mai este viabilă, întrucât folosește suporturi și semne - adică imagini mentale, sonore sau vizuale: mantră, yantra, asane sau mudre - care nu mai au corespondent în macrocosmosul actual.

Dar, de departe, cel mai important lucru care poate fi spus cu privire la acest subiect este că nu mai există vechii zei menționați în scrierile indiene. Rolul vechilor zei s-a încheiat cu mult timp în urmă, iar încercările disperate de a-i “resuscita” energetico-informațional și spiritual printr-o inducție de tip feedback - conexiune în ambele sensuri -

poate duce la blocaje majore ale structurii aurice ale practicanților yoga. Nu mai există vechii zei sau, mai corect spus, vechii zei nu mai sunt aici. Legătura dintre vechii zei și oameni s-a întrerupt.

Uneori, se poate întâmpla să mai subziste la nivelul cronicii akasha imagini remanente ale unor zei, imagini care, cercetate atent chiar și printr-o formă ușoară de clarvedere, apar oarecum statice, ca niște fotografii sau, mai degrabă, ca niște holograme. Ele îi pot păcăli pe unii practicanți sau clarvăzători cu care “discută”, dar nu sunt vii, fiind doar imagini remanente, reziduale, a ceea ce au fost cândva. Astfel de imagini holografice, reziduale, apar și în cazul unor oameni care părăsesc lumea astrală pentru a se muta pe un palier cosmic superior. În urma lor rămân doar imaginile a ceea ce au fost cândva. În condițiile în care astfel de imagini continuă să fie alimentate cu energie modulată informațional, provenită de la credincioși printr-o inducție spirituală de tip feedback - conexiune în ambele sensuri - atunci ele se manifestă ca și cum ar fi vii, deși sunt doar imagini holografice.

În cosmosul spiritual, în lumea astrală sau în lumea eterică, au loc multe fenomene stranii, iar acesta este unul dintre ele. Pot exista imagini holografice ale unor ființe, dar acestea nu sunt vii, ci sunt simple imagini. Un clarvăzător își poate da seama de acest fapt doar când a acumulat suficientă experiență. Aceste imagini holografice sunt alimentate mereu prin concentrarea asupra lor, prin repetarea numelor lor - ceea ce în limba sanscrită poartă numele de “japa” -, prin practici magice sau ceremoniale.

Mai mult decât atât, mulți zei evocați în vechile scrieri indiene n-au făcut parte niciodată din categoria adevăraților zei. Ei au fost, încă de la început, zei falși: ființe luciferice foarte periculoase (“grade” mari în structura ierarhiei

întunecate), spirite răzvrătite ale naturii, semizei rezultați din împreunarea unor îngeri cu ficele oamenilor etc. După plecarea vechilor zei, ei s-au substituit într-un mod fraudulos celor adevărați și subzistă energetic prin intermediul celor care-i invocă.

Trebuie remarcat și un alt fapt, la care, după câte se pare, mulți practicanți ai tehnicilor yoga nu s-au gândit încă. Este evident că toți oamenii care care trăiesc în arealul creștin, nu s-au născut la întâmplare aici și acum. La puțin timp după momentul nașterii, independent de dorința sau de voința lor, oamenii care trăiesc actualmente în spațiul creștin au fost botezați în rit creștin, ceea ce înseamnă că, încă din fragedă pruncie s-au încărcat auric și spiritual într-un anumit mod. Ei au fost deja botezați în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Încă din pruncie, oamenii născuți în arealul creștin își desfășoară viața sub un anumit imprinting energetico-informațional. Astfel, prin botez și prin apartenența aurică la arealul creștin, ei au intrat sub o anumită influență energetico-informațională și spirituală. În consecință, de-a lungul vieții, în decursul procesului evolutiv, în funcție de o mulțime de factori, structurile lor aurice au dobândit o anumită dinamică și un impuls teleologic clar definit, iar practicarea unor tehnici străine de spiritul creștin, la fel ca și invocarea unor zei care nu mai au posibilitatea să se manifeste poartă numele de trădare (“două săbii nu pot intra în aceeași teacă”).

Ținând cont de toate aceste informații, devine limpede că practicarea de către oamenii moderni a vechilor forme inițiatice poate provoca mari perturbări ale structurii aurice; chiar dacă nu sunt vizibile în timpul vieții, perturbările aduse structurii aurice umane se manifestă după momentul morții, când practicanții unor astfel de tehnici pot avea parte de o mare dezamăgire. În urma eforturilor asidue depuse de-a

lungul vieții, în loc să fie mai evoluți, practicanții care se avântă în aventuri spirituale cu grad mare de risc au nefericita surpriză de a nu mai vibra cu ceea ce este cosmosul spiritual în actuala etapă evolutivă și de a fi plasați - de fapt, de a se fi plasat ei înșiși - într-o poziție de neînvidiat. Dedicându-se în decursul veții unor tehnici spirituale care nu sunt în rezonanță cu structura energeticoinformațională actuală, practicanții intră în disonanță cu ei înșiși, precum și cu cosmosul spiritual. Nu numai că nu parcurg vreun proces de evoluție spirituală accelerată, dar efectele pe termen lung, în încarnările viitoare, ca și în existența de dincolo de moarte, sunt dăunătoare. De altfel, mulți practicanți ai tehnicilor yoga se întrebă de ce simt interior că nu mai vibrează cu lumea aceasta, cu propriul lor trup, cu restul oamenilor - sau de ce destinul personal le pune atâtea piedici.

Este foarte ciudat și faptul că, în ziua de astăzi, nu se întreabă nimeni cu privire la un aspect foarte simplu: cum este posibil ca, din sutele de mii de practicanți yoga, nici un occidental să nu fi atins “iluminarea”, cu toate că a respectat toate procedurile tehnice cerute ? Răspunsul este unul singur: nu mai este posibil. Semnele, suporturile și simbolurile folosite în tehnicile yoga nu mai au corespondent energeticoinformațional la nivelul macrocosmosului și la nivelul microcosmosului. Ele reprezintă ceva ce nu mai este în rezonanță cu structura umană actuală; practicile yoga provoacă suferință, nefericire, boală, accidente și nu evoluție spirituală, “trezirea” lui Kundalini sau “iluminare spontană”.

Și, poate că, practicanții tehnicilor yoga de astăzi ar trebui să recitească, fără prejudecăți, vechile scrieri indiene, în primul rând Bhagavat Gita, Upanishadele, Puranele, Yoga Sutra a lui Patanjali, Hatha Yoga Pradipika etc. Poate vor simți singuri în adâncul sufletului lor că toate aceste scrieri

se adresează unei alte epoci, unui alt tip de om și unui alt tip de structură aurică. După ce vor fi recitit aceste scrieri, care reprezintă într-adevăr chintesența unei înțelepciuni străvechi, poate vor avea răgazul de a se întreba, o dată în plus, dacă actualele concepții, cu tentă vag orientală, ce stau la baza practicilor yoga, corespund spiritului creștin și dacă, într-adevăr, mai sunt de actualitate. Pe de altă parte, această carte, la fel ca și altele care vor urma, are la bază un autentic respect pentru toate realizările spirituale din timpurile trecute. Tocmai respectul pentru concepțiile spirituale din timpurile trecute ne îndeamnă pe toți să reflectăm în mod corect asupra consecințelor.

A treia cale, calea luciferică, presupune o cunoaștere întunecată. Cunoașterea întunecată se bazează pe exacerbarea sexualității și pe tentativa de manipulare, dominare și asupra a celorlalți oameni. Și cunoașterea întunecată presupune trei tipuri principale de cunoaștere: o cunoaștere de tip “lumesc”, o cunoaștere de tip mixt și o cunoaștere realizată prin inducție.

De la un anumit nivel, cunoașterea întunecată se realizează doar prin inducție aurică. Inducția de acest gen se realizează între oamenii care au ales această cale și Fiii întunericului, rezultatul fiind o formă de posedare extrem de gravă. Oamenii care aleg calea întunecată intră în rezonanță energetică-informațională cu ființele luciferice, cărora le plătesc un anumit preț. Cel mai adesea, prețul este acceptarea tacită ca sufletul să le fie furat după moarte și dus în lumea ființelor luciferice.

Mijloacele prin care un om poate intra în rezonanță energetică-informațională cu ființele luciferice sunt, la fel ca în cazul căii zeilor, mantrele (repetarea unor nume ori silabe), yantrele (diagramele mistice), simbolurile specifice și, mai ales, ritualurile. În această categorie intră chiar și

tatuajele, tot mai răspândite astăzi pe întreg mapamondul, care cel mai adesea pun oamenii în legătură directă - în comuniune aurică - cu ființele luciferice.

În fond, tot ce face un om, de la adoptarea unui mod de comportament la alegerea vestimentației, exprimă poziția sa față de cosmos și, mai ales, reflectă alegerea (mai mult sau mai puțin) inconștientă a uneia dintre căi.

❧ Calea Hristică ❧

A patra cale de cunoaștere, **Calea lui Iisus Hristos**, valabilă de aproape două mii de ani, implică un nou tip de cunoaștere - cunoașterea întru Iisus Hristos.

A patra cale nu o anulează pe prima, calea evolutivă standard, ci doar o amplifică, ridicând-o la un nou nivel. Cunoașterea întru Iisus Hristos poate fi atinsă în mod progresiv, în funcție de comportamentul moral al oamenilor și de parcurgerea unor trepte necesare și obligatorii în cadrul a ceea ce s-ar putea numi “inițierea” creștină.

Cunoașterea întru Iisus Hristos se realizează în două etape. Prima etapă poate fi denumită *cunoașterea sub plasele mesianice*, care este o cunoaștere realizată prin inducție spirituală, iar a doua etapă poate fi denumită *cunoașterea realizată prin activarea chakrei inimii*; aceasta din urmă este o cunoaștere directă. Cunoașterea realizată prin activarea chakrei inimii este singura formă de cunoaștere directă la care omul poate avea acces în stadiul evolutiv actual. Ea se produce numai în urma coborârii minții în inimă.

Vorbind despre evoluția oamenilor, trebuie făcută o constatare fundamentală. Din punct de vedere al structurii aurice, oamenii nu au fost întotdeauna așa cum se prezintă astăzi. Există o mare diferență aurică între modul în care se prezentau oamenii acum 3000 de ani sau acum 2500 de ani și

modul în care se prezintă în prezent. În istoria umanității s-au petrecut multe evenimente care au modificat atât Pământul ca planetă materială, cât și structura sa spirituală - Terra aurica. Paralel cu modificarea structurii materiale a Pământului s-a modificat și structura sa aurică; concomitent s-a modificat și structura energico-informațională a oamenilor: aura. Este, de altfel, cunoscut și faptul că transformările petrecute la nivelul globului terestru - atât cele geologice, cât și cele istorice - sunt în legătură directă cu ființa umană în ansamblu. Evenimentele petrecute pe scena istoriei universale reprezintă doar vârful aisbergului sau interfața unor evenimente spirituale de mare amploare. Toate evenimentele istorice au modificat, într-un fel sau altul, atât destinul imediat al oamenilor, cât și structura auri umane. De fapt, fiecărui eveniment petrecut în lumea materială îi corespunde un eveniment petrecut în lumea spirituală, la nivelul global al Terrei aurice. Este bine cunoscut și faptul că în răstimpul miilor de ani ce s-au așternut peste tot ce există în Terra aurica, structura aurică a ființei umane a cunoscut o modificare treptată. În cosmos, totul este supus transformării.

Tot astfel, omul, ca spirit încarnat în lumea materială, s-a transformat neîncetat. Corpurile aurice și-au modificat structura, iar chakrele au intrat progresiv în stare de funcționare. La rândul său, corpul duh a suferit un proces de "coacere alchimică", maturizându-se neconținut, devenind din ce în ce mai diafan și mai deschis al culoare. Scopul acestei maturizări spirituale este reîntoarcerea la Dumnezeu.

În afara transformărilor lente ale structurii aurice s-au produs și transformări rapide, unele chiar bruște. Cea mai rapidă, dar și cea mai radicală transformare a structurii aurice s-a produs ca efect direct al celui mai important eveniment petrecut în istoria Terrei aurice: întruparea, răstignirea, moartea pe cruce și învierea lui Iisus Hristos. Acum aproape

2000 de ani, Iisus Hristos afirma că nu a venit să strice Legea, ci s-o împlinească. Și, într-adevăr, prin întruparea lui Iisus Hristos, acum aproape 2000 de ani, Legea cea veche a primit un nou impuls, devenind Legea cea Nouă. Astfel, calea evolutivă standard a suferit un impuls decisiv, devenind Calea Hristică de reîntoarcere a oamenilor la Sursa Primă: Dumnezeu.

Pentru concepția materialistă - prin aceasta înțelegându-se concepția istoriografică - Iisus Hristos nu are prea mare importanță în ecuația evoluției omului și a lumii. Este ilustrativ doar faptul că, cel mai adesea, Persoana lui Iisus Hristos este pusă în discuție de concepția materialistă doar într-un mod ipotetic. De asemenea, pentru acei comentatori care văd peste tot extraterestri, totul este cum nu se poate mai limpede: Iisus Hristos a fost în contact cu extraterestrii ! Este însă surprinzător modul în care, actualmente, concepția ce se autodefineste ca fiind "spiritualistă" și care, în mare parte, este bazată pe vechea filosofie orientală (filosofie ce stă și la baza sistemului de practici yoga), înțelege Persoana lui Iisus Hristos.

Concepția spiritualistă sau, mai degrabă, pseudospiritualistă menționată, destul de răspândită în ziua de astăzi, nu este, la urma urmei, decât un materialism spiritualizat, coafat cu o tentă de exotism oriental. Acest tip de concepție spiritualistă sau pseudospiritualistă este, de fapt, un hibrid rezultat din amestecul concepțiilor provenite din arealul extrem oriental cu concepția materialistă.

Este totuși pozitiv că această concepție consideră că Iisus Hristos a existat în realitate; nu se îndoiește, precum istoriografia și nici nu interpretează evenimentele de acum 2000 de ani doar dintr-o perspectivă ipotetică. Totuși, această concepție consideră că Iisus Hristos nu a fost decât un inițiat printre mulți alții, un personaj istoric care a

manifestat “puteri” psiho-spirituale - siddhisuri -, cu ajutorul cărora a realizat minuni. Printre atâtea minuni realizate de diverși inițiați de-a lungul timpului, cele realizate de Iisus Hristos nu sunt, pentru acest tip de concepție, cu nimic mai importante sau mai grandioase decât cele ale unor mistici hinduși sau tibetani, precum Milarepa sau Sai Baba. În consecință, pentru acest tip de concepție pseudospiritualistă, Iisus Hristos nu a fost decât un inițiat printre mulți alții, iar un inițiat veritabil se putea desăvârși fie în Egipt, patria inițierilor în antichitate, fie în India. Acesta este motivul pentru care acest tip de concepție găsește că este mai important să demonstreze, de exemplu, faptul că Iisus Hristos a fost inițiat în marea piramidă de la Giza (Egipt) ori că a călătorit în India, decât să se ocupe de Persoana Sa.

Acest tip de concepție pseudospiritualistă consideră, de asemenea, că este mai important de cercetat ce a făcut Iisus Hristos până la vârsta de 30 de ani, când a avut loc Botezul în Iordan, decât după aceea; apreciază că ceea ce a făcut Iisus Hristos în ultimii ani ai existenței Sale în trup material este prea bine cunoscut din mărturiile evangheliștilor pentru a mai constitui un mister. În acest context, scrierile sacre ale creștinismului (inspirate de Duhul Sfânt), sunt din start ocolite de acest tip concepție pseudospiritualistă, ca și cum n-ar exista, iar atunci când sunt luate în considerare, sunt interpretate în mod “original”, cu scopul declarat de a fi epurate de “zgura” ce s-a așternut asupra lor.

Concepția pseudospiritualistă uită prea ușor că vechile concepții orientale se adresau altor vremuri și altor tipologii umane. Între timp, vremurile s-au schimbat; la rândul lor, oamenii - care trăiesc sub vremuri - s-au schimbat. Este lesne de remarcat pentru orice om cu mintea limpede, care nu funcționează doar pe baza unor idei preconceptuate, că tipul de om descris de vechile scrieri orientale (în principal indiene)

este diferit structural de tipul de om occidental modern, iar încercarea unor occidentali sau chiar a unor orientali contemporani de a semăna modelului străvechi este nepotrivită.

Iisus Hristos nu a fost un inițiat sau un profet oarecare, care să fie comparat cu vechii inițiați, precum Apollonius din Tyana, Zarathustra sau Budhha. Toți vechii inițiați au fost oameni care s-au încarnat în lumea materială. Iisus Hristos nu este însă un om care să fi avut nevoie să parcurgă etapele evoluției în trup omenesc, precum inițiații, iar scopul întrupării Sale în lumea materială a fost altul. Spre deosebire de toți inițiații, învățătorii și maeștrii spirituali, Iisus Hristos este Dumnezeu întrupat și nu un om “iluminat”. Iisus Hristos este Ființă din Ființa lui Dumnezeu. Tatăl, Fiul și Sfântul Duh formează o unitate nedespărțibilă, deși se manifestă prin Trei Persoane. Lumină din Lumină, Ființă din Ființa Tatălui, Iisus Hristos S-a născut “mai înainte de toți vecii”, încă din vremea în care Cosmosul, Îngerii, Arhanghelii, Serafimii, Heruvimii sau Oamenii nu erau creați. Din acest punct de vedere, Iisus Hristos este Unicul Fiu al lui Dumnezeu, “născut, nu făcut”.

Dacă omul, ca spirit, este o scânteie din Dumnezeu, care s-a întrupat printr-un proces de coborâre, iar profeții, maeștrii spiritului sau marii inițiați sunt oameni care au încercat să refacă traseul invers, Isus Hristos este Dumnezeu coborât în mijlocul oamenilor, în lumea materială, pentru a-i scoate dintr-un mare impas și pentru a-i readuce la demnitatea inițială, aceea de Fii ai lui Dumnezeu, precum erau odinioară înainte de cădere.

Concepția spiritualistă mai face încă o confuzie de mari proporții, afirmând adesea, nici mai mult nici mai puțin, că “Hristos este adevăratul Lucifer”. Această confuzie este bazată pe interpretarea eronată a unui fragment din Biblie;

baza de plecare a acestei confuzii destul de răspândite este denumirea acordată lui Lucifer în textul biblic: “Lux, strălucitorul fiu al dimineții”. Se știe foarte bine, iar textul biblic confirmă că, înainte de cădere, Lucifer a fost un înalt Heruvim, supranumit “Purtătorul de Lumină”, adică Lux. Spiritualismul actual afirmă despre Iisus Hristos că este, la rândul său, un “Purtător de Lumină”, uitând totuși aspectul fundamental: Iisus Hristos nu este un “Purtător de Lumină”, ci este “Izvorul de Lumină”, ceea ce nu este același lucru.

Diferența dintre “Purtătorul de Lumină” și “Izvorul de Lumină” este ca de la cer la pământ, sau ca de la rai la iad. Dumnezeu este singura ființă din care izvorăște Lumina. De aceea, în lumea eterică, Dumnezeu este denumit “Izvorul de Lumină”. Ființă din Ființa lui Dumnezeu, Iisus Hristos este “Izvorul de Lumină” - este “Cel din care izvorăște Lumina”. Heruvimii, Serafimii, Tronurile, Arhanghelii și Îngerii sunt doar “Purtători de Lumină”, care reflectă Lumina primită de la Dumnezeu. Nici una dintre aceste înalte ființe cosmice nu poate emana Lumină cu de la sine putere. Sfânta Treime formată din cele trei Persoane nedespărțibile - Dumnezeu, Iisus Hristos și Duhul Sfânt - este “Izvorul de Lumină” nepieritor, datorită căruia există cosmosul și toate ființele: Heruvimi, Arhangheli, Îngeri, Oameni, Spirite ale naturii.

Totuși, complexitatea lui Iisus Hristos depășește cu mult înțelegerea omenească limitată. De aceea, trebuie remarcat cu multă luciditate că multe aspecte legate de Iisus Hristos depășesc în amploare și complexitate tot ce poate concepe un om. Așa cum firul de nisip nu poate face nici un fel de apreciere asupra plajei din care face parte, așa cum picătura de apă nu poate face nici o apreciere asupra oceanului, tot astfel oamenii nu pot să conceapă amploarea și complexitatea fără seamăn a celei mai înalte ființe spirituale care s-a încarnat vreodată în trup material. A vorbi despre

Iisus Hristos implică însă și un mare risc. Mentea omenească - intelectul sau rațiunea -, schimbătoare, inconsecventă și limitată, poate greși foarte lesne. Este, într-adevăr, un risc foarte mare de a scrie greșit despre Iisus Hristos, dar poate că este un risc și mai mare de a nu scrie deloc sau de a-L ocoli - așa cum se face, de cele mai multe ori, astăzi. Din păcate, în afara exegezei istoriografice care se ocupă în special cu datele istorice - ca și cum doar prin datele istorice se poate înțelege esența unui fenomen -, Persoana complexă a lui Iisus Hristos este mereu pusă la timpul trecut și privită doar din această perspectivă. Totuși, departe de a aparține trecutului, Iisus Hristos aparține prezentului și, mai cu seamă, viitorului.

Punctul de vedere al unui clarvăzător cu privire la Iisus Hristos, la fel ca și punctul de vedere al unui mistic, nu are nimic în comun cu punctul de vedere al unui istoriograf. Dacă istoriograful consemnează rămășițele pământești ale trecutului - documente arheologice, scrieri vechi etc. -, clarvăzătorul și misticul trăiesc în prezentul continuu, conștientizând Prezența lui Hristos. Interesant de remarcat este însă faptul că oamenii obișnuiți sunt la fel de aproape ca misticul și clarvăzătorul de Iisus Hristos, atunci când se roagă, când îi rostesc Numele sau atunci când îi cer sprijinul.

Pentru oamenii care-I cer sprijinul, Iisus Hristos nu aparține trecutului ca pentru istoriografi. Pentru oamenii care, într-un moment de cumpănă, îi cer sprijinul, Iisus Hristos este alături: aici și acum. Nu în trecut, nu în viitor, nu aflat într-o navă spațială (așa cum cred într-un mod halucinant o serie de autori adepți ai concepției paleoastronautice), nu aflat undeva departe, nu deasupra norilor, ci foarte aproape: alături. Pentru oamenii obișnuiți, Iisus Hristos este “aici și acum” și, ca de obicei, forul interior al oamenilor nu greșește niciodată.

ZIUA CEA MAI LUNGĂ

❧ Modificările structurii aurice ❧

Scopul principal al existenței oamenilor în lumea materială îl constituie reîntoarcerea la Dumnezeu. Doar existența în lumea materială permite acumularea de experiență și, implicit, de moralitate. Cele două caracteristici fundamentale pot fi măsurate la nivelul structurii aurice a fiecărei ființe umane. Structura aurică a unui om este o hartă a procesului evolutiv pe care l-a parcurs.

Evoluția fiecărei ființe umane înseamnă modificarea parametrilor corpurilor aurice - de la corpul duh la ultimul strat al auri - și activarea progresivă a chakrelor situate pe canalul Sushumna. Trezirea progresivă a tuturor energiilor, deblocarea nadisurilor și punerea în funcțiune a tuturor chakrelor - petală cu petală -, paralel cu dezvoltarea corpurilor aurice constituie paradigma standard al evoluției.

În timpurile străvechi, structura energeticoinformațională a oamenilor era diferită de cea actuală. În acele vremuri, ființa umană era structurată auric exact așa cum este descrisă în vechile scrieri indiene. Oamenii din vechime au înțeles foarte repede că evoluția standard este înceată și anevoioasă, astfel că au creat tehnici care s-o grăbească. În timpurile străvechi, prin tehnici asemănătoare tehnicilor yoga de astăzi, paradigma evoluției umane putea fi

parcursă foarte rapid. Aceasta a fost calea zeilor. Inițial, calea zeilor a fost comunicată oamenilor de către zei în scopul scurtării traseului evolutiv standard. Cu timpul, oamenii au dat o finalitate diferită capacităților ființale (puterilor magice) dobândite prin tehnici inițiatice, în funcție de interesele de moment. Urcând progresiv treptele inițiatice ale căii zeilor, prin trezirea forțată a lui Kundalini și prin activarea artificială a chakrelor, unii oameni din vechime au dobândit puteri magice și psiho-mentale mari, pe care însă le-au folosit în interese egoiste. O parte dintre cei care atinseseră astfel de puteri s-au crezut a fi asemenea zeilor, iar prin alunecarea pe panta egoismului s-au rupt de Dumnezeu. Orbiți de propriile puteri, seduși de ființele luciferice, inițiații din vechime au devenit trufași, obraznici, cruzi, pofticoși. Într-un cuvânt, au “căzut”.

Este dificil de înțeles în prezent ce deveniseră pentru semenii lor acei inițiați care acționau fără a da socoteală nimănui. Doar câteva dintre vechile scrieri - printre care Enuma Eliș, Popol Vuh, Mahabharata sau Ramayana - care oricum nu mai sunt astăzi luate în seamă, fiind interpretate ca fiind “fantezii” ale oamenilor din vechime, speriați de fenomenele meteorologice - mai amintesc grozăviile și războaiele devastatoare care au avut loc între diferite grupări de oameni deveniți peste noapte asemănători zeilor. Unii oameni puteau manipula forțele naturii, alții puteau distruge comunități doar cu forța gândului. În momentul în care umanitatea a atins cel mai de jos punct al evoluției sale, în care destinul rasei umane era în cumpănă, iar karma se acumulase într-un mod intolerabil pentru instanțele cosmice, a avut loc evenimentul denumit “marea ștergere” . Vechea umanitate, coruptă și decăzută, a pierit.

Ulterior, Dumnezeu, Tatăl ceresc a dat o nouă șansă umanității; când Pământul a devenit iarăși capabil că susțină

viața, oamenii s-au înmulțit și s-au răspândit din nou pe suprafața pământului. Din păcate, chiar și după “marea ștergere”, oamenii au repetat aceleași erori comportamentale; aceleași puteri folosite abuziv, aceeași mândrie exagerată, că doar ființele luciferice nu stăteau cu mâinile în sân, cum nu stau nici astăzi. Astfel, karma generală a umanității s-a deteriorat din nou de la un secol la altul, de la o perioadă la alta, astfel că totul se îndrepta spre un dezastru general.

Atunci, în miezul istoriei umanității, când căderea oamenilor a atins cel mai de jos punct, în *Cerul cel mai înalt*, s-a pus problema “ce-i de făcut”, căci alternativele erau doar două: ori umanitatea avea să dispară, ori trebuiau limitate capacitățile oamenilor de a dobândi acele puteri magice care, folosite abuziv, puneau în pericol Ordinea lumii. Decizia luată în *Cerul cel mai înalt* a salvat umanitatea de la autodistrugere. Pentru salvarea umanității a fost nevoie de Sacrificiul Suprem: a doua Persoană a Sfintei Treimi, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a coborât din Ceruri, s-a întrupat, a suferit, s-a răstignit pe Crucea Lumii, a murit, a înviat a treia zi, deschizând o nouă epocă în istoria umanității. Acesta a fost cel mai important eveniment al istoriei umanității. Evenimentele petrecute acum aproape 2000 de ani în Palestina au constituit modalitatea cea mai eficientă, dar și cea mai dramatică, prin care umanitatea a fost salvată de la un dezastru iminent. Mai mult decât atât, prin întruparea lui Iisus Hristos s-au creat premisele pentru ca umanitatea să poată fi mântuită.

În urma jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos, sistemul auric uman a cunoscut o modificare structurală extrem de importantă. Din punct de vedere al aurei, de două mii de ani se poate vorbi despre un nou tip de umanitate.

Desigur, în urma jertfei lui Iisus Hristos au fost sădite potențialitățile, dar transformările aurei au devenit efective în

decursul celor aproape două milenii scurse de la acest eveniment. Și în epoca creștină, care a început *de facto* în momentul jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos, la fel ca și în epocile anterioare, oamenii trebuie să parcurgă cele șapte clase ale paradigmei standard a evoluției - Școala vieții. Firește, precum în epocile anterioare, și în epoca creștină cele șapte clase evolutive sunt legate de urcarea energiei vitale de-a lungul canalului Sushumna și de punerea succesivă în funcțiune a celor șapte chakre principale. Totuși, în era creștină, paradigma standard a evoluției a fost îmbogățită prin sădirea în structura aurică a patru elemente fundamentale: formarea unei noi chakre, chakra inimii, care în timp va dobândi o importanță decisivă în procesul mântuirii; apariția corpului haric al plaselor mesianice; modificarea rolului energiei vitale a sufletului; modificarea culorii corpului duh începând cu a patra clasă evolutivă.

Prima modificare importantă a constat așadar în formarea chakrei inimii. Cu toate că acum aproape 2000 de ani s-a produs doar impulsul ce a determinat formarea ulterioară a chakrei inimii, prima formare efectivă a petalelor acestei chakre la oameni nu pare a fi anterioară anului 1600.

Chakra inimii nu a fost luată în considerare de inițiații din vechime pentru simplul motiv că nu exista. Nici în ziua de astăzi, chakra inimii nu este în stare de funcțiune și, cu atât mai mult, nu este activată la prea multe persoane, deci nu este perceptibilă multor clarvăzători. De aceea, pentru unii clarvăzători, ea nu există decât ca un mic punct auric pe care nu știu cum să-l interpreteze. Chakra inimii nu se formează la oameni decât în urma rugăciunii creștine sau a repetării Numelui lui Iisus Hristos.

Datorită intrării în stare de funcțiune a chakrei inimii, oamenii devin centrați, în relația lor cu cosmosul, pe elementul iubire. Iubirea despre care este vorba aici nu se

referă la iubirea carnală, ci la iubirea ce transcende aspectele particulare ale existentului: Iubirea întru Hristos. Prin chakra inimii, Dumnezeu Tatăl se unește cu Fiul Său, Iisus Hristos, în om.

A doua modificare importantă a constat în formarea, la scurt timp după înălțarea la ceruri a Domnului Iisus Hristos, a corpului haric al plaselor mesianice la toți oamenii care rostesc, prin viu grai, Numele lui Iisus Hristos și, firește în urma rostirii rugăciunilor de tip creștin. Corpul haric al plaselor mesianice se manifestă la oameni doar în răstimpul rostirii numelui Iisus Hristos, cel mai puternic Nume, ca Putere și Tărie, din Terra aurica. Prin intermediul corpului haric al plaselor mesianice devine posibilă conectarea oamenilor, prin inducție spirituală, la Ființa lui Iisus Hristos cel Viu, care se manifestă în Trupul de Slavă.

A treia modificare importantă este schimbarea substanțială a rolului energiei vitale a sufletului. După cum a fost menționat, prin cele patru minicanale din interiorul canalului central Sushumna se manifestă patru tipuri de energii, provenite din patru paliere cuantice diferite: energia vitală a spiritului, energia vitală a corpului duh, energia vitală a sufletului și energia vitală a corpului eteric și, implicit, a aurei exterioare. Până acum 2000 de ani, cele patru tipuri de energii urcau pe cont propriu de-a lungul canalului corespondent din interiorul Sushumnei.

Vorbind metaforic, se poate spune că, până acum 2000 de ani, oamenii aveau patru “termometre” evolutive autonome. Dacă un om acționa doar în sensul evoluției spiritului (de exemplu, prin folosirea unor tehnici inițiatice), energia vitală generată de palierul cuantic al spiritului urca pe Sushumna, ajungând, să spunem, până la chakra vishuddi. În schimb, celelalte tipuri de energie vitală rămâneau în urmă; de exemplu, energia vitală a corpului duh urca doar

până la nivelul chakrei manipura, iar energia corpului eteric urca doar până la nivelul chakrei svadistan. În aceste condiții, oamenii în cauză deveneau, din punct de vedere energetic, dezechilibrați. Spiritul unui astfel de om înțelegea anumite lucruri pe care nu le putea reda verbal, iar instinctele - care țin de corpul eteric și, implicit, de chakra svadistan sau de chakra manipura - explodau pur și simplu. Un spirit evoluat, cunoscător al marilor taine ale lumii, dar care nu-și poate controla instinctele și pornirile brutale este, cu siguranță, o amenințare serioasă pentru cosmos. Acesta a fost, de fapt, motivul pentru care, în vremurile străvechi, oamenii puteau “arde” etapele evoluției numai în câteva existențe, devenind însă o amenințare pentru Ordinea divină.

În vremurile străvechi, moralitatea, ca bază a existenței, era, adeseori, ca și inexistentă, iar trufia exacerbată devenise vârful de lance prin care o minoritate puternică, dar lipsită de scrupule, a pus în pericol existența lumii. Noxele energetice rezultate din comportamentul unor astfel de oameni s-au acumulat progresiv, atrăgând reacția instanțelor cosmice. Acest fapt nu mai este însă posibil în prezent, adică în “era noastră” (deși formularea “era noastră” este materialistă, aici este potrivită) care a început acum 2000 de ani. În prezent, energia vitală a sufletului învăluie prin inducție celelalte trei tipuri de energii vitale și le menține împreună.

Ca o consecință a acestui fenomen auric, chiar dacă oamenii încă practică tehnici inițiatice, nici una dintre cele patru tipuri de energie vitală nu mai poate urca disproporționat în comparație cu celalalte. De asemenea, în “era noastră”, o chakră nu mai poate fi activată în mod artificial prin tehnici inițiatice în vederea obținerii unor puteri magice - siddhis -, care, dacă ar fi aplicate arbitrar și egoist, ar pune în pericol stabilitatea universului. În “era

noastră”, era creștină, pentru ca un om să atingă asemenea performanțe, trebuie să lucreze simultan asupra tuturor structurilor sale aurice, asupra tuturor chakrelor, asupra tuturor energiilor vitale de pe toate nivelurile cuantice.

În “era noastră” nu mai este posibilă atingerea unor capacități ființiale de tipul siddhisurilor prin tehnici inițiatice specifice căii zeilor, ci numai prin dezvoltarea iubirii. Omul din “era noastră”, omul cel nou, trebuie să descopere iubirea pentru a putea evolua.

A patra modificare structurală importantă este modificarea culorii corpului duh începând cu a patra clasă evolutivă. Până acum 2000 de ani, culoarea corpului duh al oamenilor ce atinseseră a patra clasă potrivit paradigmei evolutive standard era de culoare verde. Datorită influenței Domnului Iisus Hristos, corpul duh al oamenilor a dobândit culoarea aurie - culoarea flăcării unei lumânări; această culoare a fost transferată oamenilor, prin inducție spirituală, de Iisus Hristos care se manifestă în Trupul de Slavă.

Prin modificarea, acum 2000 de ani, a celor patru elemente ale structurii aurice umane, paradigma standard a evoluției umane a dobândit un nou impuls. De aproximativ două milenii se poate vorbi despre **o nouă paradigmă a evoluției**. De două milenii, evoluția constă în creșterea progresivă a moralității reflectată în culoarea corpului duh, paralel cu formarea corpului haric al plaselor mesianice și cu activarea chakrei inimii. Chakra inimii este Noua Poartă către Împărăția lui Dumnezeu, care este atât în noi înșine, cât și în afara noastră.

În concluzie, a-l înțelege, astăzi, pe Iisus Hristos ca pe un simplu inițiat care a manifestat siddhis-uri pentru a face minuni sau ca pe un profet oarecare este o eroare de interpretare la fel de mare ca și cea care îl consideră un simplu întemeietor de religie, precum au fost Zarathustra,

Mahomed sau Budhha. Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Iisus Hristos nu este doar Conducătorul spiritual al creștinilor. El este Conducătorul spiritual al întregii omeniri. Are mai puțină importanță faptul că există astăzi un miliard de hinduși, o jumătate de miliard de musulmani sau un sfert de miliard de jainiști. Acestea sunt fapte exterioare.

Activitatea lui Iisus Hristos nu trebuie limitată la creștini, ci trebuie raportată la întreaga umanitate. Iisus Hristos s-a întrupat în lumea materială, a trăit, s-a răstignit, a murit, a înviat și s-a înălțat pentru toți oamenii. Calea deschisă de Iisus Hristos, Adevărul pe care Fiul lui Dumnezeu l-a propovăduit oamenilor, Viața pe care a prefigurat-o, ca Viață întru Hristos, au devenit temelia pe care, de 2000 de ani, se desfășoară existența tuturor oamenilor în Terra aurica.

❧ Corpul astral, cheia evoluției ❧

Cele patru modificări structurale menționate au generat, la rândul lor, transformarea corpurilor aurice derivate (sau exterioare): corpul astral, corpul emoțional, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual.

De fapt, corpurile aurice derivate s-au format treptat, de-a lungul timpului. Primul corp auric derivat care s-a format la ființa încarnată a omului a fost însă corpul astral - mai exact spus corpul astral originar.

Cândva, în perioada copilăriei umanității, oamenii aveau un singur corp auric derivat și anume corpul astral originar, ce-i învăluia ca un halo ce nu depășea 80 -90 centimetri. Ulterior, pe măsură ce oamenii au suferit influențele mediului, o porțiune din corpul astral originar s-a specializat într-un anumit gen de activitate. Această

activitate era legată de aspectul emoțional; de aceea, cu timpul, s-a format din corpul astral, ca element autonom, corpul emoțional. Astfel, corpul emoțional este doar o porțiune din corpul astral original, specializată să reflecte procesele emoționale ale ființei umane încarnate. Corpul emoțional s-a format din corpului astral original precum o planetă se formează din nebuloasa primordială.

După o altă perioadă de timp, oamenii au învățat să investigheze lumea; astfel, s-a format corpul mental inferior - intelectul. La fel ca în cazul corpului emoțional, corpul mental inferior este doar o porțiune care s-a separat de corpul astral original și care s-a specializat într-un anumit gen de activitate. Această activitate reflectă procesele mentale. Corpul mental inferior - cel care permite omului să se descurce în societate - a apărut astfel ca o necesitate în decursul evoluției. De-a lungul timpului, el s-a structurat din ce în ce mai bine, devenind un corp autonom. Totuși, nu trebuie pierdut din vedere faptul că, la origine, corpul mental inferior s-a format din corpul astral original, precum o planetă se formează din nebuloasa primordială.

În mod firesc, următoarele două corpuri aurice derivate, corpul mental superior și corpul spiritual, ar fi trebuit să se formeze tot din corpul astral original (precum corpul emoțional și corpul mental inferior). Totuși, datorită aplecării excesive spre cele materiale, procesul maturizării și emancipării aurice a ființei umane nu s-a mai desfășurat în acest fel. De la un anumit moment al manifestării ființelor umane în lumea materială s-a produs o deviație evolutivă de la ceea ce trebuie să fie. În urma acestei deviații evolutive, corpul mental inferior a dobândit o pondere din ce în ce mai mare. În consecință, corpul mental superior și corpul spiritual nu s-au mai format din corpul astral original, așa cum ar fi fost firesc, ci direct din corpul mental inferior.

Această deviație, ce a dus la formarea corpului mental superior și a corpului spiritual direct din corpul mental inferior, s-a produs într-o perioadă anterioară erei creștine; de fapt, s-a produs chiar în perioada în care oamenii au început să folosească vechea cale a zeilor. Ca metodă de accelerare a paradigmei evolutive standard, vechea cale a zeilor s-a bazat pe dezvoltarea artificială a corpului mental inferior, în detrimentul corpului astral original, ceea ce a generat creșterea egoismului și a mândriei. Dezvoltarea corpului mental inferior nu înseamnă, așa cum s-ar putea crede, dezvoltarea spiritualității. Dimpotrivă, înseamnă doar dezvoltarea mândriei, a egoismului și a unei inteligențe inuman de rece. Rezultatul dezvoltării disproporționate a corpului mental inferior nu este cunoașterea, așa cum se consideră de obicei, ci doar abilitatea oamenilor de a se descurca în lumea materială în detrimentul semenilor.

Deocamdată, în stadiul evolutiv actual, cunoașterea nici nu aparține oamenilor. Cunoașterea nu aparține, deocamdată, decât îngerilor din ierarhia Fiilor Luminii. Cunoașterea nu se obține prin intermediul corpului mental inferior, ci prin intermediul unei capacități pe care, astăzi, doar îngerii o mai au. Prin această capacitate, îngerii din ierarhia Fiilor luminii beneficiază de ceva pe care oamenii l-au pierdut: iubirea.

Îngerii obțin cunoașterea prin iubire. În măsura în care sunt mai aproape de Dumnezeu prin Iubire, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii obțin cunoașterea. Dumnezeu este Singurul care are Cunoașterea (Dumnezeu este atoatecunoscător), iar Iubirea este singura modalitate de a accede la ea. De aceea, în actualul stadiu evolutiv, oamenii nu pot obține cunoașterea decât prin intermediul contactului realizat prin inducție cu ființele îngerești din ierarhia Fiilor luminii.

De altfel, îngerii nu pot înțelege inteligența și mentalul omului sau, mai corect spus, nu pot înțelege omul dotat cu mental. Îngerii nu pot înțelege “grandioasele” realizări ale științei și ale tehnicii, care, în opinia lor, sunt nebulie și vânare de vânt. De asemenea, în stadiul evolutiv actual, oamenii nu pot face binele, ci pot doar să-l dorească. Oamenii au doar voința de a face binele, dar nu au încă puterea de a-l face. Deocamdată, binele nu se poate face prin intermediul mâinilor omenești.

Prin acțiunile lor în acord cu Ordinea cosmică și cu planul lui Dumnezeu, Fiii Luminei doresc ca oamenii să-și dezvolte corpul mental superior și corpul spiritual direct din corpul astral original, așa cum prevede paradigma standard a evoluției. Doar astfel oamenii pot dobândi Iubirea; doar prin Iubire, oamenii pot accede la adevărata cunoaștere și la puterea de a face binele. În schimb, Fiii întunericului aflați sub comanda lui Lucifer doresc formarea la oameni a celor două structuri aurice (corpul mental superior și corpul spiritual) direct din corpul mental inferior, precum era în epocile antecreștine. Fiii întunericului doresc formarea acelui tip de inițiat care exista, cândva, în trecut: rece, egoist, neclinit, puternic și crud. Prin influențarea acestui tip de inițiat crud și egoist, Fiii întunericului doresc deschiderea cerurilor, adică spargerea palierelor cuantice, pentru a se putea manifesta în mod direct la nivelul palierului material.

Evident, această deviație evolutivă periculoasă pentru evoluția ființelor omenești, care constă în dezvoltarea disproporționată a corpului mental inferior, continuă, cu intensitate sporită, și în ziua de astăzi. Aplecarea excesivă asupra celor legate de lumea materiale este, la fel ca în trecut, principala cauză a formării la oameni a unui corp mental inferior dezvoltat disproporționat în raport cu corpul astral. În consecință, la marea majoritate a oamenilor din

ziua de astăzi, corpurile corpul mental superior și corpul spiritual tind să nu se mai formeze din corpul astral originar, ci să se formeze direct din corpul mental inferior.

Intellectualitatea rece, lipsită de căldura iubirii, a devenit apanajul epocii prezente, caracterizată de altfel prin exacerbarea egoismului, a mândriei, a tendinței de dominare a semenilor prin orice mijloace. Îngrijorător este faptul că multe din realizările tehnologice și științifice ale epocii actuale nu sunt direcționate în sensul ajutorării aproapelui, ci în sensul dominării acestuia. Deși se afirmă foarte des că producțiile tehnologice ajută oamenii și servesc propășirii materiale, în fond ele servesc dominării și asupririi.

La fel de îngrijorător este și faptul că tehnicile inițiatice care sunt încă utilizate în zilele noastre - precum tehnicile yoga - conduc în cele din urmă la perturbarea evoluției spirituale a practicanților, în loc să o desăvârșescă. Tehnicile yoga care încă se practică în prezent sunt continuatoarele vechilor căi ale zeilor. La fel ca la acei oameni din vechime, care urmau vechea cale a zeilor, la practicanții tehnicilor yoga din prezent se poate remarca o creștere disproporționată a corpului mental inferior, în detrimentul corpului astral originar. Acest aspect este interpretat în mod eronat de mulți practicanți ai tehnicilor yoga ca fiind evoluție spirituală. Nu este vorba despre nici un fel de evoluție, ci despre o cale ce nu duce nicăieri; din punctul de vedere al configurației aurice, păstrând proporțiile, mulți practicanți ai tehnicilor yoga se aseamănă cu acei inițiați din vechime care, la un moment dat, sub influența lui Lucifer, au ridicat mâna împotriva oamenilor, împotriva îngerilor și a celorlalți frați ai lor.

Prin formarea eronată a corpului mental superior și a corpului spiritual direct din corpul mental inferior, tehnicile yoga scot omul de sub influența lui Iisus Hristos și îl mută

sub influența directă a lui Lucifer. În acest mod se realizează o influențare aurică bazată pe principiul transmiterii informației, dar de sens opus celei realizate prin formarea plaselor mesianice.

Tocmai pentru a preîntâmpina acest fenomen auric dezastruos a devenit necesară modificarea structurii aurice a ființelor umane.

❧ Iubirea, Speranța și Credința ❧

Modificarea structurii aurice a ființelor umane s-a produs acum aproape 2000 de ani, în “ziua cea mai lungă” (dar și cea mai neagră) a istoriei umanității: ziua răstignirii lui Iisus Hristos. Prima ființă la care s-a produs această modificare a fost Fecioara Maria, Maica Fiului lui Dumnezeu. Ulterior, modificările s-au extins la toți oamenii, datorită principiului universal al transmiterii informației.

Modificarea structurii aurice s-a produs la Fecioara Maria în trei etape. Prima etapă s-a produs în momentul răstignirii Domnului Iisus Hristos, când Fecioara Maria a avut două trăiri foarte intense. Prima trăire s-a produs în momentul în care, din iubirea nesfârșită pentru Iisus Hristos, Fecioara Maria nu a înțeles de ce Dumnezeu și-a jerfit Unicul Fiu. Neînțelegerea evenimentului, paralel cu imensa și copleșitoare durere - reflectată succint în Evangheliile - a Mamei care și-a văzut Fiul răstignit, a devenit un moment decisiv în istoria spirituală a umanității; dincolo de sentimentul uman așa cum este înțeles astăzi, el a provocat un cutremur sufletesc care a determinat modificarea instantanee a structurii aurice a Fecioarei Maria.

Ulterior, chiar în punctul culminant al crucificării Domnului Iisus Hristos, Fecioara Maria a avut a doua trăire crucială: înțelegând de ce Dumnezeu Tatăl și-a jerfit Unicul

Fiu, Fecioara Maria i-a iertat pe cei care l-au răstignit pe Iisus Hristos. Iertarea celor vinovați a provocat un nou cutremur sufletesc, care a determinat din nou modificarea instantanee a structurii aurice a Fecioarei Maria. Într-o fracțiune de secundă, pe fondul imensei suferințe interioare, datorită faptului că i-a iertat pe cei care l-au răstignit pe Iisus Hristos, Fecioara Maria și-a format un nou tip de corp astral.

La temelia noului tip de corp astral se află, așadar, iubirea și iertarea. Datorită principiului transiterii aurice a informației, toți oamenii care s-au încarnat după acel moment, pe care istoriografia îl fixează în anul 33 al erei creștine, au dobândit un nou tip de corp astral - similar cu cel al Fecioarei Maria, dar în conformitate cu antecedentele lor karmice și evolutive individuale.

A doua etapă a modificării configurației aurice s-a produs în momentul în care Fecioara Maria l-a văzut pentru prima oară pe Iisus Hristos înviat. În acel moment, din noul tip de corp astral care se formase în momentul răstignirii s-a format pentru prima oară un corp mental superior.

A treia etapă a modificării configurației aurice s-a produs în ziua numită Cincizecimea - Rusaliile -, zi în care a avut loc coborârea Duhului Sfânt asupra Maicii Domnului. Prin coborârea Duhului Sfânt, din noul tip de corp astral al Fecioarei Maria s-a format pentru prima oară corpul spiritual. Din acel moment, toți oamenii au dobândit, potențial, capacitatea de a-și forma un corp spiritual, direct din corpul astral.

Fecioara Maria, Maica Domnului Iisus Hristos, este, așadar, prima ființă omenească la care s-a format un nou tip de corp astral, iar din acesta au luat naștere, în mod succesiv, un nou tip de corp mental superior și un nou tip de corp spiritual. De fapt, Fecioara Maria a sădit un imprinting auric (un pattern energetic-informațional și spiritual), ce a

reverberat în eternitate; toți oamenii născuți după evenimentele petrecute la începuturile erei creștine s-au născut cu acest imprinting care face posibilă mântuirea.

Ființele din lumea eterică afirmă că, fiind prima ființă omenească care și-a format, în urma unei alchimii aurice tainice, un nou tip de corp astral, un un nou tip de corp mental superior și un nou tip de corp spiritual, Fecioara Maria a primit “Stăpânirea și Domnia”. Fecioara Maria a devenit astfel Stăpâna noului tip de corp astral. Sub atenta Sa ocrotire și îndrumare, toți oamenii vor putea să-și formeze corpul mental superior și corpul spiritual direct din corpul astral. Iisus Hristos nu va putea fi cunoscut decât de oamenii care-și vor forma corpul mental superior și corpul spiritual direct din corpului astral.

Ceilalți oameni, care își formează cele două structuri aurice din corpul mental inferior, nu-L vor putea cunoaște pe Iisus Hristos. Acesta este și motivul pentru care concepția pseudospiritualistă tributară tehnicilor de tip yoga nu este capabilă să discearnă cine este cu adevărat Iisus Hristos. La practicanții tehnicilor yoga, corpul mental superior și corpul spiritual nu s-au format direct din corpul astral, ci din corpul mental inferior. Această categorie de oameni îl va considera mereu pe Iisus Hristos un simplu inițiat și nu-i va putea înțelege Lucrarea.

Dacă, acum aproape 2000 de ani, l-a născut pe Iisus Hristos în trup de carne, ca Stăpână a noului tip de corp astral Fecioara Maria îl va naște pe Iisus Hristos în sufletul fiecărui om. Numai oamenii care își vor dezvolta noul tip de corp astral, pe baza imprintingului auric fundamental sădit de Fecioara Maria, vor putea să dobândească, ulterior, un corp mental superior și un corp spiritual; numai acești oameni vor deveni mântuibili, întrucât Iisus Hristos nu poate fi cunoscut cu adevărat decât de către cei care își formază un corp

spiritual puternic și bine structurat. Doar în urma unor astfel de transformări, viața fiecărui om poate să devină suprema formă de inițiere, pentru că pune în fața sa încercările și evenimentele de care are nevoie pentru a evolua.

Evenimentele existenței trupești reprezintă suprema formă de inițiere pentru ca determină oamenii să poată avea aceleași sentimente și trăiri - este drept, atenuate - pe care, acum aproape 2000 de ani, le-a avut Fecioara Maria. Noul tip de corp astral se poate forma la oamenii obișnuiți doar în urma unor suferințe și a iertării celor ce le-au provocat; aceasta este prima treaptă a adevăratei inițieri creștine - inițiere pe care numai Viața o poate oferi omului. Nici o tehnică inițiativă de tip yoga sau de orice alt tip nu poate și nu are cum să provoace o astfel de suferință la care oamenii, prin liberul arbitru, să reacționeze prin iertarea celor ce au provocat-o. În momentul în care decid să-și înfrângă disperarea inițială provocată de suferință și redobândesc speranța - ceea ce corespunde momentului în care Fecioara Maria l-a văzut pe Fiul Său Înviat -, oamenii își pot forma (în stare de germen) un nou tip de corp mental superior direct din noul tip de corp astral. Aceasta este a doua etapă a inițierii creștine. În a treia etapă a inițierii creștine, prin iubire și prin iertare (iertându-i din iubire pe cei care i-au provocat suferința), oamenii își pot forma germenul noului tip de corp spiritual. Atunci apare Credința. Formându-și corpul spiritual, prin care îl pot cunoaște pe Iisus Hristos, oamenii înțeleg, în sfârșit, că Împărăția cerurilor nu este departe.

Iertarea izvorâtă din Iubire, Speranța și Credința sunt pilonii de bază pe care este construit noul edificiu al Împărăției lui Iisus Hristos. Oamenii nu pot pătrunde în noul edificiu decât dacă-și formează un nou tip de corp astral, un nou tip de corp mental superior și un nou tip de corp

spiritual. Viața rămâne suprema formă de inițiere, iar cosmosul, prin intermediul tuturor ființelor îngerești din categoria Fiilor Luminii, caută să pună în fața oamenilor acele evenimente care pot să le transforme corpul astral - singurul “instrument” prin care poate fi cunoscut Iisus Hristos în Trupul de slavă și se pot conecta la Ființa Sa.

Actualmente, doar cei “săraci cu duhul”, adică cei care au un corp mental “diluât”; doar cei slabi și aflați în suferință; doar cei care au atins limitele suferinței umane; doar cei care s-au îndoit de tot și de toate; doar cei care au înțeles să ierte și să iubească; doar cei care au devenit “precum copiii mici”; doar cei care au căzut și au trecut printr-o durere sufletească ce reiterează oarecum durerea Fecioarei Maria; doar cei care, în cele din urmă, dobândesc o bucurie și o speranță comparabile cu bucuria și speranța Fecioarei Maria când și-a văzut Fiul înviat - pot exclama, împreună cu vechii profeti, Chemarea Dintâi: **“Din străfundurile ființei mele, te chem pe Tine, Doamne!”**

CORPUL DE DIAMANT

✿ Corpul haric ✿

Întruparea în lumea materială a Mântuitorului Iisus Hristos, învățăturile expuse în pilde și parabole, minunile, răstignirea, curgerea sângelui Său pe pământ, moartea pe cruce, coborârea în iad, învierea a treia zi, înălțarea la ceruri, veghea permanentă asupra tuturor oamenilor - au produs și produc efecte importante datorită principiului transmiterii aurice a informației sau principiul transmiterii luminii.

Prin acțiunile sacre, paradigmatiche, arhieresti, pe care Mântuitorul Iisus Hristos le-a săvârșit, Numele Său a devenit Numele cu cea mai puternică încărcătură spirituală din cosmos; sau, după cum afirmă ființele din lumea eterică, Numele lui Iisus Hristos a devenit cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ. Prin jertfa Sa, Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat, a plătit prețul răscumpărării oamenilor. Plătind prețul răscumpărării, Iisus Hristos a dobândit “Puterea și Domnia”, devenind Domnul sau Cărmuitorul - Regele - tuturor oamenilor. Plătind prețul răscumpărării, Iisus Hristos a pus în toți oamenii “Efigia Puterii Sale” și a stabilit “o nouă cărmuire”. Datorită acestui fapt, tot ce se face în cer și pe pământ se face doar prin Iisus Hristos.

Activitatea lui Iisus Hristos nu a încetat după înălțarea la cer, ci se perpetuează în “prezentul continuu” în care se

manifestă Ființa Sa. Mijlocul prin care, de aproape 2000 de ani, Iisus Hristos ajută în mod efectiv umanitatea, constă în formarea la oameni a celui mai misterios corp auric: corpul haric al plaselor mesianice. Acest corp auric se formează la orice om în momentul rostirii cu voce tare a Numei lui Iisus Hristos sau, firește, în cazul rugăciunii creștine. Dacă este rostit cu voce tare, Numele lui Iisus Hristos provoacă o reverberație intensă la nivelul aurei omului respectiv, iar omul se conectează auric Ființei Sale prin formarea corpului haric al plaselor mesianice.

După cum afirmă ființele din lumea eterică, corpul haric al plaselor mesianice este darul “fără plată” lăsat de Iisus Hristos oamenilor. Corpul haric al plaselor mesianice a apărut pentru prima dată în istoria umanității acum aproape două milenii, în acea zi de Rusalii, în care, sub forma unor limbi roșiate, ca de de foc, Duhul Sfânt s-a pogorât asupra apostolilor, iar aceștia au început să vorbească “în limbi”. Din acel moment crucial al istoriei spirituale a umanității, corpul haric al plaselor mesianice apare instantaneu la toți oamenii, indiferent de religie, care rostesc Numele lui Iisus Hristos - fie și doar într-o discuție. Corpul haric al plaselor mesianice nu apare însă, de exemplu, în timpul Rugăciunii “**Tatăl nostru**”, care este adresată direct lui Dumnezeu. În timpul Rugăciunii Domnești, linia divină devine foarte luminoasă, de parcă s-ar activa brusc, iar spiritul omului se aprinde instantaneu, strălucind feeric.

Corpul haric al plaselor mesianice nu face parte din sistemul auric uman, în sensul că nu este generat de vreunul dintre elementele componente ale ființei umane: spirit, corp duh, corpul sufletului etc. Corpul haric al plaselor mesianice apare doar la oamenii care pronunță Numele lui Iisus Hristos, chiar și numai într-o discuție, sau se roagă în sens creștin, dar numai pe durata rugăciunii, indiferent de limba

pe care o folosesc. Este important de remarcat faptul că această structură aurică apare numai la oamenii care rostesc prin intermediul vocii Numele lui Iisus Hristos, deci nu și la cei care îl pronunță mental (acesta este motivul pentru care în această carte este repetată precizarea “prin intermediul vocii”).

Corpul haric al plaselor mesianice se prezintă ca o cupolă energetică ce învăluie toate celelalte corpuri aurice. El are o structură dublă: un strat interior și un strat exterior. Stratul interior este orientat spre aura umană și are culoarea metalului topit; stratul exterior are culoarea alb-strălucitoare. Stratul de culoarea metalului topit, asemănător aramei - culoarea Soarelui la răsărit -, gros cam de un lat de palmă, este format din formațiuni energetice ce par noroase. Al doilea strat, stratul exterior, are cam aceeași grosime, fiind compus din miliarde de biluțe, de forma atomilor materiali, care se deplasează foarte repede și se ciocnesc neîncetat. Aspectul stratului exterior este de o claritate excepțională, fiind oarecum asemănător cu mii și mii de cristale foarte fine de gheață. Al doilea strat este legat de chakra iubirii, situată în dreptul plexului cardiac.

Foarte interesant este faptul că atunci când un om rostește numele Iisus, apare primul strat, de culoarea metalului topit, iar când rostește numele Hristos apare și cel de-al doilea strat. Mai întâi se formează stratul de culoarea metalului topit, iar apoi se formează stratul de culoare alb-argintie. Din amestecul celor două culori se formează culoarea galben-aurie, asemănătoare flăcării unei lumânări. De aceea, privit de la depărtare, corpul haric al plaselor mesianice are culoarea aurie.

După rostirea, prin intermediul vocii, a Numelui lui Iisus Hristos sau după ce s-a încheiat rugăciunea, corpul haric al plaselor mesianice dispare instantaneu, la fel cum a

apărut, ceea ce dovedește faptul că această structură aurică este împrumutată de oameni, prin inducție, de la Ființa careia îi este adresată rugăciunea și cu care, în acele momente, intră în rezonanță aurică.

La oamenii care pronunță des Numele lui Iisus Hristos, corpul haric al plaselor mesianice are o perioadă de manifestare mai lungă - de ordinul zecilor de secunde. Cu cât un om pronunță mai des Numele lui Iisus Hristos, cu atât durata de manifestare a corpului haric al plaselor mesianice este mai mare, iar acțiunea sa este mai profundă. De exemplu, la monahii din mănăstiri, care repetă neîncetat Numele lui Iisus Hristos - sau repetă neîncetat Rugăciunea Inimii: **“Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”** - corpul haric al plaselor mesianice se manifestă permanent, iar aura lor pare purificată de un foc viu; toate corpurile aurei devin unul. În schimb, la oamenii care nu se roagă prea des ori la oamenii care pronunță rar Numele lui Iisus Hristos, corpul haric al plaselor mesianice se formează doar pentru câteva fracțiuni de secundă sau doar pentru câteva secunde.

Iisus Hristos nu se conectează prin darul Său la oameni decât dacă este chemat. Oamenii trebuie să-l cheme pe Iisus Hristos, prin exercitarea liberului arbitru, iar chemarea cea mai eficientă este rostirea numelui Său, care este cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ.

Rolul corpului haric al plaselor mesianice este de protecție. El protejează oamenii de orice influență nefastă provenită din exterior. Învăluit de corpul haric al plaselor mesianice, orice om este inclus ca într-o cupolă de protecție. Mai mult decât atât: corpul haric al plaselor mesianice are capacitatea de a influența benefic și, în final, de a purifica toate corpurile aurice derivate ale omului, începând de la corpul spiritual, continuând cu corpul mental superior,

corpul astral, corpul mental inferior, corpul emoțional, corpul eteric și corpul fizic. Astfel, acțiunea purificatoare a lui Iisus Hristos prin intermediul corpului haric al plaselor mesianice se transmite succesiv pe toate nivelurile: la nivelul mental, ceea ce aduce o mai mare claritate în gândire, precum și alegerea căilor juste de acțiune; la nivelul emoțional și astral, ceea ce aduce limpezirea aspectelor emoționale și sentimentale; la nivelul corpului eteric și fizic, ceea ce generează sănătate; la nivelul destinului individual - al karmei - ceea ce generează prosperitate materială și evitarea evenimentelor nedorite în existența cotidiană.

De fapt, prin intermediul plaselor mesianice, Iisus Hristos creează condițiile ca omul singur să descopere în sine toate aceste caracteristici. Dacă Iisus Hristos ar acționa în locul unui om, acesta n-ar mai învăța niciodată nimic. Foarte mulți oameni se plâng de faptul că, într-o acțiune oarecare, “n-au fost ajutați”, uitând că n-au cerut ajutorul, direct, prin voce, către singura Ființă din cosmos care-i poate cu adevărat ajuta: Dumnezeu făcut om - Iisus Hristos. Apoi, acei oameni uită și faptul că acțiunilor lor nu sunt dublate de dorința sinceră de a progresa spiritual ori de a prospera material în acord cu legile cosmice, ei cerând lucruri imposibile ori în dezacord cu Ordinea lumii. De aceea, este foarte important ca înainte de a cere ajutorul, oamenii trebuie să analizeze în detaliu esența cererilor și să discearnă între necesitate și pretenții nejustificate.

Formarea corpului haric al plaselor mesianice la un singur om constituie premisa ca, acum sau în viitor, și alți oameni să facă același lucru. Dacă un singur om își formează, prin exercitarea liberului arbitru, corpul haric al plaselor mesianice, atunci devine un focar haric pentru cei din jurul său. Neștiut, de la câmpul său auric, după principiul transmiterii luminii și al continuității informației, darul oferit

de Iisus Hristos se transmite la toți oamenii. Un singur om care își formează corpul haric al plaselor mesianice se prezintă ca inclus sub o cupolă mesianică, în interiorul căruia se poate observa linia divină, ca un stâlp luminos.

Dacă doi oameni rostesc împreună, conștient, prin exercitarea liberului arbitru, Numele lui Iisus Hristos - de exemplu, într-o discuție sau se roagă în comun -, nu se formează două cupole mesianice, cum ar fi logic după sistemul nostru de gândire, ci tot o singură cupolă mesianică. Noua cupolă mesianică, mult mai mare, îi va cuprinde pe ambii oameni.

În cazul în care doi oameni se roagă sau rostesc Numele lui Iisus Hristos, se mai produce însă un alt fenomen extraordinar: apare o singură linie divină situată exact în mijlocul cupolei mesianice nou formate. Dacă zece, o sută, o mie sau o sută de mii de oameni rostesc Numele lui Iisus Hristos sau se roagă împreună (de exemplu, într-o biserică ori pe un stadion), atunci se formează o cupolă mesianică imensă, iar în centrul ei se formează, de asemenea, o singură linie divină. Mai mult decât atât: dacă doi oameni vorbesc despre Iisus Hristos sau se roagă împreună - mai ales când cer ceva - Iisus Hristos în Trupul de Slavă apare instantaneu lângă ei. În funcție de împrejurări, Iisus Hristos rămâne alături de acei oameni atâta timp cât consideră necesar. Întotdeauna Iisus Hristos este foarte atent la ceea ce spun oamenii și la ceea ce cer. După plecarea lui Iisus Hristos, locul respectiv rămâne scaldat de mii și mii de irizări, datorită contactului, chiar și de scurtă durată, cu Trupul Său de Slavă.

Prin intermediul corpului haric al plaselor mesianice apare, astfel, o nouă posibilitate în cosmos: dacă un singur om dobândește capacitatea de a trăi sub Har, atunci toți ceilalți dobândesc aceeași capacitate prin inducție.

Iar dacă, în viitor, un singur om va dobândi capacitatea de a fi mântuit, atunci toți oamenii, pe baza principiului transmiterii informației, dobândesc capacitatea virtuală de a fi mântuiți; un singur om îi poate trage după sine pe toți ceilalți care sunt compatibili cu el din punct de vedere auric.

☞ Crucea circumscrisă de cerc ☜

Formarea corpului haric al plaselor mesianice este primul pas în dobândirea de către oameni a adevăratei cunoașteri. Scopul suprem al adevăratei cunoașterii - și, în același timp, scopul palingeneziei oamenilor în Terra aurica - este cunoașterea lui Dumnezeu.

Din punct de vedere auric, cunoașterea presupune transformarea tuturor corpurilor aurice, care se realizează în urma travaliului corpului conștiinței și al corpului conștienței. Interacționând energetico-informațional cu mediul, oamenii dobândesc cunoașterea; pe măsură ce acumulează cunoaștere, se dezvoltă conștiința. În fond, cunoașterea - ca proces auric - are drept scop formarea acelei caracteristici fundamentale, care în lumea oamenilor poartă numele de conștiință.

Totodată, pe măsură ce acumulează cunoașterea și își dezvoltă conștiința, oamenii își exercită liberul arbitru. Exercitându-și liberul arbitru, oamenii își dezvoltă capacitatea de a distinge binele de rău și adevărul de fals și, în cele din urmă, se situează de o parte sau de alta a baricadei: de partea răului sau de partea binelui. Consecințele acestei algeri poartă numele de karma.

Primul pas al oamenilor pe calea cunoașterii este **alegerea de a alege**. Viața este suprema formă de inițiere, iar rezultatul final al procesului auric ce rezultă din aceasta este cunoașterea lui Dumnezeu. Dar, până la atingerea cunoașterii

lui Dumnezeu, oamenii trebuie să parcurgă un proces lent, ce trece prin formele cunoașterii: cunoașterea de tip lumesc, cunoașterea mixtă, cunoașterea prin inducție spirituală. Prin cunoașterea de tip lumesc, realizată prin intermediul primelor trei chakre și a corpurilor aurice corespondente, oamenii acumulează cunoaștere în urma interacțiunii cu mediul: cu ființele vii - cu plantele și animalele -, cu semenii și cu natura înconjurătoare. Prin cunoașterea de tip lumesc se dezvoltă conștiința, iar oamenii devin capabili de a alege corect, prin exercitarea liberului arbitru. Prin cunoașterea mixtă, care presupune, pe lângă funcționarea primelor trei chakre, și funcționarea plenară a chakrei anahata, oamenii acumulează atât o cunoaștere lumească, cât și o cunoaștere realizată prin inducție spirituală. În cadrul cunoașterii mixte, inducția spirituală este incompletă și fragmentară; ea nu are o pondere mai mare de 50%. Abia prin a treia formă de cunoaștere, cunoașterea prin inducție spirituală propriu-zisă, ce apare doar în urma intrării în stare de funcțiune a chakrelor vishudi și ajna, oamenii se pot conecta la structurile superioare ale cosmosului; simultan, conștiința lor se dezvoltă corespunzător.

Întruparea, moartea și învierea lui Iisus Hristos au modificat din temelii tot ce exista înainte. Jertfa Fiului lui Dumnezeu a modificat atât structura aurei umane, cât și structura cosmosului. Datorită modificărilor produse la nivelul structurii aurei umane, cunoașterea a cunoscut un nou impuls. Astfel, de 2000 de ani, se poate vorbi despre un nou tip de cunoaștere: cunoașterea întru Iisus Hristos.

Această formă de cunoaștere este total necunoscută scrierilor de inspirație orientală, care încă reflectă, în virtutea inerției, o stare anterioară întrupării lui Iisus Hristos. Vremurile s-au schimbat, oamenii s-au schimbat, iar acest fapt nu pare a fi observat de prea multe persoane. Unii

oameni se comportă ca și cum ar trăi cu trei mii de ani în urmă, ori ca și cum ar fi structurați auric la fel ca și strămoșii lor care au trăit înaintea erei creștine. De aceea, o dată cu schimbarea vremurilor, a devenit necesară practicarea unor tehnici de auto-îmbunătățire cu suporturi creștine. Repetarea Numelui lui Iisus Hristos, rugăciunea creștină, folosirea unor “suporturi” creștine, care nu sunt altele decât icoanele și crucifixurile, deschid calea unei cunoașteri de tip nou, în deplin acord cu ceea ce este omul în epoca actuală. De asemenea, participarea, în biserici, la ritualurile anului liturgic ce reiterează etapele Vieții lui Iisus Hristos, permit omului accesul la noul tip de cunoaștere.

Cunoașterea întru Iisus Hristos se realizează în două etape. Prima etapă poate fi numită cunoașterea sub plasele mesianice, iar a doua etapă poate fi denumită cunoașterea realizată prin intermediul activării chakrei inimii. Ființele din lumea eterică spun că cele două etape desăvârșesc Lucrarea lui Iisus Hristos în om, **“Hristos în om și omul în Hristos”**. Prin expresia **“Omul în Hristos”** se înțelege formarea plaselor mesianice, iar prin expresia **“Hristos în om”** se înțelege formarea și activarea chakrei inimii.

Cunoașterea prin intermediul plaselor mesianice este o cunoaștere realizată prin inducție spirituală. Repetând des Numele lui Iisus Hristos, oamenii se conectează prin inducție Ființei Sale. Observat de la distanță, un om care și-a format corpul haric al plasei mesianice apare ca un ax luminos - axul este linia divină - înconjurat de un cerc format din lumină - plasele mesianice. Astfel, simbolul omului care-și formează corpul haric al plaselor mesianice este cercul ce circumscrie o linie verticală.

A doua etapă a cunoașterii întru Iisus Hristos se realizează prin activarea, petală cu petală, a chakrei inimii. Chakra inimii se formează, intră în funcțiune și se activează

doar în urma unei inițieri de tip creștin, în care Rugăciunea inimii, **“Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul !”** este indispensabilă.

În momentul în care chakra iubirii este activată, apare instantaneu o linie orizontală de lumină care străbate toate palierele cuantice, făcând legătura, prin om, între Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Iisus Hristos. Linia orizontală ce trece prin chakra inimii este identică ca luminozitate, culoare, sunet și miros cu linia divină ce coboară din înalt și trece prin spiritul omului. De aceea, omul în care s-a desăvârșit Lucrarea lui Iisus Hristos, **“Hristos în om și omul în Hristos”**, este reprezentat simbolic printr-o cruce circumscrisă de un cerc.

Cercul este semnul plaselor mesianice, ce înconjoară ființa aurică a omului ca un balon protector. Brațul vertical al crucii este linia divină. iar brațul orizontal este a doua linie divină ce se formează prin activarea chakrei inimii. Privit din profil, un om care a realizat activarea chakrei inimii se prezintă ca o cruce luminoasă, foarte strălucitoare, circumscrisă într-un cerc la fel de luminos.

Cunoașterea întru Iisus Hristos este posibilă, deocamdată, mai mult la oamenii cu corpul duh auriu și care s-au angajat pe drumul inițierii creștine. La acești oameni, corpul duh nu își va mai modifica culoarea, din auriu în albastru, atunci când vor pătrunde în a cincea clasă evolutivă, ci va rămâne auriu pentru totdeauna. Culoarea aurie a corpului duh va fi din ce în ce mai diafană, transformându-se progresiv într-un auriu-alb. Desigur, această categorie de oameni va urca în a cincea clasă evolutivă, dar nu și sub aspectul coloristic al corpului duh, ceea ce indică o modificare a procesului evolutiv. Această categorie de oameni, nu foarte numeroasă, formează ceea ce ființele din lumea eterică denumesc **“Biserica lui Iisus Hristos”** (Biserică în sensul de comunitate). Cunoașterea întru Iisus Hristos este

potențial accesibilă și oamenilor situați în clasa a doua sau a treia evolutivă - corpurile duh de culoare portocalie sau galbenă -, la fel cum este accesibilă și oamenilor situați în clasa a patra sau a cincea. În era creștină, cunoașterea întru Iisus Hristos a devenit accesibilă tuturor claselor evolutive. Astfel, pentru prima oară în istoria spirituală a umanității, prin contactul haric cu Iisus Hristos, prin intermediul plaselor mesianice și, ulterior, prin formarea chakrei inimii, eliberarea - a se citi mântuirea - este accesibilă tuturor categoriilor de oameni, din toate clasele evolutive. Ceea ce contează este dorința oamenilor de a se mântui.

Cunoașterea întru Iisus Hristos prin formarea plaselor mesianice și prin activarea chakrei inimii este Noua Cale Evolutivă sau Noua Paradigmă a Evoluției. Paradigma evolutivă standard nu a fost abolită, dar, de aproape 2000 de ani, oamenii au la dispoziție o cale evolutivă mai scurtă. De două milenii, oamenii nu mai au nevoie să străbată traseul anevoios al evoluției standard prin intermediul nenumăratelor și dificilelor experiențe de viață, după cum nu mai au nevoie să urmeze calea zeilor. De 2000 de ani există o Nouă Cale; oamenii care o urmează pot pătrunde pe Poarta strâmtă a Împărăției lui Dumnezeu într-un răstimp scurt. Noua Cale este sub directa ocrotire și îndrumare a Celui care a învins moartea: Iisus Hristos.

Noua Cale Evolutivă sau Noua Paradigmă a Evoluției instituită de către Iisus Hristos, presupune, ca etapă obligatorie, alături de activarea chakrei inimii, și activarea chakrei ajna, chakra situată între sprâncene, precum și unirea în duh cu Iisus Hristos, concomitent cu primirea sa, cu drepturi depline, în Biserica Sa nevăzută.

Primirea unui om, cu drepturi depline, în Biserica nevăzută a Domnului este consfințită în cadrul unei ceremonii desfășurate în lumea eterică, ceremonie ce se

desfășoară numai la răsăritul Soarelui. Omul căruia i se face ceremonia este adus în fața unei mulțimi de ființe din lumea eterică: ființe îngerești, spirite ale naturii, oameni decorporați care deja fac parte din Biserica nevăzută a Domnului Iisus Hristos. Datorită capacităților spirituale pe care deja le-a dobândit, omul respectiv poate observa - printr-o formă de clarvedere totală - tot ce se petrece în jurul său.

La această ceremonie participă Domnul Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă. Cel care deschide această ceremonie este însă Îngerul Gabriel - "Cel ce ține cheile Puterii". Așezat într-o poziție simbolic-arhetipală, cu un picior pe pământ și cu celălalt picior pe apă, cu mâna dreaptă ridicată în sus, spre cer, Îngerul Gabriel ține o alocuțiune. La începutul alocuțiunii sale, Îngerul Gabriel cheamă ca martori elementele naturii: cerul, apa, pământul. În momentul de apogeu al ceremoniei, omul respectiv este prezentat celor prezenți chiar de către Iisus Hristos, pentru ca toate ființele să afle că acel om a parcurs procesul evolutiv și este primit în Biserica nevăzută. Apoi, urmează evenimentul central al ceremoniei din lumea eterică, când Iisus Hristos, aflat în Trupul Său de Slavă, se apropie de acel om și se contopește auric cu el. Pur și simplu, Iisus Hristos pătrunde în ființa aurică a omului respectiv. Structura aurică a omului se contopește astfel cu Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă.

Nimeni nu vede când iese Iisus Hristos din omul respectiv. Imediat după aceea, Iisus Hristos apare lângă acel om ca și cum ar veni dintr-o altă dimensiune. Acest moment unic poartă numele "**Hristos în om și omul în Hristos**".

Omul căruia i s-a făcut această ceremonie (ceremonie ce pare a fi oarecum similară cu ceremoniile care se organizează în lumea materială la absolvirea unei școli sau universități) dobândește caracteristicile lui Iisus Hristos. Vocea omului devine asemănătoare cu vocea blândă și dulce

a lui Iisus Hristos; privirea sa devine asemănătoare cu a lui Iisus Hristos: blajină și înțelegătoare, ca și cum ar vedea dincolo de veacuri și de spații; zâmbetul omului devine asemănător cu zâmbetul lui Iisus Hristos: suav și liniștitor, emanând o profundă bunătate, iubire și înțelepciune; mersul omului devine asemănător cu mersul lin și maiestuos, puțin aplecat spre stânga, al lui Iisus Hristos. Mimica sa, precum și micile gesturi cotidiene devin asemănătoare cu ale lui Iisus Hristos - așa cum pot fi remarcate în lumea eterică și, foarte probabil, așa cum au fost remarcate de oamenii care l-au cunoscut direct pe Iisus Hristos întrupat, acum două milenii.

La încheierea ceremoniei, toate ființele prezente cântă un imn solemn denumit **Șhonah Șaheiii Onaș**, în traducere liberă: “**Lumina din afară a devenit una cu Lumina dinăuntru**”. În limba lumii eterice, numele lui Iisus Hristos este **Șhonah**. Expresia **Șhonah Șaheiii Onaș** folosită în limba lumii eterice are o semnificație specială, fiind identică cu cuvântul **Șșhoo**, adică **Eu, același**. Este interesant faptul că, atunci când sunt întrebate care este numele lor, oameni decorporați care formează Biserica nevăzută a Domnului Iisus Hristos răspund prin cuvântul **Șșhoo**, adică **Eu același**, care înseamnă în traducere liberă: “**Eu sunt în toți și toți sunt în mine, iar principiul care ne unește este Hristos**”.

În momentul culminant al ceremoniei, omul respectiv își activează chakra ajna, care devine strălucitoare. Sfera mov din interiorul chakrei ajna va începe să pulseze intermitent în culoarea aramei și în culoarea argintie. În momentul în care pulsează lumina de culoarea aramei, se aud sunete asemănătoare a mii de tuburi ce se ating între ele în bătaia vântului. În momentul în care pulsează lumina argintie se aude un sunet asemănător clipocitului de apă; simultan se simte un miros asemănător pâinii înmuiate în vin roșu. În urma acestei ceremonii, omul îl cunoaște, în sfârșit, pe Iisus

Hristos; cunoscându-l pe Iisus Hristos, omul se cunoaște pe sine prin Iisus Hristos. Abia în acest stadiu un om îl cunoaște cu adevărat pe Iisus Hristos. Până în acest moment, tot ce cunoaște un om despre Iisus Hristos este doar vorbă în vânt, vânare de vânt. A cunoaște nu înseamnă numai a auzi sau a citi ceva despre o anumită ființă, ci înseamnă identificarea totală cu acea ființă. Cunoașterea întru Iisus Hristos înseamnă identificarea cu Ființa Sa. Identificându-se cu Iisus Hristos, omul se identifică cu toți cei care, până în acel moment, s-au identificat cu El, astfel încât, poate spune, la fel ca și ceilalți: **Șshoo** sau **Eu același**.

Având chakra ajna activată, omul respectiv află o mulțime de taine. Astfel, află ce este omul cu adevărat și de ce se încarnează pe pământ, află cine este Dumnezeu-Tatăl, află de ce s-a întrupat Iisus Hristos și de ce s-au desfășurat evenimentele de acum 2000 de ani din Palestina. De asemenea, omul află cine este Adversarul - Hallshithan - și ce vrea el, cine este Lux sau Lucifer, de ce s-a răzvrătit și ce urmărește prin activitatea sa. Identificarea omului cu Iisus Hristos este o taină atât de mare și de neînțeleasă, la fel cum sunt și răspunsurile la problemele enumerate mai sus. Prin mintea noastră actuală, chiar dacă le-am afla explicate de cineva, nu le-am putea înțelege, căci numai unirea în duh cu Iisus Hristos poate conferi adevărata cunoaștere.

Activarea artificială a chakrelor prin tehnicile de tip yoga nu conferă oamenilor forța de a menține conștiința și conștiența la cotele necesare înțelegerii unei astfel de trăiri. Chiar dacă o chakră se activează prin repetarea unei mantră sau prin vizualizarea unei yantre, cunoașterea rezultată este fragmentară, deoarece nu este susținută de înțelegerea fenomenului. Este ca și cum un om l-ar întâlni pe Iisus Hristos pe stradă, l-ar privi în față, dar nu l-ar recunoaște. Iisus Hristos nu poate fi recunoscut decât de un om care

urmează Noua Cale Evolutivă. Acesta este motivul pentru care, atunci când a fost întrupat acum 2000 de ani Iisus nu a fost recunoscut ca fiind Hristos, adică “Unsul lui Dumnezeu” - Mesia. Acesta este de fapt motivul pentru care abia în momentul în care s-a produs coborârea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, apostolii au înțeles cu adevărat cine a fost Iisus din Nazareth.

Dacă penultima etapă a evoluției pe Noua Cale Evolutivă constă în activarea chakrei ajna, act consfințit prin ceremonia descrisă anterior, ultima etapă constă în activarea chakrei sahasrara. Activarea chakrei sahasrara presupune o stare de conștiință și conștiință care nu are nimic în comun cu ce se cunoaște actualmente pe pământ. Activându-și chakra sahasrara prin acțiunea Duhului Sfânt, a treia Persoană a Sfintei Treimi, ființa umană introduce un element nou în cosmos: cunoașterea completă.

Când se produce activarea chakrei sahasrara, au loc o serie de fenomene aurice de mare amploare. Petalele de pe margini ale sahasrarei - petale care arată ca niște pâlnii - își schimbă strălucirea, în timp ce petalele din mijloc se sting. Deasupra petalelor din mijloc se formează o sferă strălucitoare de lumină aurie. Această lumină aurie este amplificată de lumina Duhului Sfânt. În momentul activării chakrei sahasrara, Duhul Sfânt se unește complet cu energia Kundalini, formându-se un fir de energie luminoasă pe toată lungime canalului Sushumna, de la baza coloanei vertebrale până în creștetul capului. Canalul Sushumna este inundat de acest fir luminos ca de un fulger orbitor.

Prin activarea chakrei sahasrara toate palierele cuantice și toate corpurile aurei se contopesc și formează un singur corp auric, pe care Îngerii Veghetori din lumea eterică îl denumesc **corp de diamant**. Atingând această stare finală, omul va dobândi viața veșnică.

CUPRINS

Partea întâi STRUCTURA AURICĂ A FIINȚEI UMANE

CERCETAREA CELOR VĂZUTE ȘI A CELOR NEVĂZUTE / 9

~ Un eveniment neobișnuit ~

~ Asocierea ~

AURA OMULUI / 23

~ Perspective ~

~ Individualitatea ~

~ Personalitatea ~

~ Corpurile aurice derivate ~

~ A doua perspectivă ~

OMUL ÎN AFARA ... TRUPULUI / 57

~ Caracteristicile structurilor auri ~

~ Vechimea structurilor aurice ~

~ Palierele cuantice - ferestre de lumină ~

ANATOMIA ȘI FIZIOLOGIA CORPULUI ETERIC / 80

~ Energia vitală ~

~ Chakrele ~

~ Chakrele situate pe canalul Sushumna ~

~ Chakrele secundare ~

~ Chakra iubirii ~

PETELE KARMICE: REFLECTAREA DESTINULUI / 110

~ Individualitate și personalitate ~

~ Petele karmice ale corpului duh ~

~ Petele karmice ale sufletului ~

~ Bolile karmice ~

~ Punctul de incidență "I" ~

~ 3 Si Bemol ~

☪ ☪ ☪
REFLECTAREA ÎNCARNĂRILOR TRECUTE / 135

☪ Configurația petelor karmice ☪

☪ Steluța dintâi ☪

☪ ☪ ☪
PREȚUL RĂSCUMPĂRĂRII / 146

☪ Omul nou, omul vechi ☪

☪ Un fapt de viață actual, prezent, vital ...☪

Partea a doua:
ODISEEA SPIRITULUI

☪ ☪ ☪
EVOLUȚIA OMULUI / 156

☪ Viața, suprema formă de inițiere ☪

☪ Principiul termometrului ☪

☪ Paradigma evoluției ☪

☪ ☪ ☪
ȘCOALA VIETII / 164

☪ Reflectarea evoluției în corpul duh ☪

☪ Cele șapte clase evolutive ☪

☪ Activarea chakrelor ☪

☪ ☪ ☪
CELE PATRU CĂI / 190

☪ Alegerea de a alege ☪

☪ Calea evolutivă standard ☪

☪ Calea zeilor ☪

☪ Calea Hristică ☪

☪ ☪ ☪
ZIUA CEA MAI LUNGĂ / 215

☪ Modificările structurii aurice ☪

☪ Corpul astral, cheia evoluției ☪

☪ Iubirea, Speranța și Credința ☪

☪ ☪ ☪
CORPUL DE DIAMANT / 232

☪ Corpul haric ☪

☪ Crucea circumscrisă de cerc ☪

CRISTIAN GĂNESCU UN ALT FEL DE CURRICULUM VITAE

Consider expresia “**experiență de cunoaștere**” cât se poate de potrivită pentru a desemna ansamblul de trăiri și de cunoștințe asimilate și metabolizate de conștiința unui om. Nu este o

noutate pentru nimeni faptul că prin asimilarea și metabolizarea unor trăiri și informații noi, proces ce presupune mai mult decât o simplă acumulare, orice ființă omenească se modifică din punct de vedere psiho-mental, sufletesc și spiritual.

În contextul dat, termeni precum *asimilare* și *metabolizare* au același sens ca în biologie, deși sunt aplicați la nivelul psiho-mental, sufletesc și spiritual. Schema modificării este destul de simplă:

trăirile și experiențele noi penetrează conștientul, fiind refulate în ceea ce putem desemna prin termenul de subconștient, adică în suflet (de fapt, strict

vorbind, ceea ce poartă numele de subconștient este doar o mică parte a sufletului). În subconștient are loc un proces de asimilare și de metabolizare a trăirilor, experiențelor,

informațiilor. Firește, nu toate experiențele pot fi asimilate și metabolizate rapid în suflet. Uneori procesul este rapid, alteori este lent. După asimilare și metabolizare are loc o defulare: experiențele și informațiile revin la nivelul conștientului, manifestându-se apoi în viața de

zi cu zi, atât în actele comportamentale, cât și în realizarea unor producții materiale și spirituale - de exemplu, în realizarea unor cărți etc. În cazul producătorilor de bunuri materiale și spirituale, asimilarea unor noi experiențe de cunoaștere se reflectă în calitate. O dată cu sporirea experienței de cunoaștere, bunurile materiale și cele spirituale cresc calitativ - devin din ce în ce mai bune. Creșterea

calității are, firește, o limită și, dacă ar fi să dăm crezare celebrelor legi ale lui Murphy, fiecare om crește calitativ până ce atinge "nivelul optim de incompetență".

"Nivelul optim de incompetență" este, în opinia lui Murphy, punctul maxim până la care poate crește calitativ un om (atât din punct de vedere psiho-mental, cât și social). Este totuși mai confortabil să credem că nici un om nu poate atinge, de-a lungul vieții sale, un "nivel optim de incompetență" decât în

cazul în care se complăce în stagnare. Procesul creșterii calității poate fi urmărit în cazul scriitorilor, la fel ca în cel al muzicienilor, al pictorilor etc.

Dacă în cazul unui scriitor nu se observă o creștere de calitate de la o carte la alta, care să indice asimilarea și metabolizarea experiențelor de

viață, înseamnă că respectivul are o problemă serioasă: nu este capabil să învețe din experiențele vieții. Se spune adesea că, oricât de prolific ar fi, un scriitor nu scrie decât o singură carte - cel mai adesea, pe prima. În restul cărților, nu face altceva decât să repete, sub o altă formă, ceea ce deja a spus.

Există însă și excepții de la regulă: scriitori - este drept, destul de puțini -, care reușesc să nu se repete și să aducă ceva nou în fiecare carte. Același lucru se poate spune - poate surprinzător - și despre cititori. Foarte mulți cititori au citit în esență doar o singură carte, deși în mod

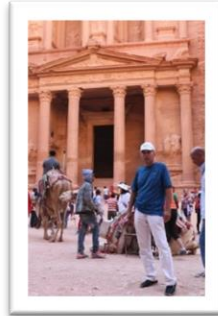
real au citit zeci sau chiar sute. În cazul cititorilor, procesul este similar celui din cazul scriitorilor. Cândva, încă din perioada copilăriei sau a adolescenței, fiecare cititor a descoperit "cartea" și, firește, subiectul cu care este în rezonanță. Cărțile citite ulterior nu fac altceva decât să repete ceea ce cititorul a găsit în prima carte; subiectul este cam același, diferă doar gradul de complexitate al prezentării, al elucidării sau, adeseori, al mistificării sale. Toate cărțile citite ulterior sunt variațiuni pe aceeași temă. Excepțiile de la regulă, ce apar atât în cazul scriitorilor cât și în cel al cititorilor, apar doar în urma efortului fiecăruia de a metaboliza experiențele de cunoaștere. Întotdeauna, o

experiență nouă de cunoaștere presupune o “ruptură de nivel”. Orice ruptură de nivel presupune producerea unui eveniment dramatic. Un exemplu elocvent: o lungă perioadă de timp,

un om citește doar lucrări științifice (de popularizare a științei) ce reflectă concepția materialistă. La un moment dat, omul în cauză are o criză existențială, indiferent de ce natură - criza existențială poate să fie generată de o boală, de un deces al unui membru al familiei, de o decepție etc. După

o anumită perioadă de timp scursă de la acel eveniment dramatic, omul se schimbă: începe să citească și alt tip de lucrări, iar cele ce-i hrăniseră ființa interioară până în acel moment nu mai prezintă nici un interes. Le consideră, dintr-o dată, puerile. Același fenomen se petrece, dar la un nivel mult mai profund, la persoanele care trec prin accidente ce presupun moartea clinică.

Dacă, anterior, au fost materialiste convinse, după producerea accidentului astfel de persoane încep, dintr-o dată, să fie interesate de religie, de parapsihologie, de aspectele spirituale ale vieții etc. În acest context, poate că ar fi util pentru orice cititor să-și reamintească ce evenimente din existența sa l-au determinat să fie interesat de anumite subiecte sau, eventual, ce evenimente

I-au determinat să schimbe subiectul preferat de lectură (aceiași lucru poate fi spus despre emisiunile TV, despre filme, despre ziare etc). Va remarca, poate nu fără surprindere, că nu cu mult timp înaintea schimbării subiectului preferat s-a produs un eveniment atipic – uneori, un eveniment dramatic. Evident, va remarca și faptul că experiența de cunoaștere generată de evenimentul respectiv a fost refulată, asimilată și metabolizată la nivelul sufletului - sau al subconștientului. Ulterior, după o perioadă de timp mai lungă sau mai scurtă, rezultatul asimilării și al metabolizării a defulat la nivelul conștientului, manifestându-se în existența cotidiană prin schimbarea comportamentului, a subiectului preferat de lectură.

Sucesiunea, de-a lungul vieții unui om, a tuturor experiențelor de cunoaștere poate fi desemnată prin expresia “biografie spirituală”.

Biografia spirituală a unui om se îngemănează, pe baza relației cauză-efect, cu biografia materială, dar nu poate fi redusă, într-un mod simplist, la ea. Biografia spirituală a unui om reprezintă *un alt fel de curriculum vitae*. Un *curriculum vitae* care, din păcate, nu figurează în nici un dosar oficial. Revenind la subiectul propriu-zis, se cuvine spus că un astfel de

eveniment s-a produs și în cazul autorului acestor rânduri. Noi experiențe de cunoaștere au generat, în mod cumulativ, un anumit tip de mentalitate, un anumit tip de comportament și, în cele din urmă, realizarea unui tip particular de producții materiale și spirituale. Pentru autorul acestor rânduri, biografia spirituală ("un alt fel de curriculum vitae") sau, mai exact spus, acumularea unei experiențe de cunoaștere de ordin spiritual a început destul de devreme și a continuat toată viața. Tocmai cunoștințele acumulate de-a lungul acestei căutări îndelungate i-au folosit semnatarului acestor rânduri la scrierea unor cărți; ele formează “experiența sa personală de cunoaștere”.

**CĂRȚI DE
CRISTIAN GĂNESCU**

*

FORȚĂ CONTRA FORȚĂ

*

OMUL ÎN AFARA TRUPULUI

*

UN MARE MISTER: OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI

*

ÎN FAȚA ETERNITĂȚII

*

KOSMOS

*

JOCURILE SORȚII - VIAȚA ȘI MOARTEA

*

TRIUMFUL LUMINII

***

TAINELE INIȚIAȚILOR VECHIULUI EGIPT

*

GARDIANUL MARI PIRAMIDE

*

ȚINUTUL OAMENILOR CERULUI

*

ROHMANII DIN OSTROAVELE ALBE

*

DACIA PRIMORDIALĂ

*

ISTORIA CRUCILOR DE PE DEALURILE AMARADIEI

*

CRAIOVA – PERLA VALAHIEI

*

DINASTIA NEGRU VODĂ

*

EXCALIBUR – IEȘIREA DIN MATRIX

*

EXAMPAEOS - CĂILE ZEILOR DIN ORIENTUL ANTIC

*

AGORA - DE LA SOPHIA LA PHILOSOPHIA

*

EXCELSIOR - MOȘTENIREA LUI ENOCH

CĂRȚI DE CRISTIAN GĂNESCU

